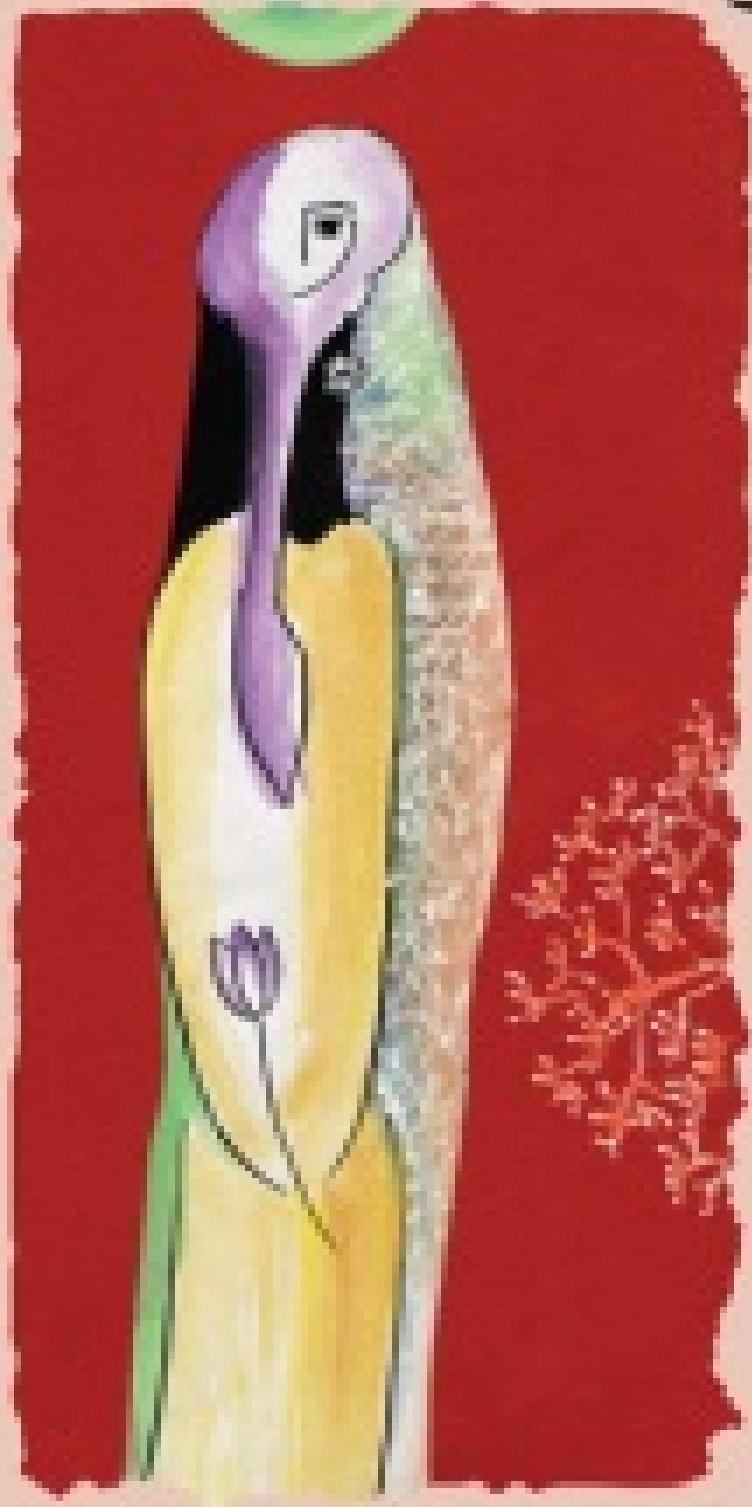

chiều **vàng**
hoa cúc

MUÔNG
MIANG

phố hoa **phai**

PHỐ HOA PHAI

Tác giả: **Mường Mán**

Ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Nguồn text: **Kilopad.com**

Chương 1

Sớm mai yên tĩnh, trong lành. Vài tiếng chim mỏng mảnh bay luôn qua bóng lá hình cây còn ẩm sương ngoài rẻo vườn bọc quanh ngôi nhà lớn, xinh xắn. Vào lúc tia nắng đầu tiên đáp nhẹ xuống mái hiên thì trong nhà, bà Thu cầm điện thoại di động bước vào phòng ăn, vừa đi vừa tiếp tục cuộc trò chuyện chẳng rõ đã bắt đầu từ lúc nào:

- Ờ, y hẹn nhé! Gặp sẽ nói lắm chuyện, chuyến đi vừa rồi khá thú vị. Không đâu, chỉ là công việc, công việc và công việc! Ờ thôi, bye!

Thả người xuống ghế nhỏ nhỏ ăn uống các món điểm tâm dọn sẵn trên bàn, bà Thu nói với bà Năm - người giúp việc đang đứng bên bếp chế nước sôi vào bình thủy:

- Con Trang dậy chưa dì?

- Dạ, chưa!

- Tối qua mấy giờ nó mới về?

- Dạ... - Bà Năm thoáng ngập ngừng rồi thấp hần giọng - Gần hai giờ sáng.

Dần tách cà phê sữa uống dở xuống bàn, bà Thu lắc đầu, làu bàu:

- Hết biết, con với cái!

Người mẹ tỏ ra bình tâm trở lại khi bước lên chiếc Toyota màu đỏ sậm do ông Bảy cầm lái. Chiếc xe chậm rãi hòa vào phố đông. Không rời mắt khỏi tờ báo mở rộng trên lòng, bà Thu nói vui:

- Chú đã đưa quà cho nhỏ Ngọc chưa?

- Dạ rồi! - Ông Bảy lén nhìn vẻ mặt không vui của bà giám đốc ở cái gương nhỏ trên tay lái và không quên phụ đề thêm là quà cô Hai đi Singapore mới về!

Bà Thu gấp tờ báo lại, tiếp tục cái giọng ngược hần với vẻ mặt:

- Nói có thể chú Bảy không tin, lắm lúc tôi muốn sống trở lại thời công ty mình chỉ mới là cái xí nghiệp cùn con. Cái thời nghèo khổ, chạy vạy, thiếu trước hụt sau ấy sao mà vui quá chừng.

- Cô Hai nói đơn giản như là đang giỡn í, cô kế toán quèn hồi đó làm sao so với bà giám đốc công ty cổ phần giỏi dang bây giờ? Chỉ có thằng tôi ôm riết cái vô lăng là chưa có gì thay đổi thôi.

Họ cùng cười và vẻ mặt bà Thu tươi lên một tí để rồi sau đó sa sầm trở lại khi thoát bước vào phòng thấy ông Phong nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon, ngửa mặt lơ mờ nhả từng vòng khói thuốc lên trần nhà.

Giả lảng như chẳng hề thấy khách đang chờ, bà Thu ngồi vào bàn làm việc, gọi

điện thoại cho Ngọc. Mắt người mẹ vụt sáng rỡ khi nghe giọng cô con gái bên kia đầu giây. Bà Thu âm yếm nói:

- Xấp vải con thích chớ? Dù rất bận, má cũng dành ra cả một buổi lòng sục qua cả chục cái shop. Hàng Thượng Hải chính cống à nghen!

- Con xin cảm ơn má! - Giọng Ngọc nghe ngọt và trong - Còn quà cho em Trang là gì hả má?

- Ôi hơi đâu, con dư biết mà, nó khó tánh lắm, hễ má mua sắm cái gì nó cũng chê ỏng chê eo. Trưa nay má con mình đi ăn cơm nghen!

Bà Thu gác máy đến ngồi đối diện ông Phong.

- Nếu vừa rồi nghe không lầm thì... - Ông Phong cấm cản nói - Em lại không công bằng đối với nhỏ Trang!?

- Anh quan tâm đến nó hơi nhiều đó.

- Đơn giản vì anh yêu quý nó, vì nó là con gái rệu của...

Bà Thu nóng nảy ngắt lời:

- Thôi, xin anh, không bao giờ!

- Sau chuyến đi Singapore, trúng gió gì mà em dễ đổ quạu quá vậy?

- Đã bao lần em nói với anh, rằng quan hệ giữa chúng ta bây giờ chỉ là công việc, anh nên xử sự trong giới hạn, chừng mực của một cổ đông, một thành viên hội đồng quản trị công ty, ngoài ra...

“Thế giới” riêng của Trang bày biện trong căn phòng rộng chừng mười hai mét vuông, tường sơn mảng xanh đậm, mảng vàng nhạt chen nhau một cách ngẫu hứng. Quanh tường lác đác những tranh ảnh, áp phích in hình các ca sĩ, ban nhạc phương Tây thời thượng, các nam nữ diễn viên điện ảnh Hàn Quốc, mặt nạ tuồng, nón rơm... Cạnh bàn trang điểm và tủ quần áo là một dàn trống hiện đại, cây ghi-ta dựng sát tường. Ở khoảng tường trống trơn trên bàn học treo duy nhất một khuôn ảnh lộng kính chụp hai chị em Ngọc và Trang kề vai áp má tươi cười.

Mặt giường bề bộn chăn gối, vài thứ quần áo, đồ lót máng vắt lộn xộn trên lưng ghế mây kê bên ô cửa sổ mở rộng... Tất thấy tằm đẫm trong màu sắc, giai điệu vui nhộn của một hòa tấu khúc thuộc loại khiến máu trong người nghe bất kể trẻ hay già đều rậm rịt chảy mạnh. Nhạc phát từ máy VCD và cô gái trẻ nhẹ nhõm trong quần soọc, áo thun bó khoe rẻo bụng trong tư thế trồng cây chuối với hai tay lót đầu dính thảm, hai chân thẳng tắp hướng lên trần. Qua mắt Trang trong tư thế ấy, cả thế giới lộn ngược hoặc sẵn sàng đổ nhào.

Giữa lúc bọn thần lẩn, kiến, gián núp kín trong các góc ngách đâu đó nín thở dõi

theo cô gái thì bất thần, Trang hạ thấp chân, bật dậy, dang tay, rùn vai làm các động tác Aérobic theo nhạc một cách thuần thục, môi mím chặt, mắt ngược ngẩng trôn trôn hết thoi miên trôn nhà, bộ ngực không nịt sau làn áo thun rung nẩy khỏe khoắn, trán vai lấp lánh mồ hôi.

Bà Năm đứng ké né bên khung cửa mở rộng, cổ la to át tiếng nhạc:

- Cô Ba ăn phở hay hủ tiếu?

Nghe thủng, Trang nhăn mặt:

- Khởi, cảm ơn dì!

Cô gái ngưng tập, tắt nhạc. Trước cổng, Tuấn tóc đinh dừng xe mô tô, cho hai ngón tay vào miệng huýt sáo lớn tiếng. Trang quay lưng rảo bước khuất vào buồng tắm, tiếng nói rơi lại:

- Dì ra nói ảnh chờ cháu mười phút!

Những tiếng chim tròn trịa lẫn vỡ ngoài vườn lặng lẽ hơn rất nhiều tiếng nước sôi và tiếng hát đứt quãng của cô gái: “Ai đánh rơi chuỗi mơ. Nhuộm tim ai lá biếc...”.

Ngồi tréo mảy ở salon, ông Thái thông thả nhâm nhi cà phê, hút thuốc như thể trên cõi đời này chẳng có gì đáng làm ngoài việc hút thuốc và uống cà phê. Túi xách quàng vai, Ngọc bước ra ngồi ghé xuống tay vịn chiếc ghế đối diện cha, nói mà không nhìn ông, bởi bận ngấm bàn tay vừa sơn nhũ chìa ra, cong lại phía trước.

- Đồ ăn trưa con đã nấu sẵn, lúc nào ăn ba hâm qua một chút.

- Ủa, trưa con không về sao?

- Trưa nay có người buồn, muốn tâm sự giải sầu nên mời con đi quán.

- Vậy à? Hắn ta thế nào?

- Không phải “hắn ta” mà là một quý bà!

- Chà, bà nào âm ớ quá xá cỡ vậy? Hết người hay sao lại đi nhờ đứa trẻ ranh gỡ rối tơ lòng... thông?

- Người từng có một thời ba chết mê chết mệt í mà.

- À, biết rồi! Cho ba gửi lời thăm. Gặp, chắc hai người sẽ song ca bài “cả nhà thương nhau” chứ gì?

- Không đâu! Bài đó cũ quá rồi, ba có chịu nghe đâu! - Ngọc đứng lên - Con đi ghen ba!

- Ờ, về càng muộn càng tốt, sáng nay ba phải tiếp khách từ dưới tỉnh lên.

Ngọc dừng bước, ngoảnh lại.

- Một quý cô hay quý bà, ba?

Ông Thái làm bộ đặt ngón trỏ lên môi:

- Suyt, bí mật!

Cô gái dài bước ra cửa, buông thông:

- Vậy thì con sẽ về sớm.

Đã qua thời nhảy chân sáo, cô dịu dàng thả bước xuống cầu thang. Từ căn hộ trên tầng hai xuống tầng trệt chung cư có bao nhiêu bậc thang, Ngọc chưa bao giờ đếm nên không rõ, đã mòn vẹt bao nhiêu guốc, giày, dép trên lối đi quen thuộc này từ ngày hai cha con “ra riêng”, làm sao mà nhớ nổi? Thoạt tiên, cái nơi chốn mỗi ngày đi về này xa lạ, đáng ghét, rồi cô cũng cảm thấy thích thú nó từ bao giờ chẳng hay. Có lần Trang nhăn mũi bảo: “Chị hay thiệt, sao lại có thể sống được nơi đông lúc nhúc y như cả tử con sâu bị dồn vô mấy cái hộp quẹt chồng lên nhau như vậy?”. Ngọc cười: “Nè, đừng có hỗn nhỏ, sao nhà người dám ví ta và ba là sâu hả?”. Con nhỏ cười khi.

Sau ba tiết học, Ngọc rời nhạc viện đến quán Trúc Xinh, uống gần nửa chai nước suối, đọc hết hai trang báo Văn hóa Thể thao mượn của bà chủ quán, “người từng có một thời ba chết mê chết mệt” mới tới. Họ uống nước ngọt, ăn món cá lóc hấp cuốn bánh tráng. Ngọc ăn nhanh, bà Thu ăn chậm, thậm chí hơi uể oải. Cô gái ái ngại nói:

- Công việc ở công ty chắc oải lắm hả má?

- Cũng thường thôi. Có điều, hàng kim khí điện máy ngày càng cạnh tranh quyết liệt, sắp tới má tính mở rộng sang một số mặt hàng khác như gốm sứ mỹ nghệ, đồ gỗ cao cấp xuất khẩu, cả phân bón và các loại thiết bị chuyên dùng cho ngành dệt may.

- Gần như kinh doanh tổng hợp?

- Và má muốn con về tiếp má, chịu không?

- Sang năm con tốt nghiệp, lẽ nào bỏ dở, má?

- Ngay từ đầu, má đã bảo cái nghề đàn ca xướng hát chỉ để giúp người mua vui, hổng làm nên trò trống gì, nhưng ổng cứ khẳng khẳng nên má đành để con thi vô nhạc viện.

- Ba có lỗi gì đâu? Chủ yếu là do con mê thích ngành nhạc.

- Để rồi nói cái nghiệp văn nghệ văn gừng bấp bênh của ổng?

- Má đã đầu tư cho tương lai qua em Trang rồi còn gì?

- Nó chịu học kinh tế đúng yêu cầu của má, nhưng con thấy đó, có chí thú học hành đâu! Tánh tình lại hổng giống con, ngược với má hình như tới một trăm tám chục độ.

- Tuy nó hơi ngổ ngáo, bốc đồng một chút, nhưng con thấy em không đến nỗi như má nghĩ đâu.

- Phải chi luôn có con bên cạnh để kèm cặp. Bao lần má đã nói, về ở với má đi, sống với một con người phóng đảng như vậy làm sao con chịu nổi?

Ngọc uống ngụm nước ngọt, đoạn lảng mắt ra phố. Ba là người phóng đảng ư?

Tình yêu đã thực sự bốc hơi thành mây bay đi, giữa hai người bây giờ là khoảng trống không chẳng màu, chẳng sắc, chẳng mùi vị? Cô gái lắc đầu.

Đêm bùng nổ ánh đèn và âm thanh ở Hội quán Trẻ - sân chơi của các bạn nhạc pop-rock trẻ, chưa thành danh hoặc sắp trở thành “ngôi sao”. Khán trường bao quanh sân khấu, khoảng giữa là sàn nhảy và bìa ngoài cùng có lăm bàn phục vụ giải khát. Các ban nhạc thi nhau biểu diễn trang phục, lời ca kèm nhạc đệm với công suất âm thanh hết cỡ trong ánh đèn la de chớp lóe lúc chói chang, khi mờ ảo. Giới trẻ đông đảo, đã đành, sân chơi cũng thu hút một số khách chưa chịu cho là mình đã già. Tất thấy mở toang mọi ngõ ngách tâm hồn lẫn thể xác cho âm nhạc tràn vào tha hồ “phá phách” và họ nhún nhảy, những bóng và những hình hòa trộn vào nhau, họ la hét, tiếng tục tiếng thanh chen lẫn, xô đẩy nhau thành lốc xoáy.

Trong cơn lốc xoáy ấy, có cả ông Thái lẫn Trang và bạn bè của họ.

Nhóm nhạc trẻ Bê Rê Tím gồm hai cậu, ba cô, trong đó có Trang và Tuấn tóc đinh. Họ mặc áo liền quần bó sát người màu trắng tinh, chân dận giày da cao cổ đen láng, khoác áo đen mỏng rộng hết... cánh dơi. Nhóm tên Bê Rê Tím, nhưng chỉ mỗi một mình Trang đội lệch chiếc bê rê màu tím những khi đến các nơi trình diễn.

Vừa uống nước ngọt vừa tán gẫu với nhóm bạn, Trang quay lại khi ông Thái vỗ khê vai cô từ phía sau:

- Ủa, ba hả! - Trang kêu lên mừng rỡ.

Cả bọn nhao nhao: “Chào bác, chào bác ạ!” và cùng thoáng ngỡ ngàng khi thấy ông khoác tay Huyền - nhan sắc trên trung bình, hơi đầy đà, ăn diện kỹ, trông trẻ hơn cái tuổi ba mươi ba cô ta vốn có. Trang mau mắn đứng lên, vui vẻ kéo ghế:

- Xin mời ba và... cô!

Hai người ngồi vào ghế. Cùng lúc không khí ồn động vụt lắng lại vài giây, trên sân khấu vang lời giới thiệu vóng vót của một M.C nữ:

- Tiếp tục đại diện âm nhạc trẻ đêm nay là phần trình diễn của nhóm Bê Rê Tím luôn được các bạn chờ đợi!

Tiếng huýt sáo, la hét, vỗ tay ran rộ. Cả nhóm đứng lên. Trang nháy mắt với ông Thái:

- Ba coi kỹ rồi lát nữa góp ý cho bọn con nhá!

Ông Thái vui vẻ gật đầu:

- Ừ!

- Trông cháu tuyệt lắm! - Huyền cười mơn.

Họ lên sân khấu, Trang ngồi vào dàn trống và lập tức ban nhạc cuốn hút ngay

khán giả bằng âm thanh các nhạc cụ được chơi hết cỡ, bằng điệu nhảy vui nhộn và lời ca của một ca khúc nhóm tự biên, đại để: “Đừng để ngày vui qua mau, níu thời gian lại, vui hết mình, buồn hết mình, yêu hết mình, bạn ơi!...”.

Rời Hội quán Trẻ vào lúc gần nửa đêm, ông Thái nắm tay Huyền sóng vai nhóm Bê Rê Tím vào một hàng quán chuyên phục vụ các món ăn khuya ở một khu phố tương đối yên tĩnh.

Bà Thu và ông Phong từ trong bước ra. Mặt bà Thu thoáng đanh lại khi thấy cặp Thái – Huyền. Ông Thái vờ như không thấy bà vợ cũ. Trang khẽ gật đầu, gỡ cái bê rê tím cầm tay, mỉm cười chào mẹ, tính đi thẳng, bị bà Thu níu lại, “điệu” ra lề đường đứng dưới tán me cổ thụ tranh tối tranh sáng. Bà Thu cứng giọng:

- Má không muốn thấy lúc nào con cũng cặp kè với ông ta như vậy.
- Ủa! - Trang cố dịu giọng - Vậy “ông ta” không phải là cha của con sao má?
- Xưa rồi con!
- Xin má cảm phiền... Con không thể coi ba là người dưng được!

Cô gái dần dỗi quay bước vào quán. Nãy giờ ông Phong ra vẻ bàng quan, tay rút túi quần trông vẫn nhìn vợ ra phố, giờ chợt mỉm cười, nói trỏ:

- Ôi, con nhỏ cay mà... ngọt đáo để!
-
-

Đêm tiếp tục trôi xuôi vì gió không hề thổi ngược. Chiếc mô tô do Tuấn tóc đinh cầm lái đèo Trang giảm dần tốc độ khi về tới Phố Hoa, đến đoạn đường trước cổng ngôi nhà lớn. Xe dừng lại cách cổng chừng mười thước, Trang vẫn ngồi yên. Tuấn ngạc nhiên:

- Không vô nhà à? Đi tiếp nghen?

Thoáng ngập ngừng, đoạn Trang làu bàu:

- Ờ, phối luôn đi!

Tuấn rồ ga cho xe phóng vọt đi, nói vui:

- Tụi nó biến cả rồi, đi đâu bây giờ?

Trang đấm khẽ vai bạn, nghiêng sát tai Tuấn thấp giọng:

- Tuấn hổng có lời đề nghị khiếm nhã nào sao?

Ngớ người, gã trai cười nói:

- Để chỗ anh nhé cưng!

- Còn khuya! Bạn hóa sói lúc nào vậy? - Cô gái dẫu môi cong cớn, néo khẽ sườn Tuấn khiến hắn né người, phá lên cười.

Tuấn và chiếc mô tô đông biển vào đêm, Trang thong thả lên cầu thang đến căn hộ trên tầng hai chung cư. Ngọc ngái ngủ ra mở cửa, đặt ngón trỏ lên môi làm thành chữ

thập:

- Suyt! - Đoạn gần như thì thầm - Tìm chị vào giờ giấc trái khoáy như vậy là có ý gì, nhỏ?

- Không đừng thềm ngủ với chị, thềm ngủi thấy mùi thiên đường tỏa ra từ tóc chị. Ba về chưa?

- Về rồi, vừa đi ngủ.

“Thế giới” riêng của Ngọc gọn ghẽ, sơ sài hơn nhiều lần thế giới riêng của Trang. Bàn ghế, tủ, giường và cả chiếc đàn piano đều đã bị “luộc” qua lửa thời gian lên màu cũ kỹ. Trong ánh sáng dịu dưới chao đèn để trên mặt tủ thấp đầu giường, Trang quay lưng ra ngoài trút bỏ bộ đồ đang mặc, khoác vội chiếc váy ngủ Ngọc đưa. Cô chị lặng ngắm cô em:

- Các vòng đo của em làm người mẫu được lắm đó.

- Hồng dám đâu! - Trang khúc khích cười - Chị tính cho em bể mũi hả?

Họ cùng cười, tắt đèn, vào giường. Trang quàng tay ôm, dụi mũi vào vai Ngọc, thở thê:

- Lâu lắm chị em mình mới được ngủ với nhau. Chị còn nhớ cái đêm trước hôm ba má ra tòa ly dị không? Chị em mình đã khóc thiệt nhiều và thiếp đi lúc nào không hay... Sau này xa chị, mãi em mới quen được cái gối ôm, nhiều lúc thềm chị gác chân hay nghe chị... nghiêng rằng mà đâu có được, buồn ghê nơi!

- Trang nè, em đến đây má có hay không?

- Không! Tôi nay tình cờ gặp má ngoài phố, bị má giũa nhẹ, em bức nên...

Ngọc nhồm ngay dậy bước ra ngoài, lau bàu:

- Bậy bạ hết sức, để chị gọi điện thoại kéo má lo.

Ngọc quay vào, cả hai vẫn tỉnh như sáo sậu, cơn buồn ngủ rong chơi đâu đó quên quay lại túm lấy họ nên câu chuyện lại tiếp tục. Trang nói vui:

- Chị Hai nè, không biết đêm nay là cái đêm gì mà cả ba Thái lẫn má Thu không còn thui thủi một mình một bóng nữa.

- Là sao?

- Má sóng đôi với chú Phong, và ba dung dăng dung dẻ với một cô trẻ hơn ba chừng mười mấy, hai chục tuổi. Ai vậy, chị biết không?

- Cô Huyền, người tự nhận mình là diễn viên loại 3 từ dưới tỉnh lên tìm ông đạo diễn đã từng gặp trong Hội diễn đồng bằng sông Cửu Long chứ ai!

- Cổ muốn trở thành ngôi sao sân khấu ở Sài Gòn sao?

- Ba kể nghe buồn cười lắm. Trước đây, ở gánh hát Tân Phú Sa dưới Vĩnh Long, cô Huyền chuyên biểu diễn mục tấu hài để lấp chỗ trống trong khi chờ mở màn hay chuyển cảnh, dùng cái anh hề đồng diễn với cô một hôm lợi đồng đi kiếm mồi nhậu bị

rắn cắn chết queo, buồn quá, cô bỏ tàu hải, xin ông bầu làm cái việc vặt ở hậu đài. Ngoài sân khấu, những lúc ế ẩm không theo gánh hát, cổ sinh sống bằng cái tủ thuốc lá bán kèm xăng lẻ bên vỉa hè...

Trang được giấc ngủ tùm lầy mang đi. Cô mơ thấy mình lạc vào một cánh rừng thần tiên ngập tràn ánh sáng và âm nhạc, chim, bướm và hoa... Má Thu khoác chiếc áo cưới dài lê thê bay qua nhiều khúc sông ngọn núi. Ba Thái trong trang phục chàng rể cầm sáo trúc vừa thổi vừa lẻo đẻo theo sau cô dâu, cô và Ngọc mỗi người cỡi trên một chiếc nón bê rê màu tím bay lượn quanh họ... Choàng thức, phải đến ba mươi giây Trang mới nhận ra thứ ánh sáng sớm mai đang lùa ào ạt qua cửa sổ mở rộng, và Ngọc đang ngồi trước bàn học soi vào chiếc gương tròn điểm tí phấn son. Cô vờ vĩnh thở dài:

- Ui, giấc mơ tuyệt vời! Thỉnh thoảng em lại đến với chị ghen! Rồi chị cũng sang Phố Hoa ngủ với em nữa chứ, hứa đi!

Ngọc bỏ mấy thứ đồ lễ trang điểm vào cái hộp gỗ sơn mài cẩn xà cừ cổ lỗ sĩ, dịu dàng nói:

- Ủ, chị hứa! Đi đánh răng rửa mặt rồi đi ăn sáng.

Ngọc đứng lên mở cửa tủ quần áo chuẩn bị thay đồ, ướm thử vài bộ lên người ông qua ẹo lại soi gương chưa chọn được bộ nào.

Từ ngoài quay vào, Trang đến bên Ngọc lấy từ tủ ra xấp vải mỏng mịn màu đen lấm tấm những hạt tròn trắng cầm trên tay ngắm nghía, thốt kêu:

- Chị có xấp vải đẹp quá, mua hồi nào vậy?

- Của má cho, hàng Thượng Hải chính cống đó. Em hổng có quà sau chuyến má đi Singapore vừa rồi sao?

Trang sa sầm nét mặt:

- Thừa biết còn bày đặt hỏi, xưa nay lúc nào má cũng yêu chị hơn em mà!

Trưa. Trời nực nội như thể ma quỷ gì đó tinh nghịch cầm lửa hơ sát da người. Cây cối đội nắng đứng im cho phố phường xanh chút bóng râm hiếm hoi. Gió lạc lòng theo mây du hí tận cõi nào để mặt đường cứ nóng ran cơ hồ từ khai thiên lập địa tới giờ trần gian chưa hề được quạt mát! Cặp da bỏ trước giỏ xe, ông Thái vừa dẫn bộ chiếc Cub 81 cà tàng ra khỏi cổng trường Cao đẳng Sân khấu - Điện ảnh thì từ quán nước vỉa hè bên kia đường, Huyền băng sang. Ông Thái ngạc nhiên:

- Ủa, em lên hồi nào vậy?

- Em có về đâu mà biểu lên! - Huyền đồng đánh nói, mắt chớp lia chớp lịa - Hổng rày ở đây lo công chuyện mà. Nào, đi kiếm chỗ mát mẻ chút xiu ăn trưa, em có chuyện

cần bàn.

Tiếp tục dẫn bộ thêm một quãng xa cổng trường chừng trăm mét, ông Thái mới lên xe nổ máy, đèo Huyền hòa vào dòng ngược xuôi trên phố.

Huyền vòng tay ôm eo, tựa má vào lưng ông Thái, thẽ thọt nói:

- Anh giỏi thiệt, làm đạo diễn sân khấu lại còn đứng lớp.

- Tuần chỉ có vài buổi í mà, gọi là làm nghĩa vụ để tháng tháng lãnh chút lương cơm.

- Em tưởng nghệ sĩ tên tuổi, cỡ bự như anh phải giàu ghê lắm.

- Nhầm rồi em! - Ông Thái cười khẩy - Sân khấu đang mùa ế ẩm, nghệ sĩ cỡ anh ở đây lấy thúng gạo ba ngày hổng hết. Thà em ở xa để thấy anh lấp lánh như sao, chớ gần kiểu sát rạt như vậy, anh chỉ là con đom đóm tầm thường.

Cô diễn viên tự nhận mình thuộc loại 3 khế đâm lưng ông đạo diễn, cười:

- Anh hổng dám tầm thường đâu!

Họ cùng cười. Xe tấp vào quán cơm có treo tấm bảng hiệu “Cơm trưa văn phòng” bên đường. Quán thoáng mát, nhiều bàn đầy khách, tiếp viên mặc đồng phục trông lịch sự. Họ ăn cơm, uống trà đá, vui vẻ tán gẫu.

- Chuyện khó tin nhưng hoàn toàn có thực - Huyền nháy mắt - Em sắp làm chủ một ngôi nhà ba tầng ở mặt tiền một con hẻm rộng.

- Nhà đâu từ trên trời rớt xuống à? - Ông Thái nửa ngờ nửa tin.

- Gia đình bà chị ruột sắp xuất cảnh đi Úc, muốn giữ lại nhà để sau này về còn có chỗ dưỡng già.

- Và kêu em làm thần giữ cửa?

- Tội gì không nhận phải không anh?

- Đúng thôi! Em không tính sử dụng nó để bán thuốc lá và xăng lẻ chớ?

- Đương nhiên là không. Tầng trệt lâu nay cho người ta mượn mở quán cà phê, nay em định mở nhà hàng, tận dụng các tầng trên.

- Bao giờ thì gia đình bà chị đi?

- Hai tuần nữa là họ bay. Mọi thủ tục ủy quyền về căn nhà đã xong. Hứa đi, anh sẽ giúp em trong cái bước đầu này nhen!

- Ờ thì... được thôi!

Và chưa chi, hình ảnh nhà hàng bề thế đã bật sáng trong trí người đàn bà. Nàng lim dim mắt, thấy ông Thái cơ hồ được bọc trong màn sương màu hồng dịu. Ông Thái ăn phải miếng ớt cay xé họng, cầm vại ly trà đá lên, uống ngụm lớn.

Ngày rằm vui quá nửa nhưng chưa ngả hẳn sang chiều. Mọi tiếng động ồn náo

ngoài phường phố chốc chốc lên vào xáo trộn, khuấy loãng bầu khí thanh tĩnh trầm ấm, bát ngát mùi trầm hương. Hai mẹ con quỳ lạy giữa bao thiện nam tín nữ khác thành tâm lễ bái Đức Phật ở chánh điện. Lễ bái xong, họ sóng vai nhau quay ra, lên xe Toyota chờ sẵn trước cổng chùa Vạn Hạnh. Ông Bảy nổ máy, xe lăn bánh. Bà Thu lắc khê tay bà Báu:

- Má đi dùng cơm chay với con nhen, bên Phú Nhuận có một cửa hàng mới mở ngon lắm.

- Thôi để má về!

- Về nhà con...

- Không, về nhà thằng Út!

- Má buồn tui con lâu vậy sao?

- Tao nói rồi... - Bà Báu đột ngột quay nhìn xoáy vào mắt cô con gái dù đã bước qua tuổi năm mươi ít lâu, thỉnh thoảng bà cứ ngỡ “nó” chưa hề lập gia đình, chưa hề là một mảnh vỡ của một cuộc đổ vỡ hạnh phúc, bà mong muốn góp sức hàn gắn, nhưng tới lúc này thì hình như... không thể - Chừng nào bây sum họp lại một nhà như xưa, tao mới về.

Chừng nào? Chuyện sum họp chắc cũng khó ngang bằng việc lên trời hái trăng, sao? Người vợ cũ, người mẹ có hai đứa con giờ phân tán hai nơi chột nghe mũi lòng, nửa thương nửa ghét mình đến muốn khóc!

Về tới nhà, một mình ngồi ăn bữa cơm muộn, dù các món ăn đã được bà giúp việc hâm nóng, bà Thu vẫn có cảm tưởng mình đang nhai sỏi đá chứ không phải các thứ béo bổ thường ngày. Ăn với lưng chén cơm, bà buông đũa, định đi ngủ một lát rồi đến công ty, nhưng rồi bà rẽ sang phòng cô con gái.

Quần soọc, áo sơ mi rộng thùng thình không cài mấy cái nút phía trên, Trang nằm sấp, chân co chân duỗi trên thảm, cầm bút chì phác thảo một mẫu áo váy thời trang, cạnh đó là xấp vải đen lấm tấm hạt tròn trắng. Chốc chốc, cô cắn bút ngẫm ngợi, đưa vuông giấy kẹp trên tấm bìa cứng ra xa ngắm nghía những nét gấp, đường lượn vẽ trên đó.

Bà Thu nhẹ bước qua khung cửa mở rộng, lặng ngắm Trang giây lát, đoạn hắng giọng:

- Chiều có đi học không mà trưa không chịu ngủ nghê gì cả vậy con?

Chẳng rời mắt khỏi bản vẽ, mím môi kẻ một đường vạch chéo lên giấy, Trang nhỏ nhẹ nói:

- Chiều nay nghỉ học mà má!

- Lâu nay, con có đi học thường không vậy? - Vừa nói, bà vừa chậm rãi thả bước quanh phòng, mày cau ríu lại khi mắt lướt qua các tranh ảnh dán trên tường, những

ánh mắt, những nụ cười của các nam nữ ca sĩ, diễn viên... trên ấy cơ hồ giấu cợt bà một cách khiếm nhã! - Nói đi chứ!

Ném về phía mẹ tia nhìn cực nhọc rồi thu lại ngay, cô gái cầm cần nói:

- Cái gì khiến má nghi ngờ con vậy?

- Bao lâu má đã nói với con là tốt nghiệp đại học cái đã, sau đó muốn gì thì muốn.

Bực bội ném cả giấy lẫn bút, Trang bật dậy đến đứng tựa vào bệ cửa sổ. Bà Thu vòng tay trước ngực lăm lăm nhìn từ đầu đến chân cô con gái như thể chờ đợi một cái sừng sẽ mọc trên trán, hay đôi cánh sẽ bất thần hiện ra trên hai vai cô.

Ngập ngừng rồi Trang bật thốt:

- Con có muốn cái gì khác thường đâu má?

Không lảng tránh cái nhìn của mẹ nữa, cô ngược lên. Hai tia nhìn nóng nảy chạm nhau không nháng lửa cũng chột khiến bà Thu hơi run giọng:

- Vẽ riết mấy cái mẫu thời trang, tối ngày đàn đúm với mấy cái nhóm pop-rock, còn thời gian đâu mà học với hành?

Cắn chặt môi làm thính, đoạn Trang lái câu chuyện sang ngõ khác bằng cách cúi nhặt xấp vải đưa bà Thu, từng từng nói:

- Chị Hai bảo là hàng Thượng Hải chính cống, má coi thử... con không mấy thích màu vàng nhưng chị nhứt quyết tặng nên...

Thoáng sửng người, người mẹ “hứ” nhỏ trong mũi, quay bước ra ngoài đóng sầm cửa lại. Trang ném vụn xấp vải bay xõa xuống sàn nhà, đến ngồi vào dàn trống cầm dùi nện cực lực một giai điệu “rock nặng” cô đã thuộc nằm lòng, âm thanh vang động.

Nắng còn nán lại trên những tán cây. Chiều không non cũng chưa già. Gió hào phóng và nghịch ngợm làm tung bay các mớ tóc dài, chui tọt vào áo xống chẳng làm ai cảm thấy nhột. Tan học. Ra khỏi Trường Đại học Kinh tế, cả bọn tụm lại bàn tán chương trình... thư giãn. Tuyệt “phát pháo”:

- Ê, vô Đầm Sen đi!

- Ra Bình Quới thích hơn - Hải “nổ”.

- Vô Tân Sơn Nhất uýnh bowling cho nó sang! - Nga “dựng bóng”.

- Ủ, phải đó! Hiếu “đập bóng”.

Trang lắng nghe cả bọn, không lắc không gật, nhỏ nhẹ nói:

- Bữa nay Trang bao, nhưng muốn đi đâu thì tùy... Tuấn.

- Lẹ lên Tuấn, mày nghe chưa? Phu xướng phụ... tùng đó. Hải “tấu hài”.

Tuấn đưa cao tay, chém gió:

- Trang khỏi bao, ngu sao bao hoài vậy? Đi đâu sẽ xướng sau, nhưng móng nào tới

chậm nhứt thì phải chi đẹp, đồng ý không hở các tía mí lị các má?

Cả bọn nhao nhao:

- Đồng ý, đồng ý, đồng ý!

- Tập một! - Tuấn cao giọng - Quán cháo vịt Thanh Tao bên Thanh Đa. Các tập tiếp theo sẽ tính tới. Ô kê?

Cả bọn lại nhao nhao:

- Ô kê! Ô kê! Ô kê!

- Nhưng Tuấn phải chấp tụi tao đông trước mới được. Mầy chạy như quỷ, ai theo kịp, thua là cái chắc! - Nguyên than thở. Tuấn gật:

- Được thôi! Con chấp các tía mí lị các má phối trước đúng bảy phút. Nào, một hai ba...

Tuấn nổ máy mô tô, Trang quàng tay ôm chặt eo hắn, cả hai cùng dán mắt vào mặt đồng hồ trên tay Tuấn. Tiếng đếm “ba” vừa dứt, hơn mười chiếc mô tô, Viva, Super Dream... từng cặp hoặc đi lẻ rú ga phóng ào đi.

Một chiếc mô tô bỗng từ lề trái “đánh võng” sang lề phải, thắng đánh “két” cạnh xe Tuấn khiến hắn giật mình. Trang kêu khê:

- Í, chú Phong! Bộ má nhờ chú theo dõi cháu có đi học không hả? - Đoạn cô đập khê vai Tuấn, giục - Dọt lẹ lên!

- Không phải đâu, chú có chuyện...

Tuấn vọt xe đi. Phong vọt theo. Vừa xong đợt một cả bầy xe muốn bốc lên khỏi mặt đường, giờ đến đợt hai, hai chiếc mô tô đuổi nhau làm mọi người trên đường dạt ra hai bên như bèo dạt giữa mùa lũ. Qua khỏi một rồi hai ngã tư, Tuấn ép sát xe vào Phong và bất thần vượt lên “đánh võng” sang phải. Ông Phong hốt hải nới lỏng tay ga, đạp thắng, chiếc mô tô quay ngang, ngã nhào trên mặt lộ, quăng người lái văng vào lề đường.

Trang ngoảnh lại, phá lên cười:

- Bye ghen... chú!

Nơi bà Báu ở cùng vợ chồng cậu con trai là một chung cư cũ kỹ lọt thỏm giữa khu lao động lắm đường ngang ngõ tắt. Mỗi ngày, từ sáng tinh mơ vợ chồng Út Liêm đã ra khỏi nhà, tới mịt mới lọ mọ quay về. Ở tận tầng bốn, họa hoàn lắm bà mới cất mình “xuống núi”. Nghe nói chung cư sẽ được đại tu, nâng cấp, lắp đặt thang máy, nhưng không biết bao giờ điều “nghe nói” ấy trở thành hiện thực. Mà nghĩ cho cùng, nếu có thang máy, nhu cầu đi lại của bà cũng chẳng tăng thêm bao nhiêu nên bà Báu cứ tiếp tục sống chung với nỗi cô đơn và vô khối thời gian rảnh rỗi, thừa thãi ở căn hộ đó.

Láng giềng chung quanh chẳng có ai đáng mặt để bà chọn làm bạn. Cánh trẻ khó

gần gũi đã đành, cánh già chẳng lắm mồm, ngồi lê đôi mách thì cũng tục tằn khó ưa. Không riêng trong nhà bà luôn coi mình là nhân vật phải được trọng thị mà cả với bàn dân thiên hạ, bà cũng cho mình chẳng thua kém một ai.

Với các thứ rau củ thịt cá cô con dâu mua sẵn chất đầy tủ lạnh, bà có thể nấu nướng cho đỡ buồn, nhưng không, bữa trưa cô ta phải nấu trước khi đi và bữa tối lại phải vô bếp lúc vừa về tới nhà. Vừa thương vợ, vừa thấy chướng tai gai mắt, Út Liêm “dỗ dành” miết, bây giờ bà Báu mới chịu nấu bữa trưa phục vụ cho chính mình và thời gian còn lại dành hết cho những bộ phim video nhiều tập, bất kể của Trung Quốc, Đài Loan hay Hàn Quốc... Miễn phim có thuyết minh tiếng Việt, bà chỉ cần nhắc máy điện thoại, tiệm cho thuê băng dưới đường cho người mang tới ngay.

Một ngày như mọi ngày. Cái quạt máy quay vù vù trên trần, bà Báu nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon dán mắt vào màn hình dõi theo cái hôn đắm đuối của cặp diễn viên Hàn Quốc trẻ đẹp giữa trời biển bao la, chẳng rõ hình ảnh cũ, hoài niệm nào chợt ngo ngoáy trong ký ức của bà cụ ngoài sáu mươi mà môi bà thoáng vẽ một nét cười dài dài!?

- Ngoại ơi, ngoại à!

Tiếng đập cửa và tiếng kêu của Trang vang lên lần thứ hai, bà Báu mới khẽ giật mình, cẩn thận mở hé cửa sổ dòm ra xong mới mở cửa chính. Hai cô gái ào vào ôm chầm lấy bà, tranh nhau nói “cháu nhớ bà quá hà!”.

Ngọc mau mắn lấy từ túi xách mang bên vai ra hộp bánh, bọc nho, táo đặt lên bàn salon. Trong khi hai cô cháu ngồi vào ghế thì cặp diễn viên phá lên cười, rải những cái giò đẹp đẽ bắt nhau dọc mé nước ngẫu bọt trắng xóa. Bà Báu cầm remote tắt máy, đứng đỉnh nhả rời từng tiếng:

- Bữa nay rảnh lắm hay sao mà tụi bây nhớ tới bà vậy?

- Chủ nhật mà bà! - Ngọc nói - Tụi cháu tính tới rước bà về nhà chơi.

- Về nhà nào? - Bà Báu từng từng nói. Trang nháy mắt cười:

- Còn nhà nào nữa ngoài nhà của cháu.

- Không, về nhà cháu đi bà! - Ngọc cao giọng.

- Tụi bây làm gì có nhà? Cả bà cũng vậy, chỉ ở trọ thôi mà!

Trang quay ngó Ngọc bửng lửng:

- Ờ há, nhưng mà...

Ngọc cười xuề xòa:

- Bà khó dàn trời, tụi cháu ở nhà của ba, của má, bà ở nhà của con cái sao gọi là ở trọ được?

- Còn nhỏ nhít, các cháu chưa biết gì đâu, chừng nào bằng tuổi bà mới thấm thía cái nghĩa ở trọ nó ra làm sao!

Hai cô gái ngẩn người, lẩn tía nhìn tròn vào mắt nhau, và bất giác cùng mủm mỉm cười. Không khí trong lành ở phòng khách vụt bị cái mùi khét lẹt khác thường từ ngăn bếp ủa ra chiếm lĩnh, túm lấy họ, lôi cả ba vào và ba bà cháu hốt hải tranh nhau tắt bếp ga, cứu ngay soong thịt hầm đang cháy khét, bốc khói mù mịt.

Chiều muộn, ông Phong khoác pyjama - gò má trái bầm tím, cầm và cùi chỏ tay trái dán, quần băng - ngã người trên chiếc ghế bành rộng bọc gấm màu hoàng yến xem chương trình bóng đá quốc tế phát trên tivi. Ngoài tiếng bình luận viên vang lên khê khàng, thời gian cơ hồ lắng lại trong căn phòng khách sang trọng với thảm màu đỏ sậm trải sàn, các tượng bằng gỗ, đá, đồ gốm cổ chừng trong tủ kính và các bức tranh sơn dầu, sơn mài, lụa treo quanh tường...

Dầu traten bóng đang tới hồi cao trào, gay cấn, ông cũng đành bỏ dở, tắt máy vì phải - hay được tiếp một cô khách không mời. Cô xuất hiện ngoài dự kiến của ông nên hình như niềm vui gặp gỡ tăng gấp đôi!?

Đặt bọc trái cây gồm táo, lê, cam - hàng ngoại, đắt tiền - lên bàn salon, Trang khép nép ngồi xuống chiếc ghế đối diện ông Phong, đan hai bàn tay nõn nuột ôm lấy đầu gối, lễ phép nói:

- Thưa chú, theo lệnh má, cháu đến xin lỗi chú về cái lạng đẹp mắt của anh bạn cháu hôm trước và có chút quà mọn...

Ông Phong nở nụ cười tươi nhất trong năm:

- Nếu không có sự cố đáng tiếc vừa rồi, chắc chẳng bao giờ cháu đặt chân tới đây?

- Dạ, chắc vậy!

Họ cùng cười. Trang nói:

- Hôm đó có đúng là chú đến kiểm tra coi cháu có đến trường không?

- Không, chỉ tình cờ thôi, ngang qua chợt thấy cháu y hệt bà ấy mấy chục năm về trước, bèn nhớ thời đưa đón trước cổng trường Gia Long xưa...

- Úi dà, chú... Thì ra chú cũng thuộc típ lãng mạn kinh niên sao? Bà ấy là ai vậy?

Mái tóc rẽ lệch ngôi dài chấm gáy muối nhiều hơn tiêu bỗng xanh mướt trở lại, ông Phong nghe mình nói lại cái giọng trẻ trai y như hồi mới đôi mươi:

- Cháu thừa hưởng của má Thu từ dáng vóc, vẻ đẹp rạng rỡ bên ngoài và cả duyên ngầm bên trong!

- Ngoài lãng mạn, chú còn thích phóng đại một cách sáo rỗng nữa, đúng không chú?

- Nói lại cho rõ: chú thuộc típ người luôn tôn thờ sự thực!

- Rất tiếc, cháu lại thuộc típ không cả tin. Thì ra ngày xưa ngày xưa, giữa chú và

má Thu của cháu có gì... không ổn sao?

- Rất đầm thắm, trên cả tuyệt vời!

- Cháu chỉ tin không phẩy một phần trăm.

- Nói một cách hình tượng hơn, chú và má Thu của cháu là một đôi đẹp.

Ngữ điệu khoe mẽ của ông Phong khiến Trang ngờ nhiều hơn tin.

Bà giúp việc lặng lẽ đi ra đặt đĩa trái cây và hai ly cam vắt lên bàn, lặng lẽ rút lui.

- Nghe nói cháu thường tự vẽ mẫu quần áo theo riêng mình? - Vừa nói ông Phong vừa cầm ly cam vắt mời khách, Trang cầm lấy uống ngụm nhỏ, lật tay dòm đồng hồ:

- Ít chết, muộn quá rồi, cháu về thôi!

- Nán lại một chút, có mấy khi chú cháu mình được chuyện trò âm áp như vậy? Sao? Chắc là cháu thích vẽ mẫu thời trang lắm hả?

- Dạ, không chỉ riêng cho cháu mà cho cả bạn bè.

- Nghề tạo mẫu, thiết kế thời trang hay lắm, nhưng muốn thành danh cháu phải ra nước ngoài học tới nơi tới chốn, xong quay về mở shop, thậm chí lập cả công ty mới... ngon!

- Trước mắt, má Thu muốn cháu phải tốt nghiệp đại học cái đã.

- Đại học kinh tế, để nối nghiệp bà chớ gì? Ngành nghề kinh doanh của má Thu cháu lạc hậu mất rồi, bỏ thì thương vương thì nặng nên ráng gồng gánh thôi.

- Chú nói cứ như chú hổng phải là cổ đông bự của công ty Kim Phú í!

- Thôi, gác cái công ty của má cháu sang một bên đi. Nếu có người tài trợ cho cháu ra nước ngoài học thiết kế thời trang, sau đó bỏ cả vốn ra mở cơ sở cho cháu kinh doanh, cháu thấy sao?

- Cháu không tin má lại ưu ái đôi với cháu đến vậy.

- Bà ấy thì nói làm gì? Một người khác sẽ lo cho cháu, chú chẳng hạn, cháu chịu không?

Đêm buông ngoài cửa. Đèn bật sáng. Cầm ly cam vắt uống đến cạn, Trang mồm mỉm cười:

- Rất tiếc, lần nữa cháu lại chỉ tin chú có không phẩy một phần trăm!

Họ cùng cười, ông Phong lấy thuốc ra hút, bật nắp zippo kêu lách cách đoạn nói vui:

- Lại nghe nói cháu là tay trống cự phách của nhóm nhạc trẻ Bê Rê Tím?

- Ủa, chú nghe nói hơi nhiều về cháu đó, tại sao vậy?

- Tại vì trong mắt má Thu cháu chỉ là đứa trẻ ranh, không được bà cưng như nhỏ Ngọc. Cứ cho chuyện con yêu con ghét là lẽ thường tình, nhưng với chú thì không phải vậy, cháu phải được đối xử công bằng hơn, phải không nào?

Câu nói không hẳn vô tình của ông Phong mơ hồ đánh động nỗi niềm nào đó sâu

kín trong tâm hồn khiến cô gái lảng tránh cái nhìn ra vẻ thương cảm của ông và bỗng tự hỏi sao mình không biến cho rồi, còn nán lại làm gì?

- Nhớ nghĩ kỹ về việc du học ngành thiết kế thời trang chú nói rất thành thực lúc này, bởi vì trong mắt chú, cháu không hề và không bao giờ là đứa trẻ ranh mà là một cô gái đầy tài hoa, đầy triển vọng, lại nữa...

Bỏ lửng câu nói, ông Phong dụi tắt điếu thuốc hút dở vào gạt tàn, uống ngụm nước cam như thể cố nuốt cái gì vừa mừng ngợp trong cổ, đúng hơn là vừa mừng ngợp trong lòng. Trang sốt ruột:

- Lại nữa cái gì hả chú?

- Lại nữa, hồng giầu gì cháu, quan hệ sâu nặng giữa má Thu và chú đã được nối lại sau một thời gian bị gián đoạn...

- Mọi quan hệ bắt đầu từ sau lúc ba má cháu ly hôn?

- Không, lâu hơn nhiều, từ hồi ông ấy sang Liên Xô học khóa đạo diễn mấy năm, từ trước lúc cháu được sinh ra!

Lặng người, xoe tròn mắt nhìn sững ông Phong giây lát, đoạn Trang lặc giọng nói:

- Chú kể về mối quan hệ này làm gì? Hóa ra chú là một trong những nguyên nhân đưa đến sự tan vỡ của gia đình cháu sao? Xin... chào chú!

Cô dần dỗi đứng lên, run tay khoác cái túi xách nhỏ vào vai, quay bước ra cửa. Bất động như thể chột hóa đá trên ghế, ông Phong nhìn miết theo Trang, cái nhìn trống rỗng, vô cảm.

Chương 2

uán thừa khách. Hai chị em ngồi ở một góc trống thênh thang gió lùa cạnh hàng chậu kiểng không hoa, ăn kem ba màu. Múc muỗng kem màu hồng kèm một chút chiều phai cho vào miệng, Trang lắng nghe vị ngọt thơm ngấm tan đầu lưỡi, lại buông ra câu hỏi nghe chẳng ngọt chút nào:

- Chị có biết gì nhiều về chú Phong không?

- Ờ thì... Đại để ổng là tay buôn đồ cổ nổi tiếng, một cổ đông lớn, thành viên hội đồng quản trị của công ty Kim Phú.

- Chú Phong kết bạn với má đâu từ thời còn đi học?

- Không rõ, chị chỉ nghe nói trước kia má thường gặp, bằng đi một thời gian ổng ra miền Bắc hay nước ngoài làm ăn gì đó, rồi quay lại Sài Gòn. Sao em có vẻ quan tâm đến chú Phong vậy?

- Em muốn kiểm lại vài thông tin do chú ấy “tự bạch” coi có bao nhiêu phần trăm sự thực.

- Ghê vậy hả?

- Hồng biết chú ấy muốn gì khi cho em biết trước đây chú và má Thu từng là... và bây giờ lại tiếp tục!

- Ôi, người lớn rắc rối lắm, hơi sức đâu em nghe ổng. Chị nhớ có lần quan hệ giữa hai người trục trặc sao đó, má tâm sự với một bà bạn, tình cờ chị nghe thấy...

- Chắc là má phải yêu ổng ghê lắm?

- Không phải đâu, má nói với bà bạn rằng, ổng là người ưa nhiều sự, lắm chuyện và luôn ảo tưởng về mình!

- Vậy hả? Hồng giống chút gì với mường tượng của em sau khi nghe chú ấy nói, người lớn quả là loài động vật rắc rối nhứt trên đời!

Hai chị em cùng cười. Ngọc đập khê bàn tay cô em đặt hờ hững trên bàn:

- Sáng nay em hoàn thành nhiệm vụ đưa ngoại đi chùa chớ?

- Đương nhiên. Ngoại buồn lắm, sau hôm suýt gây hỏa hoạn do mải coi phim và tán gẫu với chị em mình, cậu Út cấm tiệt, hồng cho ngoại nấu nướng bếp núc gì nữa. Tối bữa cứ nhắc điện thoại gọi là người ta mang cơm hộp đến tận nơi!

Điện thoại di động trong túi xách mang bên vai bỗng reo, Trang lấy ra nghe:

- Alô, đang chờ Tuấn dài cả cổ đây nè, tới liền nghen!

Cô đóng máy trả về chỗ cũ. Ngọc thấp giọng:

- Hẹn đi đâu mà tình tứ quá vậy?

- Tập bài mới chuẩn bị hội diễn ở Câu lạc bộ Phi Vân. Lát nữa chị đi cùng cho vui, tụi nó đứa nào cũng khen em tốt phước, có được bà chị đẹp, hiền y như ma soeur!

- Đừng có xạo nhỏ. Tiếc là chị còn phải đi sắm mấy thứ lặt vặt cho ba.

- Gì mà lặt vặt?

- Mấy cái tà lỏn, áo thun í mà!

Trang lấy từ túi quần jeans ra mấy tờ bạc 100.000 dúm vào tay Ngọc:

- Cho em góp mua tặng ba một cặp sơ-mi!

Thỉnh thoảng chị nên nhắc ba ăn diện lên một tí, kẻo trông già trước tuổi í! Không biết có mối quan hệ đặc biệt giữa ba và cái cô diễn viên loại 3 đó không? Nếu có thì cũng đáng mừng, thấy ba cứ thui thủi một mình, em...

Ngọc sa sầm nét mặt, lảng mắt ra phố đông. Lát nữa chỉ cần bước ra là cả hai chị em tan vào dòng chuyển động rùng rùng không ngơi nghỉ ấy. Những người thui thủi một mình và những đôi cặp giống, khác nhau ở chỗ nào? Cô nhủ thầm và nói bâng quơ khi thấy Tuấn lững lững bước vào:

- Mới đó mà đã gần hết một ngày!

Cô em lạ lòng quay nhìn cô chị.

o

Đêm mỗi lúc mỗi đậm đặc, dù đèn bật sáng trong lẫn ngoài căn hộ trên tầng 4 chung cư, bà Báu vẫn có cảm tưởng đầu óc rối mù vì bị ám bởi cánh quạ đen nào đó. Những cánh quạ cứ chập chờn trong suốt bộ phim video kinh dị vừa xem xong chẳng?

Dẫu chậm chạp thế nào thì hai cái kim trên mặt đồng hồ treo tường cũng cho biết đã 10 giờ 20. Cả cô dâu lẫn cậu con trai chưa móng nào về. Bà đành dần dỗi “xuống núi”.

Thong thả bước trên hè phố, chốc chốc bà trông ngược ngó xuôi như thể tìm kiếm ai đó, đoạn tiếp tục bước với cái bụng đói và cảm tưởng mình bị bỏ rơi. Dừng trước một quầy điện thoại công cộng, bà băn khoăn không biết có nên gọi cho một trong hai cô cháu gái không? Đoạn, bà quyết định không cầm máy mà rảo bước vào quán phở cạnh đó.

Quay về với dáng vẻ và những bước chân không còn thất thểu nữa, bà Báu lên tới căn hộ trên tầng 4, dừng phắt lại trước cánh cửa đóng bởi trong cửa không im lìm mà ồn ã tiếng cãi vã của vợ chồng Út Liêm:

- Tôi đã nói cả ngàn lần rồi, buổi chiều ráng về sớm lo cơm nước cho bà già!

- Thì bữa nay có việc đột xuất ai mờ biết trước đặng. Ăn cơm trễ một chút đâu có sao? Mình quần quật tối ngày sáng đêm lo kiếm miếng ăn, chớ có phải ăn không ngồi rồi như má đâu mà...

- Nè, ăn với nói kiểu gì vậy hả? Xưa rày tánh bà già hay hờn mát, khó dàn trời, em

hồng rành sao?

- Rành quá đi chớ. Cô Thu còn trôi trôi chịu hồng xiết, nói gì tui!

- Nói nghe ngu bỏ mẹ! Có thương có quý má mới về ở với mình. Cô Thu giàu có nhưng tan đàn rã nghé nên má không ưng, rõ chưa?

- Giờ còn rảnh rang, sắp tới sanh con vừa chăm sóc nó vừa hầu hạ bà già chắc tui khùng luôn quá!

- Có khùng cũng phải rảnh, má mỗi người chỉ có một, còn con thì nếu muốn, cả hàng đàn hàng lũ cũng có, quý báu gì?

- Có hiếu cỡ ông thì nên kiếm thêm con vợ nữa rước về hầu hạ bả, còn tui thì xin đủ!

- Đ... mẹ, nói vậy mà nghe được hả?

Có tiếng vỡ của một chiếc ly hay tách bị ném xuống sàn nhà. Bà Báu khẽ lắc đầu, mím chặt môi quay bước xuống cầu thang. Cánh quạ đen trong đầu chui tọt ra thành cả đàn quạ bay chấp chới nửa hư nửa thực khắp bầu trời chung cư.

Trong khi bà Báu rời khỏi nơi “ở trọ” - theo cách nói của bà - thì ông Thái và Ngọc quay về “tổ ấm” của họ trên tầng hai một chung cư khác, cái nơi Trang từng bông phèng bảo “đồng lúc nhúc y như cả tỷ con sâu bị dồn vô mấy cái hộp quẹt chồng lên nhau”.

Ngả người trên ghế salon, gác cả hai chân lên bàn, ông Thái hút thuốc nhả khói. Ngọc mang ly đá lạnh đặt xuống bàn, ngồi xuống chiếc ghế đối diện cha. Uống ngụm đá lạnh, ông Thái nói vui:

- Sao? Con thích nhân vật nào nhất trong vở Khói lam chiều của đạo diễn Vân Thi?

- Dĩ nhiên là cô giáo Thoa, kể đến là ông cụ lữ khách lỡ tàu. Lâu lắm mới được coi một vở kịch nhẹ nhàng mà không hời hợt, nhiều kịch tính thú vị như vậy. Có điều, phải chi giảm bớt màu sắc triết lý rải rác đây đó trong các lời thoại thì...

- Thì sẽ đời hơn chớ gì?

- Dà! Và sẽ cuốn hút lớp trẻ như con hơn.

- Dẫu sao thì khai trương một sân khấu mới với một vở kịch như vậy và lượng khán giả gần đạt tới mức lý tưởng thì kể như đã thành công lắm rồi.

- Nhân sự kiện này, ba có cảm thấy hứng thú chút nào để quay lại nghề không?

- Có, sân khấu sẽ đông vui trở lại, rồi những ngày bận rộn sẽ quấy rầy ba cho coi.

- Ba uống ly sữa trước khi đi ngủ nghen?

- Khỏi, rót cho ba ly vang đỏ thì thích hơn, cái chai còn lửng nửa để trong tủ lạnh ấy!

Ngọc “dạ!” khẽ, đứng lên quay vào trong. Chuông điện thoại trên bàn reo, ông

Thái cảm nghe. Tiếng bà Thu dịu dàng bên kia đầu dây:

- Xin vui lòng cho gặp nhỏ Ngọc!

- Thu hả? Gì mà khách khí quá vậy? Xin vui lòng... Xin vui lòng cho anh biết má con Ngọc có khỏe không nào?

- Cảm ơn, vẫn thường! Ngọc nó ngủ rồi sao anh?

- Quá nửa đêm rồi còn gì!

Ngọc mang ly rượu ra đưa ông Thái, ông cầm lấy uống ngụm nhỏ. Cô gái quay về phòng mình chuẩn bị tắm tấp, đi ngủ. Bà Thu nói tiếp:

- Lúc này gọi cả chục lần không ai cầm máy!

Ông Thái cười:

- À, hai cha con mới về tới! Lâu lắm mới có dịp thư giãn thú vị như tối nay.

- Bộ tiệc tùng gì sao?

- Ờ, một bữa đại tiệc kịch nói!

- Lại kịch cợt! Vậy thì bà ngoại sắp nhỏ lỡ có ghé chắc cũng đành...

- Bà ngoại à? Có gì không ổn sao?

- Con Trang có cùng đi với anh và Ngọc không?

- Không! Nếu không làm thì tới lúc này hai bà cháu chưa về nhà hả?

- Không biết nữa. Riết tôi mệt mỏi với các người quá rồi! - Bà Thu than vãn kèm tiếng thở dài rõ to, khiến ông chồng cũ tưởng chừng hơi thở của bà vợ cũ phả vào má mình, nói giọng cà rỡn:

- Các người! Trong số đó hổng có anh à ghen!

- Cảm ơn, chúc ngủ ngon!

Bà Thu gác máy, đuổi người trên ghé bành, ngửa mặt ngắm trần nhà. Không khí yên tĩnh trong một ngôi nhà lớn đậm đặc cơ hồ có thể cầm dao cắt từng miếng. Người đàn bà của công việc bận rộn thường ngày bây giờ cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết. Nỗi cô đơn đã trở nên quen thuộc từ vài năm sau vụ ly hôn, thỉnh thoảng ngỡ được lấp đầy lại hóa ra trống rỗng, thỉnh thoảng trở nên xa lạ hết con thú chỉ chực chờ gặm nhấm từng chút, từng chút tâm hồn bằng những chiếc răng nhọn bọc nhung, chẳng đớn đau mà lạnh lùng, giá băng khôn xiết!

Máy điện thoại lại được nhắc lên, bấm số:

- A lô! Liêm, Út Liêm nghe! - Út Liêm nói.

- Đã hỏi hầu hết các nơi quen biết, không có chút tin tức nào cả... - Bà Thu nói giọng mát mẻ - Không, tôi có trách cậu mợ đâu. Chỉ có điều giờ này không biết má ở đâu, an nguy thế nào! Cậu mợ ăn ở, đối xử với má chắc tệ lắm mới ra nông nỗi này!

Nóng nảy gác máy, nóng nảy đứng lên bước lui tới, bà Thu tạm gác nỗi lo âu dành cho mẹ, lại canh cánh nỗi thắc thỏm dành cho Trang. Giờ này chưa chịu vác xác về,

lêu lổng đã trở thành thói hư tật xấu của nó rồi ư? Hết thuốc chữa rồi ư?

Cô gái bỗng xuất hiện. Chẳng có lối nào về phòng mình ngoài lối phải đi ngang phòng khách, cô đành... bước liêu. Với bê rê tím và giày cầm tay, Trang gần như nín thở nhẹ bước về phía phòng mình. Lặng nhìn theo cô giây lát, đoạn bà Thu gọi giật giọng:

- Trang, quay lại má biểu!

Thoáng khựng sững rồi Trang quay lại khép nép đứng trước mẹ. Vết bầm tím trên gò má phải của cô làm bà Thu kinh ngạc:

- Ủa, bị gì mà...

Trang cúi gằm, lí nhí:

- Dạ, con bị té xe...

Người mẹ quắc mắt giận dữ, vòng hai tay ôm lấy khuôn ngực phập phồng thở gấp, gần từng tiếng:

- Lại đàn đúm... đua xe chớ gì?

- Con... đâu dám!

Sự bực dọc không màu, nỗi cô đơn không sắc và cả nỗi lo âu, thắc thỏm không mùi vị ăm ắp, bị dồn nén trong khuôn ngực phập phồng kia vụt bùng nổ, người mẹ hét lạc cả giọng:

- Mày biết lúc này là mấy giờ sáng rồi không hả đồ hư thân mất nết? - Vừa nói bà vừa bước rần tới thẳng cánh xáng cái bạt tai khiến Trang xính vính, đoạn quát - CÚt, mày cÚt đi cho khuất mắt tao!

Trong căn phòng ngậm kín bóng tối, hai tay kê lót đầu, Trang đắm đắm trông vào màn đêm để mặc nước mắt đầm đìa tuôn. Dòng nước mắt lặng lẽ len lỏi vào từng góc ngách cảm xúc êm đềm ru dỗ, đưa cô quay lại với giấc mơ đêm nào có cánh rừng thần tiên ngập tràn ánh sáng và âm nhạc, chim bướm và hoa, có má Thu khoác chiếc áo cưới dài lê thê bay qua nhiều khúc sông ngọn núi...

Và, trong thế giới riêng của mình, dưới ánh sáng lù mù của ngọn đèn ngủ, đêm hôm ấy bà Thu ngỡ mình sẽ không thể chớp mắt được vì cái tát lỡ tặng cô con gái bỗng “biến tấu” thành nỗi tiếc hối vò xé nhẹ nhàng lòng mình, nhưng rồi bà đã ngủ rất ngon lành. Có điều, chẳng có cơn mơ nào dám héo lánh đến với người đàn bà cô đơn!

Buổi sáng với lưng nửa. Khi Ngọc tới thì Trang và bà giúp việc đã ra khỏi nhà, người đi học, kẻ đi chợ. Bà Thu ngạc nhiên, rất vui được gặp cô.

- Ủa, sao con biết bữa nay má ở nhà mà tới vậy?

- Sáng sớm, Trang điện thoại báo má khó ở... Mấy bữa nay má đang buồn nó, nên muốn con đến với má!

- Chắc, buồn nó thì má buồn lâu rồi, đâu phải chỉ mới mấy bữa nay.

Vẻ bơ phờ mệt mỏi, bà Thu nửa nằm nửa ngồi với chồng chần gối kê cao đầu giường, dựa tường. Ngọc bưng ly cam vắt đưa mẹ. Bà Thu uống từng ngụm nhỏ.

- Nếu cảm thấy mệt không tiện đi, con sẽ mời bác sĩ Tâm đến khám bệnh cho má!

- Ôi, bệnh hoạn gì, cảm xoàng ấy mà! - Bà Thu thấp giọng - Chưa bao giờ má cô đơn như lúc này. Đôi khi má lao vào công việc ở công ty như thể sắp hóa rồ hóa dại mong khuây khỏa, nhưng rồi không thể. Nếu Trang cũng biết thương má như con thì...

- Em con còn non nớt, nông nổi lắm, má đừng trách, tội nó.

- Theo con, bà ngoại giờ này đang ở đâu?

- Nghĩ mãi rồi... con cũng mù tịt, cố tự thuyết phục mình và cả em Trang rằng, ngoại theo tour du lịch nào đó đi hành hương đâu đó xong sẽ quay về.

- Người gì mà khó tánh, khó nết đàn trời, con cháu còn hồng chịu nổi, hưởng hồ là con dâu.

- Nói trước bước hồng qua đâu má! - Ngọc cười - Biết đâu sau này má còn khó hơn cả bà ngoại?

- Má khác chứ, cái đức nhẫn nhục của má dày lắm, không mỏng như mợ Ứt Liêm đâu. Còn nhớ không, hồi đó ba con quậy tá lả, cực chẳng đã má mới lôi ổng ra tòa ly hôn. Tiếc là con không chịu ở với má.

- Hồi đó trước tòa con khẳng khẳng một mực xin theo ba vì thấy ông lẻ loi, lại không có chút tài sản nào cả, lo lắng có ngày ba sẽ phải khốn khổ vì cái tạng nghệ sĩ bất cần đời của mình.

- Có khi nào con hối hận đã theo ổng không?

- Dạ không, dù thỉnh thoảng ba trái tính trái nết con dọa cuốn gói về với má, nhưng rồi như má thấy, chuyện đó chưa hề xảy ra.

Ngọc cầm lấy bàn tay có những ngón gầy guộc áp vô ngực mình, nhìn sâu vào mắt mẹ.

- Nói thiệt đi, có khi nào má cảm thấy hối tiếc vì ba và má hồng còn thuộc về nhau không?

Bà Thu thoáng ngẩn người, ngập ngừng, đoạn lắc đầu. Như thể lỡ đà, Ngọc tiếp tục lao vào nỗi ngờ vực của mình:

- Nếu ba đi bước nữa, ví dụ vậy, má có buồn hay thất vọng chút nào không?

- Không! - Bà Thu buột thốt hơn là khẳng định có dẫn đo. Ngọc bắt nọn:

- Bởi bây giờ đã có chú Phong?

Vội đặt ly cam vắt còn lưng nửa lên mặt tủ thấp đầu giường, bà Thu cốc khế đầu Ngọc, cười buồn:

- Mày chỉ giỏi bắt nọn. Lớn thêm chút nữa con sẽ biết cái gọi là cuộc sống này nó

đa đoan phức tạp ra sao?

- Vậy má có lời vàng ngọc nào cho con không?

- Đừng đi theo lối mòn bẽ bàng của má, thận trọng từng bước để không bị lạc lối lắm đường hay bị chính mình dồn mình vô ngõ cụt.

- Khó quá. Con chỉ tâm niệm sống sao cho chân thực.

- Chân thực tốt thôi, nhưng phải tùy lúc, tùy nơi.

- Má theo nghề kinh doanh nên phải vậy, còn con...

- Con phục vụ nghệ thuật chớ gì? Cũng xem xem như nhau. Nghề nào cũng có mặt trái, và cái giá phải trả của nó.

- Eo ơi, vậy thì con hổng thềm lớn đâu!

- Muộn quá rồi con! - Bà Thu âu yếm xoa đầu Ngọc, cười, vẽ mặt tươi lên chút đỉnh - Bây giờ nếu hối tiếc, con chỉ có thể nói, phải chi tôi đừng được sinh ra!

Những “ý tình” ít nhiều u ám, không vui nọ tưởng chỉ tán gẫu, nghe qua như gió thoảng, nhưng rồi chúng cứ bám riết lấy Ngọc trong hai tiết học buổi chiều ở Nhạc viện.

Chiều muộn, Ngọc lại ghé ngôi nhà lớn ở Phố Hoa, Trang và bà Thu chưa về. Cô lấy từ túi xách ra mấy vỉ, hộp thuốc bọc trong túi nylon đưa bà giúp việc:

- Cháu gửi ít thuốc bổ để má dùng!

Cô dợm quay đi, bà Năm níu lại.

- Uống miếng nước đã, gấp gài!

Và cô nán lại, dù chỉ mười phút thôi, tình cờ hiểu sâu hơn nữa nỗi khổ tâm của mẹ. Đón lấy ly nước dừa nhỏ nhỏ uống, Ngọc cùng bà Năm ngồi trên cái xích đu trước hiên nhà.

- Cháu biết tại sao cô Hai sáng nay đổ bệnh vậy không? - Bà Năm nói.

- Dạ không, bộ có gì bất thường sao dì?

- Cũng... thường thôi, đêm qua má cháu gần như không hề ngủ. Dì năn nỉ muốn gầy cả lưỡi cô Hai cũng hổng chịu vô giường, cứ ngồi miết trên ghế salon tới sáng, không biết có chợp mắt lúc nào không!

- Chắc là má buồn em Trang lắm phải không dì?

- Trang chỉ là... chuyện nhỏ. Tồi qua vợ chồng cậu Út Liêm sang đây, hết thanh minh việc bỏ đi của bà ngoại, lại xin mượn vốn làm ăn, than gặp vận xui làm ăn thất bát đã đành, lại bị giật hụi! Cô Hai mắng cho một trận, rồi biết sao không?

- Bộ dì nghe lén à?

- Dì ngủ mất đất có biết gì đâu, sau đó cô Hai kêu dì dậy kể lể, đưa dì 5 triệu biểu đón xe ôm mang đến tận nhà cho cậu mợ Út, nhắ đây là lần cuối, cho luôn chớ hổng phải... mượn.

- Đây có lẽ là lần thứ một ngàn lẻ một, bao giờ má cũng từ chối, nhưng rồi không đành lòng.

- Cô Hai là người tốt bụng mà. Dì cầm tiền ra cổng tính đón xe ôm, hai vợ chồng chực sẵn ở cái quán cóc bên kia đường nhào sang ngay. Anh chồng chìa tay ra, chị vợ cười ngỏn ngổn. Dì lờ đi, cậu Út hớn hở nói: “Đưa tiền đây, tánh chị Hai tui, tui rành lắm mà!”.

- Dì có đưa không?

- Từ bộ điệu đến lời ăn tiếng nói của họ hồng hồng vàng vàng, thấy ghét, nên dì nói trở ra là định đi mua mấy ổ bánh mì để dành mai ăn sáng, chứ có biết tiền nong gì đâu. Cả hai đành xăn lên bỏ đi.

- Rồi dì trả lại tiền cho má hả?

- Nghĩ lại thấy cũng tội nghiệp, ngại vỡ chuyện cô Hai la nên... sáng nay dì nhờ nhỏ Trang mang sang cho cậu Út.

- Hết người hay sao mà dì nhờ nhỏ Trang?

- Bộ nó hồng phải là người của nhà này sao? Sao cháu có vẻ hốt hải quá vậy?

- Trang rất tốt bụng, ngặt cái tánh nó vốn đĩnh đoãng lại ham vui, cháu chỉ ngại... Lạy trời nó đừng để mất hay tiêu bég đi. Sao dì lại giao tiền cho một đứa trẻ con vậy?

- Trang mà còn trẻ con à? Bây giờ có đứa sinh viên nào được gọi là trẻ con nữa đâu?

Ngọc đứng lên, nói mau:

- Thôi, cháu phải biến đây!

Đặt ly nước dừa cạn queo vào tay bà Năm, cô quày quả dẫn bộ chiếc Dream ra cổng.

Trang ngồi đong đưa trên ghế xích đu trước hiên chờ Tuấn. Buổi chiều nghèo nắng, giàu gió. Gió luồn qua kẽ lá trong rẻo vườn hẹp quanh nhà rung bông hoa này, gheo cánh bướm nọ. Mọi tiếng động vắng từ phố vào nghe xa xôi tựa sóng của biển thời nào, nay đã bị gạch đá vôi vữa lần chiếm hóa bê tông, đường nhựa... Thực ra, chẳng có biển nào cả, không đừng nghe gió rồi cô bỗng cho trí tưởng bay bổng. Điện thoại di động chợt réo chuông. Lấy nó ra rừ túi quần tây rộng thùng thình hệt tóm con vật nghịch ngợm áp lên tai nghe, Trang nóng nảy nói:

- Alô, đang ở tận đâu tận đâu vậy hả?

- Ở Biên Hòa, kể như về không kịp, khát hện lại, hơi trễ chút xíu được không? - Tuấn nói.

- Cũng... được thôi! Lâu lâu làm tài xế cho bà già, phải ngoan nghe chưa?

- Cảm ơn đã nhắc nhở! Khi nào về tới Sài Gòn sẽ gọi lại. Bye!

Chưa kịp tự hỏi phải làm gì để lấp đầy khoảng thời gian chờ Tuấn thì chuông gọi cổng vang lên, Trang rào bước ra mở.

Thấy khách là ông Phong, cô nói giọng không buồn không vui:

- Chào chú, rất tiếc là má cháu vắng nhà.

Tắt máy xe mô-tô, ông Phong cười:

- Cháu mới là người chú cần gặp nên không có gì gọi là rất tiếc cả. Sao? Mời khách vô nhà đi chớ!

Thoáng ngập ngừng rồi Trang mở cổng. Dừng xe trước sân, ông Phong ngó quanh, đoạn đến thả người xuống chiếc xích đu trước hiên.

- Ngồi đây cho thoáng!

- Dạ tùy chú thôi! - Vừa nói cô vừa mau mắn vào nhà xách cái ghế tựa ra ngồi đối diện ông. Bà Năm mang nước ra mời khách rồi biến lẹ vào trong.

- Có việc gì mà chú tìm cháu vậy? - Trang dè dặt hỏi. Ông Phong nói vui:

- Có khi nào cháu từng cảm thấy mình bỗng trống rỗng không?

- Dạ có, đôi khi!

- Chú cũng vậy. Chiều nay chợt cảm thấy trống rỗng, chú bèn xách xe chạy rong. Ngang qua đây giác quan thứ sáu mách bảo rằng có cháu ở nhà, nên ghé lại.

- Như thường lệ, cháu chỉ tin chú không phẩy một phần trăm.

Họ cùng cười. Trang lật tay nhìn đồng hồ như không phải để coi giờ mà do thói quen cố hữu.

- Sao? Đạo này tình cảm giữa cháu và má Thu có cải thiện được chút nào chưa?

- Chú nói hơi quá, có gì mà phải cải thiện, chỉ là lúc đây lúc với chút chút thôi!

- Ôi, nghe ngọt mà... cay đắng đấy!

- Cháu không hề cố ý làm má phải buồn lòng, nhưng hình như má luôn thất vọng về cháu.

- Có gì khó hiểu đâu. Cha mẹ càng già đi thì hy vọng đặt vào con cái ngày càng lớn.

Trang lại lật tay dòm đồng hồ:

- Nhưng cháu chỉ là đứa tài hèn sức mọn.

- Nãy giờ cháu coi đồng hồ hơi nhiều đó, lỡ hẹn rồi sao?

- Sao chú và má không cầm tay chạy ù tới đám cưới cho rồi, nhẩn nha hoài vậy?

- Cháu giả lảng hay lắm. Vậy cháu và cái gã tóc đinh lạng xe như quỷ sứ ấy tới đâu rồi, chơi rock nặng riết quên slow mù sao?

- Thì ra chú vẫn còn giận Tuấn?

- Không đâu, chú chỉ ganh tị với hấn thôi. Giờ này hấn hồng tới kể như cháu bị leo cây rồi. Vô Đầm Sen hóng gió thì hay hơn.

- Sao lúc nào chú cũng tỏ ra quan tâm đến cháu vậy?

- Chưa phải lúc trả lời câu hỏi này, cho chú khát một dịp khác. Giờ thì đi không nào?

Đầm Sen! Ý kiến không tồi vào lúc trống rỗng - theo cách nói của chú ấy - như vậy. Lại nữa, để coi sự quan tâm của chú đối với mình nó ra làm sao! Tự nhủ rồi Trang mỉm mỉm cười:

- Phiên chú chờ cháu một lát!

Vào nhà thay bộ cánh khác trông ít “bụi” hơn, Trang tỏ ra hào hứng đi Đầm Sen trên xe Spacy của cô thay vì để ông đèo như ông gợi ý. Họ vào nhà hàng nổi chọn chỗ ngồi gần lan can góc ngoài cùng. Lác đác vài bàn đầy khách, trời lấm mây, nắng gần như không màu. Chờ hai người yên vị xong, cậu tiếp viên cầm giấy bút đến chờ nghe khách “đi chợ”. Ông Phong đưa tấm thực đơn cho Trang:

- Cháu “đi chợ” đi!

- Bao nhiêu món, thưa chú?

- Tùy thích, bữa nay chú chiều cháu hết mình mà.

Một ý nghĩ tinh nghịch vụt lóe trong ánh mắt cô gái gửi xa vắng lên tận trời mây, đoạn cô quay lại cậu tiếp viên:

- Ghi giùm và nhớ mang lẹ ra nghe bạn!

- Dạ, xin cô vui lòng chọn đi!

Mở rộng tấm thực đơn trên bàn, vừa rà ngón trở dọc dài theo các món ăn liệt kê thành từng cột, Trang thỏ thẻ nói:

- Súp măng cua, cá tai tượng chiên giòn, cua rang muối, lẩu Thái, tôm hùm nướng, gà xối mỡ, vịt tiềm, lươn xào lăn, mì Ý xào...

Thấy ông Phong trở mắt, Trang mỉm cười:

- Đủ chưa, thưa chú?

- Chú thấy hình như... - Ông Phong đáp ứng, Trang cướp lời:

- Còn ít phải không? Vậy thì... Quái, ở đây thịt trườn nướng, thịt kanguru băm viên có không mà hổng thấy ghi?

- Thưa cô, không ạ! - Cậu tiếp viên lễ phép nói kèm vẻ mặt “rất tiếc” khá giảo hoạt.

- Nhà hàng lớn như vậy lại thiếu mất mấy món “sao”? Anh có thể làm ơn kêu giùm nơi khác mang đến không?

- Dạ không! Xưa rày...

- Chưa từng làm ơn cho ai chớ gì?

- Dạ không, không phải vậy đâu, xin cô thông cảm.

Vẻ mặt ỉu xiu, ánh mắt van nài của cậu tiếp viên khiến Trang phì cười, khoát tay:

- Thôi thì thêm món bò lúc lắc mí lì khoai tây chiên, kể như tạm đủ, còn món uống là hai chai vang trắng hàng Pháp chính hiệu ngâm lạnh - Quay sang ông Phong,

Trang rạng rỡ cười - Chú muốn dùng gì theo sở thích riêng không ạ? Ông Phong xoa hai tay, xởi lời nói:

- Được rồi! Bữa nay chú rất vui lòng ăn uống theo sở thích của cháu.

Điện thoại trong túi quần jean réo chuông, Trang lấy nó ra tắt chuông nhưng không vội nghe, đứng lên:

- Xin lỗi chú ít phút!

Cô rảo bước theo cậu tiếp viên đi về phía quầy phục vụ bên trong nhà hàng, ghé sát vào anh ta, thấp giọng nói:

- Nấu đủ các món cho sáu người ăn chứ hổng phải hai, các bạn tôi sắp đến.

Rồi cô dài bước ra khỏi nhà hàng, vừa đi vừa bấm số điện thoại di động, môi nở nụ cười tinh quái.

Từ lúc Trang biến khuất, các chỗ trống trong nhà hàng dần lấp đầy thực khách, chẳng rõ bao nhiêu chuyển mây đã ngang qua bầu trời. Chiều tím nhạt rồi tím thẫm. Các đôi cặp chơi pandêlô trên mặt hồ lần lượt lên bờ. Ông Phong ngồi một mình với những đồ ăn thức uống bày đầy trên bàn.

Quái! Con nhỏ biến đi đâu vậy ta? Chốc chốc ông lật tay coi đồng hồ như thể chẳng để biết giờ giấc mà đã lây cái tật ấy của Trang trước lúc tới đây, ngồi chán lại đứng lên tựa lan can, đốt thuốc gần như liên tục.

Sau cùng, ơn trời, những khoảnh khắc thắc thỏm của ông cũng được lấp đầy bởi năm cô cậu của nhóm nhạc trẻ Bê Rê Tím. Họ ăn mặc không chệch thời trang li nào, trông tươi tắn cơ hồ vừa bước từ một bộ phim tình cảm Hàn Quốc ra. Họ xuất hiện khá bất ngờ, ủa đến tranh nhau bắt tay ông Phong lắc lia lịa. Tuấn tóc đinh sôi nổi nói:

- Thưa chú, chú vẫn khỏe phải không ạ? Nghe Trang nói chú đã thứ lỗi cho cái lạng xe thiếu văn hóa của cháu, cháu rất lấy làm mừng. Quý hóa quá, lúc này nghe nhỏ Trang gọi là tụi cháu kéo nhau tới ngay, dù rất bận! - Quay sang các bạn, Tuấn đồng dục hô - Nào, còn chờ gì nữa, vào bàn đi các tía mí lị các má!

Đứa nào cũng tỏ vẻ lịch sự, cúi gập người mỉm cười chào ông Phong trước khi kéo ghế ngồi.

- Ủa, nhỏ Trang đâu?

Đáp lại câu hỏi ỉu xiu của ông, Tuấn làm bộ vò đầu bứt tóc, tặc lưỡi tới ba lần mới nói:

- Ừm... à, Trang nó nhắn xin vô cùng xin lỗi chú, có việc bận đột xuất nên...

Ông Phong cố gượng cười, bực bõ nói:

- À, cũng hơi bị bất ngờ, nhưng chú đã quen cái nét tinh nghịch của nó nên hổng sao! - Đoạn đổi sang giọng giả lả - Nói có thể các cháu không tin, lúc này nó chịu đến

đây là hạnh phúc lớn đối với chú! Nào, cầm đũa đi các cháu!

Cơ hồ không còn nhớ mình vừa rời khỏi nơi nào và “cổng hiến” các bạn một bữa tiệc thịnh soạn “chùa” ra sao, cô gái hồn nhiên rảo bước lên những bậc thang chung cư đến căn hộ quen thuộc ở tầng hai xoay nắm đấm cửa không khóa, bước vào.

Ông Thái trang phục chỉnh tề đang đứng trước tủ quần áo soi gương loay hoay thắt cà vạt. Gieo mình xuống ghế, Trang nói:

- Chị Hai có nhà không ba?

- Có chỗ mời làm gia sư, nó đi liên hệ...

Nấn sửa xong nút cà vạt, ông Thái đến ngồi cạnh Trang:

- Có chuyện gì cần sao?

- Dạ không, con chỉ tính rủ chị đi coi phim, ba sắp đi đâu mà diện đẹp quá vậy nè?

- À, bữa nay khai trương nhà hàng của một cô bạn mới mở.

- Cái cô diễn viên gì đó, con nghe chị Ngọc nói ba có hùn hạp vốn liếng phải không?

- Hùn hạp khỉ gì, ba chỉ góp vốn tinh thần thôi, nếu rảnh lát nữa con cùng đến cho vui.

- Nhà hàng thuộc loại nào?

- Ở thì cũng thường thường bậc trung thôi, chủ yếu là các món ăn miền quê Nam bộ. Tên nhà hàng cũng hết sức gợi nhớ miền sông nước: Lục Bình!

- Hình như dạo này đặc sản miền quê, các món mộc mạc thời khai hoang đang được người Sài Gòn ưa chuộng?

- Nói chung, cái gì hái ra tiền là người ta đua nhau khai thác, đẩy lên thành mode!

Lâu lâu mới gặp con, nếu tin lời nhỏ Ngọc, ba sẽ mắng con một trận ra trò.

Trang so vai, lè lưỡi:

- Gì mà ghê vậy ba?

- Có đúng là dạo này con chán học, thích la cà quán xá, đàn đúm bạn bè ngoài đường hơn thích về nhà không?

- Hả là thông tin chị Ngọc lượm lật từ má?

- Từ đâu... cũng được. Có điều là, có đúng hay không?

- Dạ có, nhưng không hề trầm trọng như má, chị Ngọc và ba tưởng tượng, phóng đại tô màu đâu!

- À, cái con này... hỗn! - Ông Thái cốc khế đầu cô con gái, cười - Nhớ lấy nhen con, cái gì cũng một vừa hai phải thôi, thái quá thì bất cập!

- Dạ, con xin nhớ! - Đoạn cô lái câu chuyện sang ngõ khác:

- À này, ba có rành chú Phong không vậy?

- Phong đồ cổ à? - Ông Thái buột thốt - Đương nhiên là... biết.

- Chú Phong là một trong nhiều nguyên nhân để ba không thể tiếp tục sống chung với má nữa phải không?

Cau rúu mày lại, ông Thái xoay cái nhìn soi mói vào tinh mũi Trang. Cái gì khiến nó ném ra câu hỏi hóc búa này? Đã đến lúc mọi sự cố, hành vi ứng xử đưa đến đổ vỡ hạnh phúc của người lớn đặt dưới con mắt soi xét, thậm chí phán xét của bọn trẻ con? Chúng trách móc đã đành, nhưng chúng có coi thường cả mình và bà ấy không? Cát mắt khỏi gương mặt trong sáng, tươi roi rói tuổi trẻ của con gái, người cha cố giấu ngượng ngùng sau nụ cười buồn:

- Đang tuổi ăn tuổi lớn, con không nên để các bản khoản thuộc loại đó quấy rầy! Thôi, quên ông ta đi, thiếu chuyện gì để nói. Ngọc nó than cả tuần nay không cách chi gặp được con qua máy cầm tay.

- Đơn giản vì nó đã bị con ném xuống biển hôm đi chơi Vũng Tàu với lũ bạn rồi!

- Thì ra cái tính ưa xài phí tới nay ở con vẫn y nguyên à?

- Hồng có đâu ba, tại bữa đó thằng bạn cà chớn chọc quê con xài đồ dè mốt nên...

Con đã sắm cái mới, ba coi nè, có xịn không?

Vừa nói, cô vừa vui vẻ móc cái điện thoại di động đưa ông. Ông cười, lắc đầu.

◦

Ngày mùng một âm lịch lại thắm đẫm bát ngát hương trầm khói nhang trong và ngoài chùa Vạn Hạnh, nhiều thiện nam tín nữ đến lễ Phật đông chen. Ngọc vừa dừng xe Dream, Trang từ một quán nước đối diện phía bên kia cổng chùa vội rảo bước ra níu tay cô chị:

- Nãy giờ em hết rảo vô chùa lại ra canh chừng nhưng... vô quán uống nước đã!

Ngọc đảo mắt nhìn quanh, chậm rãi gỡ kính râm, tháo găng tay che nắng và khăn bịt mặt chống bụi, nói vui:

- Chắc trượt quớt quá à!

- Hãy chờ coi, chị sẽ thấy dự đoán của em là đúng.

Họ vào quán. Trang uống tiếp ly nước ngọt bỏ dở, Ngọc gọi ly nước mía và cả hai vừa giải khát vừa chong mắt ra đường. Dưới nắng ngút cả hai chiều xuôi ngược, chưa bao giờ những người đến chùa và thiên hạ ngang qua ngoài đường được hai chị em nhìn ngắm kỹ đến thế.

Nhìn riết thiên hạ đậm nản, Ngọc quay nhìn cô em:

- Nè, hình như em có gì bí mật mà mắt cứ chơm chớp, chơm chớp vậy?

Nói hú họa, chẳng ngờ trúng phóc, Trang mỉm cười:

- Ủa, sao chị biết?

- Đừng có đánh trống lảng, nói đi nào. Có cái gì mới giữa em và Tuấn tóc đinh sao?

- Trật lất!

- Chú Phong vừa tặng món quà đặc biệt nào đó?

- Càng không đúng, bỏ cái tật lúc nào cũng làm ra vẻ “đi guốc trong bụng người ta” đi! - Lờm cô chị một cái sắc lẹm, cô em lấy từ túi xách ra xấp giấy bạc dày gói trong giấy báo đặt vào tay Ngọc - Bí mật đây, chị cầm lấy cho em vui.

Ngọc mân mê cọc tiền:

- Bao nhiêu mà dày quá vậy nè?

- Nhiều đâu, có 5 triệu à!

- Em lấy đâu ra mà... - Ngọc nghiêm giọng.

- Hỏi vợ vẫn, em biết ba và chị lúc này đang gặp khó khăn, giữ lấy mà tiêu. Còn ở đâu ra à? Thì em rút từ sổ tiết kiệm gửi ngân hàng ra chớ đâu!

- Nhìn thẳng vô mắt chị và lặp lại lần nữa coi, nhỏ.

Lảng tránh tia nhìn nhọn hoắt của cô chị, cô em lặp lại câu nói vừa rồi tỉnh queo. Ngọc mím môi bỏ cọc tiền vào túi xách mang bên vai. Họ tiếp tục chong mắt trông ra đường. Trang nói:

- Nghe ba nói có người mời chị làm gia sư, chị nhận lời không?

- Gia sư gì đâu! Chỉ dạy piano cho một con nhóc 12 tuổi tuần hai buổi. Buồn cười lắm, ba nó vốn là một “ông kệ”, được người ta biểu một cây đàn mới cái cạnh chừng ở phòng khách ngôi nhà mới xây trông cho nó sang. Vậy là ổng bắt buộc con nhỏ phải học đàn.

- Nó có khoái học không?

- Không, nó chỉ mê chơi game điện tử. Lâu quá không gặp cậu Út, chiều nay chị em mình ghé nhà cậu ghen!

Nghi hoặc, Trang nhìn chăm Ngọc, uống vội hớp nước ngọt hết bát thần bị mắc ghen:

- Cậu mợ vẫn thường, có gì mà phải thăm viếng, chị?

Vẫn dõi mắt ra đường, Ngọc thủng thẳng nói:

- Cảm ơn chân tình, sự lo lắng em đã dành cho ba và chị, nhưng chị không thể sử dụng món tiền má đã cho cậu mợ Út, lỡ má biết được thì không chỉ ác cảm thêm với em mà còn coi thường cả ba lẫn chị, biết chưa? Hứa đi...

- Cậu mợ Út lâu lâu vẽ chuyện để moi tiền má, em thấy ghét nên dối chị. Nếu chị nghĩ riết róng như vậy thì em hứa lần sau hồng thềm làm vậy nữa. Trước mắt, chị cứ giữ lấy dùng tạm, sau này em kiếm khoản khác bù vào.

- Không nên, cái gì ra cái đó chớ em. Vả lại, sau thời gian ế ẩm, sân khấu đang đông vui trở lại, ba vừa ký được hợp đồng dàn dựng vài vở cũ và mới nên cũng chưa đến nỗi nào.

Ngoài đường, giữa dòng xuôi ngược nhằm chán chợt xảy ra một “sự cố”, dù hết sức bình thường nhưng lại ở trong mong đợi này giờ của hai chị em: Bà Báu cùng một bà bạn xuống xích lô, mỗi người xách một giỏ đựng đầy hương hoa quả phẩm chậm rãi đi vào chùa. Thoạt thấy, hai chị em đưa tay chặn ngực cổ nén xúc động, Trang “nổ”:

- Chị thấy chưa? Một Phật tử ngoan đạo như ngoại làm sao quên ngôi chùa mình từng lui tới hàng chục năm nay, em đoán trúng phóc.

Và, họ trả tiền nước, gửi xe, rảo bước vào chùa. Ngọc gọi điện thoại báo ngay tin vui cho bà Thu.

Cuộc hội ngộ, hàn huyên sau gần hai tháng xa cách có cả nụ cười và nước mắt. Quá trưa, năn nỉ muốn sai quai hàm, gầy vài ba khúc lười, người mẹ vẫn cứng lòng không chịu quay về mái nhà xưa, bà Thu cùng hai cô con gái đành đưa bà Báu và bà Mùi - bạn của bà - về nơi “ở trọ” mới của họ: Trung tâm dưỡng lão Thị Nghè.

Ngôi giữa căn phòng trống trải, đồ đạc cũ kỹ sơ sài, gọn ghẽ tinh tươm, hít thở không khí tĩnh lặng của cái “thế giới” nhỏ bé dành cho những người già neo đơn, bà Thu buồn nẫu lòng, lại không cầm được nước mắt, lại nhìn mẹ van lơn, thấp giọng khấn nài:

- Con xin cản cỗ lạy má, cả gần hai tháng nay con ăn không ngon, ngủ không yên.

- Má biết! - Bà Báu lạnh lùng nói.

- Má vô đây ở, người ta sẽ chê cười con, con mang tiếng bất hiếu bỏ bê má.

- Thây kệ... người ta, đèn nhà ai nấy rạng mà con! Ở đâu cũng là ở trọ, chỗ trọ này tốt chán. Má hổng còn ích gì cho con cháu, đi chỗ khác chơi thì có gì là lạ?

- Nói vậy nhưng con biết má không thực bụng nghĩ vậy đâu, má luôn thương con yêu cháu, sống xa tụi con sao đành má?

- Đành tuốt! Đây mới đúng là chỗ của má, đông bạn bè cùng trang lứa, đâu có cô đơn thui thủi như ở nhà?

- Bà Mùi đúng là bạn tốt, nhưng...

- Bả có thằng con trai duy nhứt độc đĩnh, lấy vợ Việt Kiều, theo vợ sang Canada rồi quên bếng mẹ luôn mới ra nông nổi...

- Hoàn cảnh bà Mùi khác xa má...

- Cũng già cả, cũng lạc lõng như nhau, khác chỗ nào đâu?

Bà Thu cầm tay mẹ áp lên khuôn mặt đầm lệ của mình, van vỉ:

- Nói vậy mà nghe được sao má? Tụi con có để má phải lạc lõng hoi nào đâu? Con cản cỗ xin má về...

Bà Báu lắc đầu, cứng giọng:

- Má nói rồi, bao giờ tụi bây sum họp...

Chương 3

nh hưởng bởi thời tiết xấu gây bão lũ ở miền Tây, Sài Gòn có những ngày, đêm mưa tầm tã.

Vào một đêm mưa như thế, thêu xong ba chữ viết tắt của họ tên mình - B.S.T - theo kiểu hoa văn mềm, quần quít bằng chỉ màu nhũ bạc lên ngực áo của chiếc áo liền váy màu đen lấm tấm những hạt tròn trắng, xấp vải Ngọc cho hôm nào - vừa lấy từ hiệu may về, Trang đưa lên ngắm nghía, đoạn khoác vào đứng trước gương chiêm ngưỡng một cách thích thú từng nét cắt, đường may theo đúng bản vẽ thiết kế của mình. Bà Thu đẩy khế cửa bước vào. Trang nói vui:

- Trông được không má, kiểu do con vẽ í! Hơi đơn giản nhưng khác xa mấy cái kiểu người ta mặc hay bày bán nhan nhản ngoài phố.

Chẳng rõ do kiểu áo hay màu áo nhắc nhở bà món quà tặng cho Ngọc sau chuyến đi Singapore, cô chị cắc cớ mang tặng lại cô em khiến bà không hài lòng, bà Thu cấm cản nói:

- Ờ, cũng được! - Rồi lạnh lùng quay ra, buông thông - Ra phòng khách, má có chút chuyện muốn nói với con.

Tiếng mưa bên ngoài chẳng chùng nặng như không khí quanh chỗ ngồi của hai mẹ con ở bộ salon giữa phòng khách. Bà Thu nói:

- Dạo này con hay gặp chú Phong lắm phải không?
- Dạ, không thường lắm, chỉ thỉnh thoảng vài lần, chủ yếu là do chú ấy tìm gặp.
- Gặp nhau, câu chuyện giữa hai người hay đề cập tới vấn đề gì?
- Dạ, cũng vớ vẩn thôi. Có điều chú hay nhắc tới quan hệ giữa má và chú trước đây!

- Con có tin không?
- Dạ, có chút ít!
- Láo toét cả đó thôi. Hứa đi, từ nay con không gặp ổng nữa dù bất cứ lúc nào, ở đâu!

- Nếu má muốn thì con xin hứa!
- Không phải má muốn mà... - Bà Thu long mắt, gằn giọng - mà má cấm, rõ chưa?
- Dạ rõ!
- Tại sao muốn tổ chức sinh nhật sắp tới ở nhà, con không nói thẳng với má mà lại đi nhờ ông Phong xin phép giùm?
- Dạ... tại... tại... Trang ấp úng - Tại con sợ má không vui lòng...

- Chắc con nghĩ tiếng nói của ông có trọng lượng ghê lắm đối với má chứ gì? Lâu rồi con, ông không là cái đình gì cả.

- Vậy giờ con xin phép má tổ chức sinh nhật ở nhà, má có đồng ý không?

- Không, tổ chức ở đâu mặc xác, ở đây thì không.

- Tại sao hử má? - Trang xoe tròn mắt, rình chờ từng biểu hiện dù nhỏ nhất trên vẻ mặt giá băng của bà Thu. Không, chẳng có biểu hiện “thân thiện” nào cả. Như thể bà vừa biến thành kẻ khác, hoàn toàn xa lạ trước cô con gái.

- Tại sao à? Đã đến lúc má phải nuông chiều con cách khác, không giống trước đây nữa!

Người mẹ lạnh lùng đứng lên, lạnh lùng rảo bước về phòng mình, đóng cửa đánh sầm.

Cô gái đưa tay vuốt khế lên ba chữ B.S.T lấp lánh mà ngân nhũ trên ngực áo, đoạn ôm mặt khóc, nấc lên từng cơn nghe ớn rợn.

Sau đó ngôi nhà lớn ngậm kín bóng tối và hòa vào âm mưa, tiếng trống quen thuộc nửa hư nửa thực vang lên như không phải từ “thế giới” của Trang mà từ cõi xa ngái nào khác.

*

* *

Đêm hội của các ban nhạc trẻ. Câu lạc bộ Phi Vân tràn ngập những mắt sáng môi tươi, quần là áo lượt của cơ man nào là con gái con trai. Sân khấu ngoài trời lúc chói lọi, lúc mờ ảo bởi các luồng ánh sáng đổi màu liên tục quét ngang dọc, xoáy tròn hòa nhịp cùng âm thanh của nhạc khí, của các giọng ca như thể đã nhín nhịn lâu ngày, đêm nay thả sức bùng nổ.

Ông Phong chen được tới hàng ghế gần sân khấu nhất ở phía trái với bó hoa hồng lớn ầm trên tay, an vị được chín phút thì tới phần trình diễn của ban nhạc Bê Rê Tím. Dù đã cố đưa bó hoa cao lên vậy, la khẩu giọng, các cô cậu trong cái ban nhạc có ông là fan nồng nhiệt nhất có vẻ không hề thấy. Sáu cô cậu khoác áo sơ mi, quần giả da đen bóng, mang giày trắng ống cao và chỉ mỗi mình Trang đội lệch cái bê rê màu tím như thường lệ ngồi ở dàn trống, múa dùi và hát. Một ca khúc do nhóm tự biên, ông Phong nghe như uống từng lời. Tất thấy cơ hồ nhòa hết, chỉ mỗi Trang bừng sáng cùng tiếng hát ông không biết phải ví với cái gì cho xứng hợp. Sau mỗi câu hát ông lại gật gù la to: tuyệt vời!

Trang hát: “Ai đánh rơi chuỗi mơ. Nhuộm tim ai lá biếc. Để tên em chột hồng. Gọi chiều lên da diết. Tay lỡ dại xa tay. Ừ thì thôi đừng vội. Môi đã lỡ xa môi. Trả sóng về ngàn khơi!..”. Ca từ mềm mượt gieo vần thơ tứ tuyệt, Trang lại nhả chữ hết sức tùy hứng nghe xốc nổi mỗi khi đệm thêm hàng chuỗi ré liên hồi dé dé dé... Có khi đang pop

ngon ơ bồng chuyển rap ngang xương. Có điều giai điệu luôn được nhịp trống phối hợp một cách nhuần nhị nên các fan nhún nhảy như hóa rồ, vỗ tay hết hóa dại. Ông Phong trầm nghĩ, lời lẽ bài ca, khúc thức nhạc này nọ, nếu là ai khác trình bày chắc mình không thèm nghe, đằng này là của nhóm Bê Rê Tím nên... khi ông kịp nhận ra mình cũng lắc lư theo bọn trẻ thì bài hát đã dứt! Bó hoa lớn lôi ông lên sân khấu đặt vào tay Trang. Cô lí nhí cảm ơn, lờ đi khi ông đặt tay lên môi phát tặng cô cái hôn gió.

Nửa đêm về sáng. Hội diễn tan, nhóm Bê Rê Tím và chừng chục fan trẻ kéo nhau ra vỉa hè uống nước mía. Trang ngồi ở chiếc bàn chất nhiều bó hoa, mặt mày tươi rõ dưới vành bê rê tím. Một cô trong nhóm níu tay Trang nói lớn:

- Nè bạn, bộ tính xù luôn sinh nhật hả?

- Lắm sinh nhật vui thì thỉnh thoảng cũng phải có một sinh nhật buồn, sinh nhật chay chứ? - Trang cười. Nhiều cô cậu đồng loạt nhao lên:

- Không được buồn!

- Không nên chay!

- Nói vậy sao nghe lọt lỗ tai?

- Trang xạo quá hà!

Tuấn tóc đinh đưa hai tay quá đầu:

- Thưa quý tía mí lị quý má, sinh nhật mà hổng được tổ chức tại nhà vì “mẫu hậu” không duyệt nên Trang rầu lắm!

- Thì tổ chức nơi khác, có chết con muỗi nào đâu? - Hải “nổ”.

- Chán đời, Trang hổng tổ chức thì bọn mình góp tiệc mời nó vậy! - Tuyết “hô hào”.

Cả bọn nhao lên hưởng ứng. Ông Phong bỗng xuất hiện, mái tóc muối lần tiêu bỗng xanh mượt và ông nghe mình nói giọng của gã trai trẻ tuổi hai mươi:

- Tiệc đã đặt sẵn ở nhà hàng Tân Quế Châu, xin mời cháu Trang, nhóm nhạc tuyệt, tuyệt, tuyệt với Bê Rê Tím và tất cả các bạn!

Tiếng vỗ tay ran rộ, cả bọn quây lấy ông, công kênh ông lên, hò hét:

- Hoan hô bố già! Hoan hô chú Phong!

- Sao Trang? Cháu thấy vui rồi chớ?

Quay sang Trang, ông Phong âu yếm hỏi. Cô hơi ngượng nhưng rồi cười tươi:

- Cháu xin cảm ơn món quà bất ngờ mừng sinh nhật của chú.

- Nào, ta đi thôi! - Ông Phong giục. Tuấn nói vui.

- Khoan đã, cháu đề nghị chú sẽ tặng thưởng cho ai đến Tân Quế Châu trước nhất!

- À, ý kiến hay. Ô kê!

- Như thường lệ Tuấn phải chấp bọn này chớ? - Nguyên “cò kè”.

- Được thôi! Chấp 7 phút! - Tuấn ưỡn ngực.

Ông Phong hào hứng theo bọn trẻ dẫn xe ra đường dần thành hàng ngang, máy xe nổ vang động. Và sau tiếng đếm “một, hai, ba” của Tuấn, tất cả lao đi. Sau đó 7 phút, Trang rạp người xuống ôm chặt lấy Tuấn, chiếc mô tô vọt lên hết con ngựa chứng đưa họ vào chuyển đi... sau cùng.

*

* *

Đèn vẫn tiếp tục sáng đêm đêm trong căn phòng ấy. Dần trống và mọi vật dụng khác được phủ khăn trắng, chúng chờ đợi những cô chủ nhỏ của chúng không bao giờ quay về nữa.

Sự cố bất hạnh đêm hôm ấy đã xảy ra hàng chục năm rồi, hay chỉ mới hôm qua, hoặc chỉ mới tức thì? Bà Thu đắm mình vào đau buồn và tiếc hối đến độ mù mẫm cả hồn lẫn xác, đánh mất cả ý thức về thời gian. Bà khóc, kiêu khóc nước mắt chảy ngược vào trong nên mắt cứ khô không khóc mà lòng thì ngập lụt những triều sóng xót.

Sau đêm hôm ấy, tóc ông Phong chẳng thấy xanh lại lần nào nữa mà bạc trắng như muối bột, như mây trời quên bay. Chẳng rõ có sức nặng từ thình không nào đổ ập xuống vai mà thình thoảng, ông lại thấy dáng đi của mình hơi nghiêng cúi.

Và, ông không thể nhớ nổi mình đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần cái câu van vỉ này mỗi lần gặp người tình cũ ở bất cứ đâu, vào bất cứ lúc nào: “Hãy tha lỗi cho anh Thu ơi, Thu ơi! Nếu đêm hôm đó anh không ngu dại bày ra cái bữa tiệc sinh nhật xui xẻo kia thì...”.

Van vỉ để rồi làm lụi bỏ đi trước ánh mắt khó tả là tuyệt vọng hay khinh bỉ của người mẹ vừa mất con. Ánh mắt thời nào từng cháy lên một cách khát khao, đồng lõa, vụng trộm với ông, do ông và vì ông!

Bà Báu, ông Thái, Ngọc, bà Năm, mỗi người đau buồn theo kiểu cách riêng của mình, nhưng nói chung, phải mất một thời gian họ mới quen với sự vắng mặt của Trang trong cuộc sống thường ngày.

Không còn tay trống “cự phách” và Tuấn trưởng nhóm, các cô cậu Bê Rê Tím lặng lẽ rã đám.

Như hàng bao đêm khác, đêm nay trước khi vào giường dỗ giấc, bà Thu lại tỉ mỉ lật giở, sẫm soi lại từng tấm ảnh của Trang từ thời ấu thơ đến lúc bóng cô không còn in trên mặt đất nữa và cả hàng lô hàng lốc ảnh thuở gia đình chưa tan đàn rã nghé. Mỗi tấm ảnh gợi lắm hoài niệm ngọt ngào hơn là đắng cay, buồn ít hơn vui mà sao môi không thể mỉm cười, lòng càng trống vắng hơn? Người đàn bà thở dài gấp cuốn album thứ bảy đặt chồng lên sáu cuốn khác, hờ hững nhìn tivi đang phát bản tin nóng về lũ lụt ở miền Tây.

Bà Năm cầm ly nước và mấy viên thuốc vào nhắc bà chủ uống. Bà Thu uể oải uống

thuộc.

- Cô Hai ăn chè hột sen ghen? Hột sen Ngọc nó mang tới hồi chiều, tôi nấu để sẵn trong tủ lạnh - Bà Năm dè dặt nói.

- Lát nữa tôi sẽ... Lúc này sao ăn uống cái gì cũng thấy ngán quá.

- Cả mấy tuần nay chớ đâu phải chỉ lúc này. Ngọc sợ cô Hai đổ bệnh thì khổ. À, nó nhắn lúc nào công ty tổ chức đi miền Tây cứu trợ bão lụt cô Hai nhắn để nó và bà ngoại cùng đi.

- Dì thấy bà ngoại sắp nhỏ có tệ không? Phải chi có bà bên cạnh vào những lúc như vậy...

- Ngọc nói đang cố thuyết phục bà.

- Dì mang cất mấy cuốn album, đủ rồi, tôi tự hứa sẽ không bao giờ coi lại nữa. Kiểm giùm cái túi xách cũ hay bao tời gì đó trong kho mang vô phòng con Trang giùm tôi!

Bà giúp việc mang cái bao tời cũ quay lại ngạc nhiên thấy bà Thu đã ở trong phòng Trang, đang đứng trước tủ quần áo mở rộng. Bà Thu lặng người ngắm nghía cái áo liền váy nền đen lấm tấm những hạt tròn trắng cầm trên tay. Không còn hơi người, nó trở nên lạnh giá, vô cảm y hệt hôm bà mang nó từ Singapore về. Một thoáng hồi niệm vụt qua: “Chị Hai bảo là hàng Thượng Hải chính cống, má coi thử...”. Bà Thu ứa nước mắt.

- Thừa cô Hai, bao loại này được không, hơi cũ nhưng còn tốt - Bà Năm hốt hải khi thấy mắt bà Thu nhòa lệ.

Cầm lấy cái bao tời, bà Thu gấp gọn cái áo liền váy mỏng mịn bỏ vào, đoạn đưa bà Năm:

- Dì gom hết quần áo của nhỏ Trang cho vô bao, hôm nào công ty đi cứu trợ tôi sẽ mang đi miền Tây...

- Toàn đồ xịn cả mà sao cô Hai...! Bà Năm tiếc rẻ.

- Nó có còn mặc nữa đâu. Vả lại, chừng nầy cũng đâu thấm thía gì, mai thêm mớ quần áo cũ của tôi và của dì nữa!

Những chiếc mặt nạ trên tường lặng lẽ nhìn hai người, bà Thu lững thững quay ra, chúng chao đảo khẽ như thể vừa có làn gió nào thổi qua, và tiếng trống quen thuộc bỗng nửa hư nửa thực vang lên trong khi dàn trống vẫn “ngủ quên” dưới lớp khăn trắng phủ. Bà Năm vừa để mặc những giọt xót ứa lăn trên má mình, vừa hơi run tay xếp từng bộ quần áo thời trang cho vào bao tời, chốc chốc nhìn quanh, nơm nớp sợ cô chủ nhỏ sẽ bất thần xuất hiện. Những tiếng trống lặng lẽ tan tạnh y như khi chúng lặng lẽ đến làm sủi tăm bề mặt đêm yên tĩnh.

Trong khi ở ngôi nhà lớn bà Thu mãi trần trọc vì giấc ngủ mãi chưa chịu đến thì

ngoài phố, ông Phong - quần áo lôi thôi lếch thếch, vóc dáng tiêu tụy, tóc trắng rối bù - say xỉn, ngất ngưỡng bước vào nhà hàng Lục Bình.

Nhà hàng sắp đóng cửa. Tiếp viên và khách chẳng còn một ai. Những chiếc ghế úp ngược trên mặt bàn im lặng chào ông khách cuối cùng trong ngày bằng những cái chân giò ngược lên trời. Đang ngồi đếm tiền sau quầy, Huyền - cô cựu diễn viên loại 3 - thu gọn các thứ cho vào học khóa kỹ, đồng đoán nói:

- Xin chào quý ông! Gớm, biến đi đằng nào mà mất mặt lâu vậy hả?

Tựa hẳn người vào quầy, coi bộ vẫn muốn té, ông khách cười hềnh hếch, chìa cả râu lẫn răng sát vào bà chủ nhà hàng:

- Nè, bộ ế hay sao mà đóng cửa sớm vậy hả người đẹp đất... phèn?

- Hồng dám ế đâu, mới có hơn nửa đêm một canh à, em đuổi hết khách để tiếp riêng quý ông ấy chứ!

Miệng nói, tay dìu khách đến bộ salon kê sát tường, thân mật ấn ông ta ngồi xuống, đoạn Huyền lắc mông vặn eo đến kéo cửa đánh soạt, quay lại cười mơn:

- Rượu cốc tai như thường lệ, phải không ạ? Còn “món tươi”, ngoài em ra hồng còn ma nào, thông cảm nha!

Phong ngả người ra lưng ghế nói giọng úng men:

- Bữa nay uống đủ rồi, cũng cóc cần em Út, chỉ muốn gặp ông đạo diễn một tẹo, em giấu ổng trong tim hay kẹp trong nách hả? Nhả ra mau!

Họ cùng cười. Nói vậy nhưng rồi Huyền lấy chai vang đỏ còn lưng nửa rót ra ly mời, ông Phong tợp đến cạn và quàng tay ôm riết lấy nàng khi bà chủ than buồn ngủ đến thả rơi người xuống bên ông hết cái súc thịt gói trong vải hoa sức nức mùi dầu thơm pha mồ hôi.

- Sao? Thằng cha bồ ruột của em đâu rồi hả?

- Bồ khỉ khô! - Huyền giầy nẩy - Thằng chả theo mấy con đào trẻ, quên mất tiêu con đào loại 3 này rồi!

- Từ lúc nào vậy? Sao hồng thông báo sớm?

- Để chi?

- Để kẻ hèn này nhào vô... nâng khăn sửa dép cho quý cô nương!

Huyền hứng đỡ cái hôn đánh chụt của ông khách say y hết thời nào hứng những cái hôn không cảm xúc, thuần... “nghệ thuật” của anh bạn đồng diễn quá cổ những lúc tấu hài.

- Nè, bộ có gì cần gặp anh Thái sao?

- Thì chuyện gì ngoài cái chuyện... - Phong cầm chai rót đầy ly, uống, thở khà, đứng đĩnh lấy thuốc châm hút, thở khói. Huyền nháy mắt:

- Biết rồi, cái chuyện cũ xì hai mươi năm trước phải không nào?

- Hai mươi năm trước! - Phong gật gù - ờ à...

- Anh đạo diễn Thái tội nghiệp bị cấm sừng mà không hề hay biết!

- Tôi là thằng chó má...

Tiếp tục giọng đả đót, cười cợt, Huyền ghé sát tai ông Phong ra vẻ đồng cảm:

- So với quý ông chịu chơi, phong lưu mã thượng thời đó, các anh đạo diễn thuộc loại gà tồ...

- Chính xác! Gà tồ đến nỗi...

- Hồng hay đứa con gái Út thuộc hệ khác?

- Nàng cứ khẳng khẳng buộc tôi, quý ông của em, giữ kín bí mật trọng đại này... không cho cả con nhỏ hay cha ruột của nó là ai!

- Là ai mới được? - Huyền giả nai.

- Còn ai trồng khoai đất này nữa? Sao quý cô nương hỏi ngược vậy hả? - Dựng lên cơ hồ phải bồng, đoạn xẹp xuống hết quả bóng bị xì hết hơi, ông Phong gần như thì thầm với vẻ mặt hết sức quan trọng - Nè, hứa đi, đừng nói với ai bí mật đứa con gái yêu quý nhất đời, bất hạnh nhất đời của tôi chưa hề hay biết, nhá, nhá, nhá!

- Xin hứa! Nhưng mà... chuyện của quý ông sao khó tin y như chuyện phim hay tiểu thuyết í!

Huyền phá lên cười. Ông Phong ngược đôi mắt đục ngầu, dờ dẩn trông vào điểm bất định nào đó, rồi bất thần đắm ngực, lẩm bẩm:

- Lỗi tại tôi, lỗi tại tôi mọi đàn, quỷ tha ma bắt tôi đi Thu ơi, Thái ơi, Trang... ời!

Đoạn, ông đổ gục vào lòng súc thịt bọc vải hoa nức mùi mồ hôi và dầu thơm công nghiệp, khóc nức nở...

*

* *

Lần nữa, khát hẹn mãi, sau chuyến đi cứu trợ miền Tây về, bà Thu đành ghé lại phòng mạch tư của bác sĩ Tâm, nơi chăm sóc sức khỏe không chỉ riêng bà mà cho cả nhà từ hàng bao năm nay. Ngồi đối diện bà Thu sau bàn làm việc có chưng bình hoa hồng đỏ thắm cạnh máy điện thoại, ông bác sĩ tuổi trung niên xoáy cái nhìn nghề nghiệp qua kính trắng, mỉm cười:

- Lần chị gặp tôi gần nhất cũng mấy tháng rồi phải không?

- Gần ba tháng gì đó. Bộ lần này trông tôi tệ lắm sao, anh!?

- Phải nói là xuống sắc tới mức báo động.

- Tưởng gì? Tôi có tính đi bước nữa đâu mà cần phải lên... sắc? - Bà Thu đồng đánh nói.

- Chị hiểu nhầm ý tôi rồi, nghĩa là...

- Chỉ vờ vĩnh để đùa anh thôi, tôi dư biết đã tới lúc mình cần làm một đợt kiểm

tra, đại tu sức khỏe toàn diện.

- Ai cũng ghét phải đến gặp tội tôi, nhưng một năm không gặp đôi lần có khi cũng hơi kệt, phải không nào?

Họ cùng cười. Từ phía trong, cô y tá mang mấy mẫu phiếu ghi kết quả xét nghiệm máu và siêu âm ra đưa ông Tâm. Ông cầm lấy, chăm chú xem. Cô y tá vừa khuất vào bên trong, bà Thu bật miệng thốt:

- Thế nào anh Tâm? Có xấu lắm không?

- Chưa đến nỗi xấu lắm nhưng chị cần có chế độ nghỉ ngơi, tắm bỏ đến nơi đến chốn. Đánh vài đợt thuốc nữa, nếu không khả quan, chắc phải mổ thôi!

- Đến mức đó lận à?

- Tôi xin nhắc lại là nếu không khả quan... Còn tùy thuộc phần lớn vào quyết tâm trị bệnh, giữ gìn sức khỏe của chị.

- Cảm ơn anh đã nhắc nhở. Tôi sẽ hết sức cố gắng, quyết tâm như anh nói! - Nhìn xa vắng ra cửa, bà buồn rầu tiếp - Từ ngày con nhỏ đột ngột bỏ tôi mà đi, tôi gần như mất ngủ liên tục, hồng thiết ăn uống, lao mình vô công việc, cố quên nỗi bất hạnh...

Rời phòng mạch giữa trưa, bà Thu tính về thẳng văn phòng công ty nghỉ ngơi, nhận được điện thoại của Ngọc bảo ông Thái và bà Báu đang chờ ở nhà. Bà bảo ông Báu quay xe về phố Hoa.

Họ ngồi quanh bàn ăn, vừa ăn uống vừa trò chuyện.

- Nghe bây năn nỉ miết, má cảm lòng không đậu, thôi thì... ngay chiều nay má sẽ thu xếp rời Trung tâm dưỡng lão về đây.

- Con xin cảm ơn má! - Bà Thu cười tươi rói.

- Hoan hô bà ngoại! - Ngọc để theo.

Bà Báu quay sang ông Thái:

- Còn anh đạo diễn thế nào? Hồng còn con đường nào để quay lại cái nhà này nữa sao?

Chạm phải cái nhìn sắc lạnh của người vợ cũ, ông Thái cúi mặt, ngượng ngịu nói:

- Muộn quá rồi, thưa má! Giờ mà lại bắt đầu thì khó cho con lần Thu.

Không khí chùng nặng, yên ắng tới độ nghe cả hương hoa và tiếng chim ngoài rẻo vườn hẹp quanh nhà lén vào. Nổi cái nhìn nửa yêu nửa hờn từ cha sang mẹ, Ngọc mím môi, uốn lưỡi tới bảy lần rưỡi mới thận trọng nhả rời từng tiếng.

- Tiếp tục chớ sao lại bắt đầu, ba?

Ông Thái ăn miếng bưởi tráng miệng chậm rãi, chăm chú như thể cử hành thứ lễ nghi gì đó. Bà Thu sa sầm nét mặt đứng bật lên, quay sang bà Báu:

- Xin lỗi, con hơi mệt! - Đoạn quay bước về phòng riêng.

Ngọc tiếp bà Năm dọn dẹp, rửa chén bát. Ông Thái miễn cưỡng ra phòng khách

uống trà cùng bà Báu, nơm nớp sợ bà nhắc kể cơ man nào là niềm vui nỗi buồn thời họ ở chung dưới một mái nhà, nhưng thật may mắn, bà như quên hẳn chàng rể cũ ngay khi bật tivi và bị cuốn hút vào bộ phim Tình si của Hàn Quốc phát trên đài Bình Dương.

Ngọc vào phòng Trang. Tấm ảnh hai chị em lộng khuôn kính, những chiếc mặt nạ ngộ nghĩnh, cây ghi-ta treo trên tường, bàn học và mọi thứ từng ám hơi hám cô em... giờ chợt hóa lung linh sau ánh mắt ngân ngấn nhớ nhung của cô chị. Em đang giấu mình đâu đó sau cánh cửa nọ, hay tấm khăn trắng phủ dàn trống kia phải không Trang? Lát nữa, chỉ một lát nữa thôi, em sẽ thành linh xuất hiện và... Chị còn nợ em một lời hứa vĩnh viễn không trả em được, nhớ không? Chị hứa đêm nào đó sẽ tới ngủ cùng em như em từng ngủ với chị, mơ thấy má mặc áo cưới thướt tha dài phủ mấy núi mấy sông! Em giờ khuất sau những giấc mơ kỳ ảo, còn chị...

Ông Thái đến trước khung cửa mở rộng, khẽ gọi:

- Muộn rồi, về thôi con!

Mắt nhắm lệ, cô gái nhẹ bước đến gần ông cứ ngỡ như đang bước trong giấc mộng của ai, cả ông nữa, cũng chợt lung linh như là ảo ảnh.

- Ba về đi, con sẽ ngủ lại với em!

- Thật sao?

- Thật mà, con đã từng hứa...

- Có lần Trang nửa đùa nửa thật bảo, ba là người keo kiệt nhất trên đời, từ ngày nó vào đại học ba chưa đưa hai chị em đi du lịch lần nào, ba hứa... vậy mà...

- Em con ra đi đúng vào ngày sinh nhật!

- Ờ, ngày đến cũng là ngày đi, buồn quá!

Ngọn gió lén qua cửa sổ nghịch những tấm khăn trắng phủ lên mọi đồ vật trong phòng khiến chúng khẽ lay động rồi phấp phới trong nhịp nhàn theo giai điệu trống quen thuộc. Ông Thái vụt biến mất tựa làn khói. Ngọc đến bên cửa sổ nghe mơ hồ những ngón tay thon thả của cô em luồn trong tóc cô bay. Những ngọn tóc bay về phía những giấc mơ nửa hư nửa thực giữa ban ngày.

*

* *

Ra dáng tay chơi bụi, tóc chùm gáy, gầy nhom, khoác áo thun quần jeans bạc màu, Út Liêm cỡi chiếc Vespa cũ sồn ngang qua quán cà phê trước lối vào chung cư. Bà Chín Mập ngồi ở chiếc bàn ngoài cùng đặt vội ly nước mía uống dở xuống, tay vẩy miệng kêu. Liêm giảm ga, tắt máy, bước vào ngồi tréo mảy.

- Uống gì mậy? - Bà Chín hỏi.

Liêm nói với gã hầu bàn:

- Chai Sài Gòn, nửa gói ba số!

Gã hầu bàn biến lẹ vào trong. Bà Chín nhăn mặt:

- Ê, đừng có dở thói bắt địa nghen, tao chỉ bao chai bia!

Út Liêm cười, xởi lởi nói:

- Hàng xóm bao nhiêu năm mà cô Chín hổng biết tánh thằng này gì trơn. Cháu luôn thích sòng phẳng, được thôi, để coi cô cần loại thông tin nào?

- Nghe mà đang nợ ngập cổ phải không?

- Vòng vèo chi vậy? Cô Chín đang cần gì nói toạc ra có phải đỡ mất thời giờ vàng ngọc không?

- Còn giữ ý định bán căn hộ không?

- Trước thì có, nay tạm hoãn.

- Sao vậy?

- Bà xã sắp đập bầu, cần có chỗ cho mụ con nó nằm ổ chứ. Vả lại nhà đất đang tăng, cứ ngủ một đêm sáng ra lại thấy căn hộ mình nặng thêm mấy phân vàng, tội gì gả nó sớm. Ủa, cô Chín tính làm cò, chán đồng bóng với lại cho vay nóng rồi sao?

Bà Chín hút cạn ly nước mía, bẻ gập cái ống hút ném xuống sàn.

- Sao lâu nay hổng thấy bà già lui tới mậy? Thiệt tề, lằng giềng với nhau đi hổng thềm chào lấy nửa tiếng.

- Xin cô thứ lỗi, đây thuộc loại tin mật, không thể tiết lộ.

- Gì dữ thần vậy? Tao chỉ hỏi thăm bả thôi mà. Bữa nay sao về sớm vậy, rã sòng rồi hả?

- Sòng đâu mà rã? Cô cứ thích đùa. Về nấu món cá trê kho tiêu mang ra sạp cho bả. Nó ỷ thế cái bầu nên ra lệnh gì cũng phải chấp hành tuốt.

- À, suýt quên. Lúc nãy có ông khách xưng là bà con của mầy ở Long An lên, tao chỉ nhà, ổng đang đợi trên trển í!

Út Liêm giật thót, gãi đầu bứt tai:

- Long An à? Chết tía, phải quay ra chợ mới được, phải có cái đãi khách chớ.

Gã lên xe đông biển, không ra chợ mà đến ngôi nhà lớn ở Phố Hoa thăm mẹ. Họ ngồi ở phòng khách. Thoạt thấy Út Liêm, bà Báu mát mẻ nói:

- Cảm ơn Trời Phật, vậy mà tôi cứ ngỡ hổng bao giờ còn gặp lại thằng con trai độc nhứt của tôi nữa chớ!

Liêm cười mơn:

- Má nói quá làm chi cho con tổn thọ vậy? Năm lần bảy lượt vợ chồng con vô Trung tâm dưỡng lão thăm, má một mực không thềm gặp, đuối như đuối tà. Hôm đám tang cháu Trang, má cứ lơ đi, làm như thể con hổng phải cậu ruột nó. Tồi qua nhận tin báo của cháu Ngọc, con thao thức cả đêm, hổng chợp mắt được vì... mừng.

- Nghe cảm động muốn chết. Má không còn đồng xu các bạc nào cho con đâu, thằng phá gia chi tử. Sao? Cái con đờn bà đó dạo này sao rồi?

- Con đờn bà, má muốn nhắc tới ai vậy?

- Thì cái con dám mắng lén tao là đồ ăn không ngồi rồi, xúi mày có hiếu thì sắm thêm con vợ nữa để hầu hạ tao, còn nó thì xin đủ í mà!

- Không ngờ má còn quạu cái chuyện vặt đó lâu đến vậy. Nó lờ đại mồm đại miệng thôi, chớ tâm can thì rất tốt. Hôm đó con tính dần cho một trận, nhưng rồi...

Bà Báu giật nẩy, xoe tròn mắt, và thằng phá gia chi tử trong mắt bà không còn đáng ghét lắm nữa.

- Nó bụng mang dạ chửa, sao mày dám...

- May là con dần lại kịp, chỉ dạy cho nó bài học rằng thì là, má mỗi người chỉ có một, không ai có thể thay thế được, má có khó mấy cũng ráng mà chiều!

Hởi lòng hỏi dạ tựa vừa được uống không chỉ một ngụm mà cả nguồn nước mát, người mẹ nở nụ cười tươi nhất trong ngày:

- Thôi được, má tha tội cho nó, nhưng nói thiệt con đừng buồn, thương nó, má thương hồng... vô!

- Vậy là má cho nó điểm không sao?

- Ờ, gần như vậy.

- Nhưng con biết tổng tông tong rồi má sẽ cho nó điểm mười. Chuyện khó tin mà có thiệt đó má!

- Cái gì? Điểm mười à? Mày có đang nằm mơ không hả thằng đầu đường xó chợ?

- Không mơ, hoàn toàn không, thưa má triệu lần kính yêu, má coi đây nè! - Út Liêm lấy từ túi áo ra mẫu giấy gấp tư đưa bà Báu - Đây là phiếu ghi kết quả siêu âm do bệnh viện phụ sản cấp...

Bà Báu sẫm soi tờ phiếu, mặt mày rạng rỡ:

- Có đúng là con... trai không mậy?

- Một trăm phần trăm, bảo đảm má sẽ có thằng cháu đích tôn để nối dõi tông đường. Đây là món quà vô giá vợ chồng con kính dâng lên má!

- Mày học ở đâu ra cái lối tán tụng văn huê đó vậy? - Người mẹ cười - Chưa hẳn tin đâu, bao giờ bồng nó trên tay tao mới...

Làm bộ giật thót, đoạn Út Liêm mở túi xách lấy ra chiếc hộp bọc giấy báo, đưa bà Báu bằng cả hai tay, xởi lởi nói:

- Đây là loại nhân sâm tốt nhất chánh hiệu Triều Tiên, con xin má nhận lấy gọi là bồi bổ sức khỏe.

Bà Báu gỡ bỏ lớp giấy bọc, ngắm nghía chiếc hộp màu đỏ tía in hình củ sâm và chữ Hán lấp lánh màu vàng nhũ.

- Để đáp lại món quà bất ngờ này, má phải cho con bao nhiêu, nói đi?

- Trời, má nói nghe phũ phàng, đau lòng hết sức nhưng cũng vô cùng... đúng.

Cháu đích tôn của má sắp chào đời mà túi của vợ chồng con gần như rỗng tuếch, chưa chuẩn bị được gì.

Bà Báu cười khẩy:

- Có con nít nó tin. Nói đi, vừa rồi chị Thu cho 5 triệu, đâu cả rồi? Bộ tiền giả hay tiền âm phủ chắc?

Út Liêm gãi đầu bứt tai:

- Tiền vô nhà khó như gió vô nhà trống mà má! Biết bao nhiêu khoản phải chi, nên tiền nằm chưa ấm túi đã...

- Cơ khổ quá ha! Vậy mà con Ngọc kể khi nó mang tiền tới, nhà con đang mở tiệc lu bù, có cả mấy con gà móng đỏ đồn ca hát xướng, đúng không?

- Dạ đúng, làm ăn lớn phải vậy má à! Thỉnh thoảng phải chiêu đãi các đối tác đại gia, bạn hàng tới bến, người ta mới rộng bụng giúp mình, tổ chức ở nhà ít tốn hơn đi nhà hàng.

- Mày nói kiểu luôn lách như vậy bao giờ mới hết chuyện? Có uống hết cả chục hộp sâm mây cho chắc tao cũng hổng đủ sức nghe. Thôi được rồi, cần mua sắm thứ gì chuẩn bị cho lúc con đàn bà đó nằm ổ thì ghi hết ra giấy đi, tao sẽ tự tay đi mua sắm, còn tiền thì dứt khoát một xu cũng không.

Năn nỉ ỉ ôi, đỡ đủ thứ “mẹo vặt” hòng lay chuyển người mẹ, nhưng bà vẫn cứng lòng, cậu con trai độc đinh đành phải hứa sẽ giao nộp cho bà tờ liệt kê những thứ cần dùng, đoạn lui thủi ra về, lúc bước vào ngôi nhà lớn hí hửng bao nhiêu thì khi ra khỏi ỉu xìu bấy nhiêu.

Bấm remote rà hết mọi đài truyền hình có thể bắt được sóng, chẳng có chương trình nào ưng ý, bà Báu bực bội tắt tivi, vào kho lấy kèm cắt cây, bình tưới ra loay hoay chăm sóc đám cây kiểng trước sân. Tưới hết hai bình nước đã cảm thấy mệt, nhìn quanh các loại cây lưu niên như tùng, trúc... đến các loại yếu ớt dễ thương mau tàn như thược dược, cúc, hồng... đều được chăm chút khá tỉ mỉ, không thể xả kèm vào bất cứ chỗ nào để cắt tỉa, không dưng bà cảm thấy nổi bực bội tiềm ẩn từ lúc gặp Út Liêm tới lúc nào bỗng dâng anh ách, cao giọng quát:

- Năm ơi, ra biểu!

Đang rà máy hút bụi vào các góc ngách phòng khách, bà Năm vội tắt máy đặt dựa tường quay ra, lễ phép thưa:

- Dạ, bà gọi con?

- Bắc giùm ấm nước sôi!

- Để làm gì, thưa bà? - Bà Năm bửng lửng.

- Để tắm chớ chi?

- Nhà có sẵn máy nước nóng, con sẽ mở bà dùng.

- Khỏi, hồng quen xài đồ điện, lạng quạng nó giựt cho thì... Ai chê tôi hủ lậu tôi chịu, cứ tắm nước pha như ở chỗ dưỡng lão cho chắc ăn!

- Dạ, vậy thì... lát nữa con sẽ pha sẵn!

Vào nhà, bắc ấm nước lên bếp ga xong, bà Năm cầm máy hút bụi lên lầu một tiếp tục công việc. Cất các thứ đồ lè vào kho xong, bà Báu tự hỏi không biết nên làm gì để qua hết khoảng thời gian dài của buổi sáng. Lại mở tivi, lại tắt vì chẳng có cái gì để “tắm bổ” cho hai giác quan nghe và nhìn, sau cùng bà quay vào phòng ăn, mở tủ lạnh lấy ra năm hũ yaourt, nhẩn nha “chén” từng hũ một một cách từ tốn, như thể ăn để thưởng thức mùi vị hơn là để thỏa mãn sự khoái khẩu. Ấm nước trên bếp ga lúc còi báo sôi phun khói mù mịt rồi nước tràn cả ra kêu xèo xèo. Vẫn ngồi yên tại chỗ, bà gần như hét dựng lên:

- Nước... sôi, lẹ lên Năm ơi!

Không kịp tắt máy, bỏ đại cái máy hút bụi xuống sàn, bà giúp việc hấp tấp xuống cầu thang. Chân trái không may vướng phải ống quần, bà ngã lăn lông lốc, đầu va vào chân tường thét lên tiếng “ôi!” đau đớn và ngất lịm...

*

* *

Trời lấm mây, nắng đi chỗ khác chơi, mưa chưa thấy về, phố phường được một buổi chiều mát dịu. Các siêu thị, shop... đông chen các bà các cô đi mua sắm, và các nhà hàng quán nhậu đông đảo các ông các cậu tới mua vui. Nhà hàng Lục Bình gần như không còn chỗ nào trống từ tầng trệt tới tầng ba. Các cô tiếp viên trẻ son phấn rõ ràng, trang phục che ít khoe nhiều lui tới chào mời khách cứ như lúc nào, ngày nào cũng là lễ hội.

Ở phía sau nhà hàng, trên sàn nước, Dịu - thuộc lứa tuổi “bẻ gãy sừng trâu”, da dẻ rám màu nắng ngույ, đôi mắt có vẻ hơi quá to trên gương mặt trái xoan trong veo, đen nhánh, tóc buộc gọn sau gáy bằng một cọng dây thun và bộ bà ba cũ kỹ bạc màu sương gió - lạc lõng một cách vô tình so với “thế giới” đầy màu sắc, mùi vị phồn hoa phía trước nhà hàng, lạc lõng cả ở đây, ở cái góc ám khói, thiếu ánh sáng này. Chăm chú “đánh vật” với hai thau quần áo đầy ứ, hai bàn tay màu hồng ngám xà phòng đổi màu trắng nhợt, công việc khiến cô đắm chiêu hơn là mệt mỏi. Bọt xà phòng ngàu lên trong thau nước bắn. Ký ức về làng quê xa chưa lâu phập phồng như bong bóng trong trí Dịu. Cuộc chia tay còn mới quá, đôi khi sức nhớ, cô cứ ngỡ tất cả đã đến rồi mất tằm y hệt trong một giấc mơ. Cái giấc mơ đã làm cô đổ không ít nước mắt, hực không ít nhịp tim, vật vờ và cả than khóc thế nào thì cũng không thể chối bỏ sự thực đau lòng:

Anh Hai Chinh không còn nữa!

Hai tay chấp sau lưng giấu vật gì đó, bà chủ điệu dàng bước vào, ngọt ngào nói:

- Nè Dịu, giúp chị một tẹo nhen, bữa nay khách quá đông, con Huệ và con Ngải lại xin về quê thăm nhà, con Yến bệnh nên... Đi thay quần áo, trang điểm lệ lên cưng!

Những chiếc bong bóng muôn màu hoài niệm tan biến, Dịu xoe tròn đôi mắt to sáng nhìn Huyền, bỏ vội cái áo đang vắt dờ xuống thau, nhỏ nhẹ thưa:

- Ơ hay, em đâu phải tiếp viên hử chị? Phận sự em là tiếp bà Ngân lo việc bếp núc, giặt giũ, chị đã cam kết vậy mà!

Huyền trừng mắt, đành giọng:

- Cam kết lúc bình thường, còn khi dầu sôi lửa bỏng như vậy em phải chữa cháy giùm chị chứ! Ngoan nào! Đứng lên! Rượu mời hổng uống, uống rượu phạt thì đừng có trách...

Hai gã mặt rô vai u thịt bắp, râu ria thấy gớm khoanh tay trước ngực từ sau lưng bà chủ lăm lăm bước tới. Chạm phải cái nhìn vằn đỏ, lạnh lùng đe nẹt của chúng, cô gái đành líu ríu đứng lên. Huyền giữ phạch cái áo liền váy màu đen lăm tằm những hạt tròn trắng nẩy giờ giấu sau lưng, cười khẩy:

- Đừng hòng qua mặt chị, đừng có giả nai nhen cưng! Mày có cả đồ mô-đen mang từ dưới quê lên như vậy thì còn lạ gì cái nghề này hả?

“Cái nghề” hai cô bạn cùng quê ra phố một lượt với Dịu đang “hành nghề” trong căn phòng đèn mờ ở lầu 1. Họ ngồi kèm hai ông khách tuổi ngoài bốn mươi ở bộ salon kê đối diện dàn máy hát karaoke đang phát hết công suất giọng ca khê khét của Út Liêm - ông khách thứ ba chưa có đào kèm, tạm trút cô đơn và sự sốt ruột chờ đợi vào một bản nhạc điệu boléro lăm bồng thừa trảm. Hai cô tiếp viên thi nhau rót bia, cẩn hột bí rang đưa tận miệng khách. Không gian mù mịt khói thuốc lá và thời gian nhún nhảy trôi trên bọt bia.

Cửa xích mở. Huyền cầm tay Dịu - son phấn rõ ràng, lọng cọng bước trên đôi giày gót cao, bộ áo liền váy đen lăm tằm những hạt tròn trắng. Bà chủ ấn cô gái quê xuống cạnh Út Liêm cười mơn:

- Lần này thì cậu Út đừng có giở quẻ đòi đổi đào nữa nhá! Hàng xịn, nữ sinh còn măng từ Đồng Tháp lên đó nhen cậu ấm, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa cho em nhờ!

Hai cô tiếp viên cùng “ào” lên lấy lòng bà chủ:

- Phải đó, thưa cậu Út!

- Dưới quê, nó là hoa khôi của huyện tụi em đó!

Những tiếng vỗ tay ran lên tán thưởng. Trước khi điệu dàng quay ra cửa, Huyền vỗ khê vai Dịu, nghiêm giọng:

- Ráng chiều cậu Út thương, lộn xộn là oải ghen cưng!

*

* *

Đêm ở bệnh viện hình như đen và đục hơn ở bất cứ chỗ nào khác! Cái ý nghĩ bất chợt và không đâu ấy bám riết lấy Ngọc khi cô bước qua cổng bệnh viện Bình An, vào dãy phòng điều trị ở trên lầu hai.

Len qua đám người bệnh và thân nhân đi, đứng, nằm, ngồi lộn xộn rải rác từ hành lang vào tới từng ngõ ngách sáng đèn hoặc không. Tất thấy mang chung vẻ lặng lẽ, thẳm thì to nhỏ và rất hiếm tiếng cười, Ngọc đi đến chỗ bà Năm ở chiếc giường kê sát tường, góc trong cùng.

Múc cháo gà từ gà mên ra chén đưa bà Năm, Ngọc cười:

- Ăn ngay cho nóng, dì! Từ hôm qua tới giờ cháu vẫn còn ngờ ngợ mỗi lúc nhìn dì! Cái tay băng bột treo lủng lẳng, lại thêm cái đầu quần băng trông dì buồn cười ghê nơi!

Từ tốn múc từng muỗng cháo, bà Năm nhỏ nhỏ ăn.

- Vô đây dì hồng yên tâm chút nào, báo hại cháu phải mất thì giờ lui tới.

- Hay chưa! Có gì mà mất thì giờ. Điều mong muốn nhất là dì mau khoẻ thôi, ngoài ra cháu... À mà nè, dì có biết lúc ấm nước sôi, thay vì hét dựng lên kêu dì, bà ngoại chỉ cần bước một bước, với tay tắt bếp ga là xong không?

- Không, dì không biết! Mà nếu đúng vậy thì kẻ đáng trách vẫn là dì, chừng này tuổi đầu rồi mà còn đi đứng bất cẩn y như trẻ nít.

- Theo cháu thì, cái kiểu ngồi yên hét dựng lên của ngoại khiến dì hoảng hồn chạy rồi vấp té mới đáng trách. Phải chi ngoại rộng lòng với người ăn kẻ ở trong nhà hơn!

- Rồi chừng nào người ta mới cho về hả cháu?

- Dì sốt ruột cũng không được đâu. Cái tay băng bột kể như tạm ổn, nhưng dì phải nằm lại vài ngày để theo dõi vết thương trên đầu theo yêu cầu của má cháu.

- Nằm đây tốn tiền, về nhà hồng làm việc được thành ra ăn bám. Dì tính về quê một thời gian, lúc nào lành lặn sẽ ra lại với cô Hai!

- Chưa chi dì đã nghĩ quẩn. Thường ngày dì đã tận tình phục vụ, lúc ốm đau được nghỉ ngơi, chăm sóc là lẽ đương nhiên, dì đừng có áy náy gì cả.

Ăn xong chén cháo, Ngọc đòi múc thêm, bà Năm lắc đầu từ chối. Cô đỡ bà ngồi dựa tường, lấy gối chèn sau lưng để bà được thoải mái, đoạn rót nước sôi đưa bà, ngồi bó gối ở cuối giường nắm bóp đôi bàn chân có lấm nốt chai, gót sần sùi, loại bàn chân thường thấy ở những người quanh năm tất bật. Bà Năm khẽ rụt chân lại:

- Cô Hai rất tốt, cả cháu nữa, luôn đối xử với dì như người thân kẻ thuộc, ngắt một nỗi bà ngoại ngày càng khó tánh khó nết, dì chiều hết mức nhưng tuồng như bả

không mấy hài lòng.

- Bà ngoại khó tánh lâu rồi chớ đâu phải mới đây? Người già nào hổng vậy, biết đâu mai mốt di bằng tuổi ngoại có khi còn khó hơn.

Ngọc cười hồn nhiên, bà Năm cười buồn. Cô lật tay dòm đồng hồ:

- Thôi chết, muộn mất, cháu có cái hẹn với mấy đứa bạn, cháu về, sớm mai lại vô với dì!

- Lúc nào thiệt rảnh thì vô, dì còn tới lui xoay sở được mà, cháu khéo lo.

Ngọc mau mắn thu dọn gà mên cho vào cái giỏ bàng, ra về.

Trong khi Ngọc thông thả ra khỏi bệnh viện Bình An thì ở nhà hàng Lục Bình, Dịu tông cửa lao vọt ra khỏi căn phòng đèn mờ, hồi hả xuống cầu thang, hồi hả băng qua đường. Một chiếc xe máy chở những thùng carton cao nghệu chạy trời tới, tốc độ không lớn lắm, thắng gấp nhưng chẳng kịp, Dịu bị hất ngã xuống đường, nằm sấp bên lề, bánh xe trước cán nghiêng, ngã đè lên chân phải của cô. Kẻ cầm lái là một gã trai trẻ cũng bị té nhưng gượng dậy được, hấn hốt hải tìm chiếc kính cận vắng đâu đó mang vội vào, dựng xe lên, quỳ bên người ngộ nạn, cố đỡ cô ngồi dậy. Dịu bất tỉnh. Những thùng carton vắng trên mặt đường, có cái bung ra cho thấy những chiếc túi xách nhiều cỡ đựng trong đó. Người đi đường xúm lại.

Sáng hôm sau Ngọc lại vào bệnh viện. Vai mang túi xách, tay xách giỏ đựng gà mên, cô bước vào phòng điều trị. Chưa tới giờ khám bệnh, bệnh nhân nhẹ và các người thân nuôi bệnh thông thả ra vào. Ngọc thoáng ngạc nhiên khi thoát thấy Dịu nằm thiêm thiếp trên chiếc giường kê bên phải cửa ra vào, gò má trái bị xây sát tím bầm, chân phải bó bột từ bàn chân lên tới đầu gối, cái chăn đắp tuột rơi xuống cạnh gã trai trẻ lót dép ngồi bệt trên sàn, tựa lưng vào chiếc tủ thấp đầu giường mê mải đọc báo.

Ngỡ ngàng dừng lại vài giây, đoạn Ngọc rảo bước đến chỗ bà Năm nằm, dịu dàng đỡ bà dậy.

- Tối qua ngủ được không dì!

- Lạ chỗ hơi khó ngủ nhưng hổng sao.

Cô loay hoay mở gà mên múc phở ra chén đưa bà Năm:

- Dì ăn ngay cho nóng!

- Ôi, cực thân cháu quá, dì hổng đáng được chăm sóc như vậy đâu.

- Dì mà còn giữ cái giọng ca cẩm đó cháu không thèm tới nữa đâu! - Ngọc làu bàu.

Bà Năm gượng cười, lặng lẽ ăn phở. Ngọc quay ra, vỗ khề vai gã trai mải mê đọc báo:

- Cậu vui lòng cho tôi hỏi thăm!

Thoáng búng lửng nhưng rồi hấn cũng gấp tờ báo, nhặt tám chăn đắp lại cho Dịu,

đoạn theo Ngọc bước ra hành lang. Họ đứng sòng vai nhau. Ngọc dè dặt nói:

- Xin lỗi, hơi tò mò một chút, cái cô mặc bộ áo váy màu đen chấm trắng đó là người thân của cậu à?

- Người dưng thôi! Tối qua ngang qua một nhà hàng, cổ từ trong phóng ẩu ra, tớ tránh hồng kíp nên tông phải...

Ngọc mỉm cười, vuốt cái nhìn kẻ cả từ đầu đến chân - mang đôi dép cũ xì, mòn vẹt - gã trai:

- Nếu không lầm thì cậu là học sinh cấp 3?

- Hồng dám đâu, cấp 4, năm thứ ba đại học Kiến trúc, ngành Mỹ thuật công nghiệp. Còn đẳng ấy?

- Vậy thì xưng tớ nghe không hợp đâu vì mình cũng cấp 4, nhưng đang học năm cuối ở Nhạc viện. Cậu cùng lứa với con em Út của mình.

- Vậy hả! Xin lỗi chị! Tui người trần mắt thịt lại cận thị nặng nên...

- Mình tên Ngọc, Bùi Sơn Ngọc. Còn cậu?

- Quân, tui nó hay kêu xách mé là Quân... khờ!

Nhìn qua cửa, thấy Dịu vừa thức, ngọ nguậy tay chân cố ngồi lên, Ngọc buột thốt:

- Kìa Quân... khờ, nạn nhân của cậu thức rồi kìa! Trời, con nhỏ có đôi mắt đẹp dễ sợ!

Hai người bước vào. Ngọc nhẹ nhàng luồn tay sau lưng nâng Dịu lên, Quân mau mắn gấp tấm chăn chèn vào gối kê sau lưng để Dịu tựa vào tường. Cô lạ lùng nhìn hai người. Quân xoa xoa hai bàn tay vào nhau mãi mới ái ngại nói:

- Cô hồng biết tôi là ai đâu, vì tối qua chưa kịp nhìn tôi thì cô đã ngất xỉu. Rất tiếc tôi đã đụng phải cô, thành thực xin lỗi!

- Anh có lỗi gì đâu! - Dịu nhỏ nhẹ nói - Em đã nhào ra đường trong lúc tâm trí hồng được tỉnh táo tại vì... vì... vì em bị ép buộc phải tiếp khách, buộc phải uống bia...

- Cô làm ở nhà hàng đó lâu chưa? - Quân nói.

- Mới có tuần lễ à! Mùa lũ vừa rồi em đã gặp bà chủ tháp tùng một đoàn từ thiện về Đồng Tháp. Con người từ thiện hôm đó té ra không giống chút nào với bà chủ nhà hàng Lục Bình lúc này.

Ngọc kinh ngạc:

- Ủa, nhà hàng Lục Bình sao?

- Đà, bà chủ tên Huyền, bộ chị cũng biết à?

Hơi ngượng, Ngọc lắc đầu:

- Không, nghe cái tên Lục Bình ngồ ngộ nên...

- Còn có ai bị dụ dỗ như em nữa không? - Quân đẩy kính cận lên, né tránh tia nhìn trong veo của Dịu.

- Dạ có, thêm hai chị cùng quê.

Ngọc chột lái câu chuyện qua ngõ khác:

- Em có chiếc áo rất đẹp!

- Hàng cứu trợ nhưng sang trọng quá, em cất kỹ, hôm qua bà chủ lục ra buộc em phải diện để tiếp khách.

Lặng người giây lát bởi cô em thương yêu và hoài niệm về những năm tháng đẹp nhất của hai chị em bỗng choáng ngợp cả tâm lẫn trí sau lời kể mộc mạc của cô gái xa lạ, Ngọc cố giữ giọng trầm tĩnh:

- Em có để ý đến ba chữ B.S.T thêu lồng vào nhau trên ngực áo không?

Dịu cúi nhìn ngực áo bên trái, đưa tay sờ rầm những nét thêu uốn lượn ánh màu ngân nhũ trên đó, mắt loé ánh vui, và tiếng nói cô chột ấm hân như thể được hơ qua lửa:

- Không rõ tên người hay tên hiệu may, ban đầu em tính tháo bỏ nhưng bỗng thấy đẹp nên giữ lại, đoán mò riết, rồi yên chí B.S.T là Bông Súng Trắng, loại hoa mùa nước nổi thường nở trắng đồng nước ở quê em.

- Thực ra... - Ngập ngừng, Ngọc nói - B.S.T là tên viết tắt của em gái chị: Bùi Sơn Trang!

Cặp mắt to sáng của Dịu, và đôi mắt ít to hơn sau kính cận của Quân cùng xoe tròn, ngạc nhiên như thoi miên đôi hạt trong vắt ứa lăn trên má Ngọc.

Chương 4

M

ột ngày của Quân bắt đầu từ lúc 4 giờ 30 sáng. Vệ sinh cá nhân xong, hấn tiếp mẹ chất các thứ đồ lễ như bếp lò than, soong, chén đĩa, các loại thịt, và các thứ phụ gia khác để chế biến món điểm tâm mì, hủ tiếu, các thức uống như cà phê, sữa đậu nành... lên yên sau chiếc cúp 81 cà tàng đưa ra đầu ngõ ba đường, nơi có tán bã đậu tỏa rộng, trước quán hớt tóc của một ông già hưu trí, tụ điểm của những xe honda ôm chờ khách.

Tiếp mẹ bày hàng, nhóm lửa xong, từ xóm chùa Chơn Pháp, Quân chạy băng qua đường lớn sang tới khu biệt thự, ở đây sáng nào cũng có lắm người đến chạy bộ, tập thể dục, đánh cầu lông... Sau cỡ chạy bộ chừng bốn mươi phút, Quân quay về ăn sáng. Những hôm có tiết học thì tới trường, rồi rảnh thì hấn đến văn phòng Nhóm Sao Biếc.

Sáng nay Quân tới văn phòng ở tầng trệt ngôi nhà mặt tiền trong một khu phố chưa sầm uất lắm, thấy Thái, Hải, Vân, Nhi ngồi ở quán cà phê vỉa hè bên kia đường, hấn vội tập vào. Khởi cần hỏi, cậu bé chạy bàn mang đến cho Quân một tách cà phê đen nóng. Vân nói:

- Sao sắp? Cái xe và mấy thùng hàng vẫn còn kẹt hả?
- Ờ, nhưng thế nào cũng ổn thôi. À, có chuyện này khá thú vị...

Đoạn Quân kể chuyện cái áo váy nền đen chấm trắng sau hành trình cứu trợ, từ Đồng Tháp lại quay về Sài Gòn.

Nhi xuýt xoa:

- Thú vị thiệt, nhưng mà chủ cũ của cái áo ấy, cô Trang Bê Rê Tím sao lại chết?
- Bị tai nạn giao thông ngay trong đêm sinh nhật! - Quân quay sang Thái - Có gì mới không?

Thái kích cùi chõ vào hông Hải ngồi kế bên:

- Hải nói đi!
- Không xong rồi sắp! - Hải lắc đầu - Kiểu túi xách S.B của mình đã bị bọn làm hàng nhái tung ra, giá chỉ bằng một phần ba giá mình xuất xưởng.

Quân vò đầu bứt tóc:

- Như vậy thì có nước... chết!

°

Tình cờ gặp nhau ở thư viện tổng hợp, mượn sách xong, Ngọc rủ Quân ra quán vỉa hè uống nước. Quân uống cà phê đá, Ngọc uống trà Lipton. Ngày vắng gió giàu nắng, đôi má cô gái hồng mọng lên trông ngon muốn... cắn. Kính cận của gã trai luôn bị hơi

nóng hay mồ hôi làm mờ, chốc chốc gỡ ra lau qua rồi đeo lại. Lần gặp đầu hấn hơi lúng túng trong cách xưng hô, nay ngấm kỹ Ngọc hơn, hấn yên chí gọi bằng chị là vừa lịch sự vừa... phải phép. Quân nói:

- Chị có hay tới thư viện không?

- Thỉnh thoảng. Đọc hay mượn sách chỉ là cái cớ, tìm một góc vắng để mơ mộng, viết vài trang nhật ký mới là chuyện đáng để làm! - Ngọc nửa đùa nửa thật.

- Thiếu khối gì nơi để mơ mộng hay viết nhật ký? Ở nhà chẳng hạn... - Quân nửa ngờ nửa tin.

- Ở thư viện thú vị hơn, quanh mình toàn là những bậc vĩ nhân lặng lẽ ngồi nằm trên các kệ sách, lặng lẽ nhìn ngắm ta, khích lệ, an ủi ta vân vân và vân vân...

- Quân thì khác. Học, học và học!

- Để trở thành con mọt sách!

- Không, thành vĩ nhân để ngày nào đó cũng được vào ngôi đứng hay nằm lặng lẽ trên các kệ sách chờ chị tới để ngắm.

- Thì ra cậu cũng biết đùa?

Cả hai cùng cười. Quân lại gỡ mắt kính ra lau, không vội đeo vào:

- Nè, không hiểu sao Quân hay nghĩ tới trường hợp chị gặp lại cô em qua Dịu.

- Gặp lại? Cậu nói hơi quá, nhưng cũng không hẳn sai. Hôm đó bước qua cửa bắt gặp chiếc áo váy quen thuộc khoác trên người cô gái xa lạ, mình sớn cả gai ốc. Cái cảm giác gì đó thật khó tả lúc qua người và tim đập loạn nhịp khi thấy ba chữ B.S.T. Mang phở cho bà dì xong, mình quay ra ngay và gặp cậu!

Quân nhăn nhó:

- Kể như lòng từ thiện của má chị Ngọc đã được hồi âm. Trường hợp này hiếm có lắm, chị nên coi đó là một niềm vui, còn Quân thì hơi... khó!

- Dịu nó nhận lỗi về phần mình, sớm muộn gì cảnh sát cũng trả lại xe và hàng hóa cho cậu, khó chỗ nào?

- Thà đụng phải người khác, đụng nhằm con nhỏ bỏ quê ra đi, bơ vơ giữa Sài Gòn đô hội như vậy, hổng lẽ giờ bỏ trốn, không giúp đỡ gì nó. Trước mắt là ăn uống thuốc thang hàng ngày, sau đó là viện phí.

- Ờ, cũng khó thiệt. Mình hứa với cậu sẽ suy nghĩ thêm về việc này. Hiện cậu sống thế nào, có được thoải mái không?

- Thoải mái à? Chắc còn hơi lâu. Thấy mấy đứa bạn bên Bách khoa lập nhóm buôn bán, lắp ráp máy vi tính, giờ chuẩn bị huy động vốn thành lập công ty thấy ham, bọn kiến trúc tụi này bắt chước lập nhóm thiết kế các mẫu mã thời trang, design các mẫu hàng công nghiệp...

Quân chợt bỏ lửng, mắt xa vắng gửi đâu đâu vào dòng người ngược xuôi ngoài

đường phố. Ngọc bỗng thấy “cu cậu” không còn mắng sửa như lần gặp đầu mà già dặn, sương gió hằn ra.

- Có ăn nên làm ra không? - Ngọc tỏ vẻ sốt ruột.

Quân nhẩn nha, nói như thể khó nhọc chọn từng từ, từng tiếng:

- Chỉ mới nửa năm công việc chưa đâu vào đâu, đứa nào trông cũng xuống cấp trầm trọng, vì bao nhiêu tiền bạc dù cò con đồ hết vô làm vốn, ăn mặc thường ngày chỉ qua loa, nhan sắc kể như tàn tạ!

Vẻ mặt “buồn tàn thu” của gã sinh viên trường Kiến khiến cô trường nhạc bật cười:

- Tưởng lâu lắc gì, mới có 6 tháng đã bày đặt than vãn với thử. Nhóm có mấy thành viên, có mớ gì nào mắc “bệnh than” như cậu không?

- Kể cả Quân là 3 nam, 2 nữ. Tụi nó vừa dễ thương vừa dễ ghét, khó tả lắm, toàn là công tử mí lì tiểu thư nửa mùa, bóỉ cả ngày, thậm chí cả tháng cũng hổng lấy đâu ra một tẹo cái gọi là tác phong công nghiệp. Cả trước mặt lẫn sau lưng chúng đều gọi Quân là Quân khờ, nhưng lại ép Quân ngồi vô ghế sếp nhóm. Tên tạm đặt là Nhóm Sao Biếc!

- Chưa biết cái nhóm Sao Siếc, ủa quên, Sao Biếc của cậu ra sao, nhưng chỉ mới nghe kể mình thấy hơi thích rồi đó. Thế nào mình cũng ghé chỗ các cậu. Chắc là mãi chơi nên đến giờ công việc chưa đâu vào đâu hả?

- Có chứ, chị! Mặt hàng do tụi này vẽ mẫu mã, thuê may gia công tung ra thị trường cả ba tháng nay rồi đó.

- Mặt hàng gì vậy?

- Túi xách nhãn hiệu S.B. Tối qua, Quân đi giao hàng đột xuất thì gặp phải cái cô Dị kia đút giò vô bánh xe, xui tận mạng!

Họ cùng cười. Ngọc ái ngại nói:

- Vừa đi học lại làm thêm chắc nhọc lắm hả? Vậy cậu ở ký túc xá hay ở ngoài?

- Ngoài, hơi xa trung tâm. Chị biết Phố Hoa chứ?

- Ủa, Phố Hoa à? Cậu ở khu biệt thự hay khu nào?

- Khu chùa Chơn Pháp!

- Mình ở nơi khác nhưng nhà má ở Phố Hoa, trong khu biệt thự í!

- Vậy sao?

Cách trung tâm thành phố non mười lăm cây số đường chim bay về phía Đông Bắc, xưa vốn là một làng hoa, quanh năm cung cấp hoa tươi cho hầu hết các chợ ở nội thành. Cái thời sáng sáng hoa theo xe thổ mộ về phố giờ đã hóa ra thời... xa xưa, chỉ còn trong ký ức của các ông già bà lão.

Từ những năm giữa thập niên 90 của thế kỷ trước, làn sóng đô thị hóa ào ạt xâm

thực vào các làng quê xóm mạc vùng ven đô, các ngôi vườn đầy hương sắc ở đây dần lùi bước trước “đạo quân” xi măng, sắt thép... Làng hoa nay phân thành hai khu theo cách gọi truyền miệng dân dã. Khu xóm cũ gồm nhiều đình chùa đầu có lăm nhà xây mới, đường tráng nhựa vẫn chưa mất hết dáng vẻ xưa, hơi hiếm, vẫn còn lác đác vài vườn hoa chưa nở phân lô bán đất. Khu mới cách khu cũ con đường nhựa mới mở khá rộng, được quy hoạch thành khu biệt thự, trên đất nghĩa địa cũ giờ mọc sừng sững các tòa nhà mái chóp, mái bằng, mái cong pha trộn hổ lốn đủ kiểu kiến trúc Âu, Á, Mỹ, Phi... theo ý thích hay sự tưởng tượng của các ông bà chủ.

Làng đã và đang hóa thành phố mỗi ngày. Do phong thổ phù hợp với việc trồng hoa, hay bởi truyền thống “yêu hoa” của đất cũ nhiễm vào người mới, nhà nhà ở đây bây giờ lại rủ nhau trồng hoa. Hoa trước thềm, trong sân, ngoài rào, và hoa leo lên cả những sân thượng lộng gió. Chẳng biết từ lúc nào có kẻ vui miệng gọi cái tên Làng hoa xưa thành ra Phố Hoa nay, và cứ thế truyền nhau. Dầu cái tên mới nay chẳng thấy ghi ở bất cứ giấy tờ, văn bản hành chính hay địa chính nào cả, nhưng hễ lên xe ôm, xe taxi hoặc hỏi đường, chỉ cần bảo về “Phố Hoa” thì hầu như ai cũng biết!

- Cậu có hay sang khu biệt thự chơi không?

- Hồng có vinh hạnh quen ai ở khu toàn nhà giàu đó, nhưng sáng nào Quân cũng sang chạy bộ, tập thể dục bởi bên đó thoáng mát, ít bụi. Từ đường Cây Diệp rẽ vào nhà má chị ở quãng nào?

- Rẽ phải chừng trăm mét, trước cổng leo kín hoa loa kèn vàng.

- À, vậy thì biết rồi, ngôi nhà lớn ba tầng lầu, cửa xanh lá cây nhạt, tường màu trắng, có vườn hẹp bao quanh. Thỉnh thoảng ngang qua nghe nhạc pop-rock phát âm ì, hoặc tiếng trống nện thảng cánh khá điệu nghệ...

- Đúng, đúng rồi! - Cô gái thấp giọng gần như thì thầm - Bây giờ tiếng nhạc và trống không còn nữa! - Đoạn cô gọi trả tiền nước, đứng lên chìa tay cho gã trai bắt - Ngọc phải biến đây, bye, hẹn gặp lại.

Làng quê trong ký ức của Dị:

Sớm mai mùa lũ. Làng mạc lai láng nước. Từng tốp học trò lớn nhỏ quần xắn quá gối, cặp sách mang vai hoặc đội trên đầu, đi chân đất lội nước, qua cầu treo, ngồi xuống tới trường.

Chinh và Dị trên chiếc xuồng ba lá chạt đầy ngó bông súng. Xuồng tấp vào cổng trường Trung học cơ sở Tương Lai mái tôn tường gạch cũ kỹ. Chinh trao chèo cho Dị, cúi xuống xắn cao hai ống quần, cởi giày xắn đân cầm tay, vai mang cặp da xuống xuồng.

Ba tiếng trống vang lên báo giờ vào lớp. Chinh nói:

- Đi chợ về nhớ đón anh ghen!
- Đà! Ủa, hồi nãy anh Hai dặn em mua...
- Vài cây bút bi, hai cuốn tập.

Dịu che miệng cười:

- Lại làm thơ thất tình à?
- Không, lần này anh tính viết văn xuôi.
- Về cô nào hả?
- Trật lắt, đề tài mệnh mông và hay ho hơn chuyện... con gái nhiều.

Họ cùng cười, Dịu khuấy chèo quay mũi xuống ra đường lớn, dù chẳng còn thấy đường đâu, nó chìm sâu dưới nước. Chinh rảo bước lội vào lớp. Các cô cậu lớp 8 thôi râm ran trò chuyện, đứng lên chào thầy. Chinh leo lên bục, dù nó chìm dưới cả vại tắc nước, anh cũng bỏ vội hai ống quần xắn cao xuống, mang giày vào, quét tia nhìn vui đáp lại những ánh mắt ngược sáng với ánh mặt trời dội qua các lỗ thủng mục trên mái tôn của lũ học trò, khẽ nói:

- Các em ngồi xuống!

Gỡ cặp bỏ lên bàn, cầm mẫu phấn trắng, Chinh khoát tay:

- Hai tiết văn sáng nay, các em sẽ tập làm văn về một đề tài hết sức quen thuộc đối với chúng ta, thầy hy vọng sẽ có được những bài hay để làm thành một tuyển tập văn xuôi, in và phát hành hẳn hoi!

Bọn trẻ vỗ tay rần rần. Thầy Châu lớp trưởng đứng lên nói:

- Có cả bài của thầy nữa mới hay! - Nó đảo mắt ngó quanh, cười toe - Phải không các bạn?

Bọn trẻ nhao lên “phải, phải, phải!”, và vỗ tay đập bàn rầm rầm, Chinh phải gõ thước kẻ lên bàn vài lần để vãn hồi trật tự, mỉm cười:

- Thầy chỉ tính biên tập và đứng tên chủ biên thôi, nhưng nếu... ờ thì, thầy trò mình cùng viết vậy! Ta bắt đầu nào!

Chinh viết thật nắn nót đề bài lên bảng: “Hãy kể một câu chuyện khó quên về mùa lũ mà em từng biết, hoặc đã trải qua”.

Một giẻ lục bình công bông tím lặn lẽ trôi qua cửa lớp, tấp vào bên bục giảng, chẳng ai hay.

Như thể những đoạn phim quay chậm, chập lại thành từng mảnh rời, “màn ảnh ký ức” của Dịu lại bật sáng hình ảnh của một ngày khác:

Đồng trống mệnh mông nước, bông súng trắng xóa bập bênh, mệnh mông giữa đất và trời. Chinh mò mẫm vừa lội vừa kéo xuống đi, chốc chốc hụp lặn mất tăm rồi ngoi lên thả vài con ốc bươu hoặc vài nhánh lúa sót vào xuống.

Thoạt tiên mưa luôn qua những đám mây vẫn vũ rơi lác rác rồi nặng hạt dần, gió

và sóng cũng dần dà lớn hơn, không ngớt xô đẩy chiếc xuồng con nghiêng ngả, Chinh vừa khó khăn giữ xuồng đừng lật, vừa cố tiếp tục công việc. Cách anh chừng vài chục sải tay, hai đứa trẻ trai chừng 12 - 13 tuổi cũng lâm vào cảnh khốn đốn tương tự. Mưa gió mỗi lúc một lớn hơn, Chinh quyết định quay về. Từ hướng hai đứa trẻ bỗng xuyên qua màn mưa trắng đục tiếng kêu bật trong gió nửa hư nửa thực:

- Cứu... ời, cứu với... thầy ơi!

Tiếng kêu lặp lại lần thứ ba dần yếu lả đi rồi chìm ngấm. Buông vội chiếc xuồng, Chinh ráng hết sức bơi dần về phía hai đứa học trò đang lâm nạn...

Chiều muộn. Được tin cấp báo của hai đứa trẻ được tiếp cứu bởi một chiếc ghe máy chở hàng tạp phẩm ngang qua, bà Tư Hồng chèo xuồng len lỏi qua các mái nhà và ngọn cây xác xơ lác đác nhô trên mặt nước ra bãi Sáu, Dịu đứng đằng mũi cổ rướn cao người bắc tay lên miệng làm loa, lom lom trông mặt nước dịu sóng sau cơn mưa, gọi khản cả tiếng:

- Anh Hai ơi, anh Hai à!

Đêm buông nhanh, nuốt trọn tiếng kêu tuyệt vọng và xóa nhòa tất thảy. Từ làng, hàng chục chiếc xuồng, ghe gấn máy hoặc không túa ra đồng trống. Những ánh đuốc cháy bập bùng soi lúc mờ lúc tỏ từng vể mặt, từng ánh nhìn lo âu của mọi người. Những xuồng ghe quay đảo mọi hướng trên mặt nước, những tiếng kêu đủ giọng lồng lộng chen vào nhau thẳng thốt:

- Thầy Chinh, thầy Chinh ơi!

- Hai Chinh ơi, Hai Chinh à!

- Thằng Chinh, mày ở đâu hả?

- Anh Chinh ơi, đừng để con Dịu mồ côi, tội lắm!...

Những tiếng kêu vật vờ, rách bươm trong gió. Những tiếng kêu vỡ vụn trong tai Dịu, chui tọt vào ngực cô làm trái tim đau buốt. Anh Hai đã bị cơn lũ nuốt chửng rồi, bị những móng vuốt hung bạo của nó siết chặt, hổng buông tha thiết rồi! Những tiếng kêu và những xuồng ghe cứu hộ dần im hơi, khuất bóng trong màn đêm bí bưng, chỉ còn mỗi chiếc xuồng con bập bênh trên sóng. Đàng lái, bà Tư Hồng - người hàng xóm tốt bụng - buồn bã buông chèo ngồi cầm sừng, cơ hồ muốn thu mình nhỏ lại trước nỗi đau to lớn của cô học trò lớp 11 lâu nay bà vẫn coi như con. Gọi khản cả giọng, tắt cả tiếng, đưa cao ngọn đuốc dọi mãi vào mênh mông chẳng tìm thấy chút hồi âm, Dịu ngồi ủ rũ trước mũi xuồng ngửa mặt trông lên ngàn sao. Cả trời sao lung linh hư ảo sau màn lệ nóng. Ở đâu đó trong những cánh mây không ngừng trôi kia có không một chút linh hồn nhỏ nhoi của Hai nương náu? Ngọn đuốc bất chợt rời khỏi tay cô, tức khắc bị nước lũ ngoạm lấy, cuốn đi, cuốn đi...

Dịu khẽ trở mình, cả làng quê trong cô trở mình theo.

Từ ngoài cửa bước vào, Ngọc đặt cái túi xách cũ kỹ, căng phồng lên giường, đập nhẹ vai Dịu, gọi:

- Dịu à, trưa trệt rồi còn ngủ sao?

Cô gái quay ra, ngồi lên, cả làng quê trong cô ngồi lên theo rồi vụt tan biến. Nụ cười tươi rói của Ngọc khiến Dịu tỉnh táo hẳn:

- Chị mới tới!

- Ừ, mở túi ra kiểm lại coi có thiếu hụt mất mát cái gì không?

Ôm lấy cái túi xách, không vội mở dây kéo, Dịu nói vui:

- Cảm ơn chị hết sức, sao bà chủ chịu giao lại cho chị vậy?

Dịu buột thốt: “Nhờ ba chị phen tới cho bà Huyền í!”. Nhưng rồi Ngọc lại nói:

- Chuyện nhỏ! Bả bảo đảm với chị giấy tờ tùy thân, quần áo lẫn tiền bạc trước sao giờ vẫn y vậy!

- Trước, cái túi lép kẹp đâu có đầy đủ thân vậy nè!

- À, lại là một chuyện nhỏ khác, chị tặng em vài bộ đồ í mà, hàng đại hạ giá vĩa hè nhưng còn tốt và thời trang lắm.

- Ui, cảm ơn chị đã mang tới cho em sự tốt lành, nhưng em lại sắp báo chị tin không được vui.

- Tin gì?

- Sớm nay dì Năm được xuất viện ra đi từ hồi 7 giờ kém. Dì biểu em nhắn lại với chị là chừng nào lành lặn hẳn dì sẽ quay lại. Được biết hồng đời nào chị đồng ý cho dì về quê, nên dì phải trốn.

- Trời đất, cái đức tự trọng của dì dày ghê nơi, đành thua thôi! Dì ngại về nhà lúc này không làm việc nhà được thành ra ăn bám nên... Sao? Thằng nhóc có ghé lại không?

- Í chết, suýt quên! - Dịu lùa tay dưới gối lôi ra một phong thư không niêm dầy cộm đưa Ngọc - Chị coi đi!

Cọc tiền 2 triệu gồm toàn giấy bạc 100.000 đồng ràng giây thun kèm tờ thư, Quân viết: “Dịu mến! Cảm ơn em đã ký giấy bãi nại giúp anh nhận lại được chiếc Cub cà tàng và mấy thùng hàng. Lần nữa, xin lỗi em về tai nạn không may vừa rồi. Anh đã hồi kỹ, coi cả phim chụp X quang, em chưa đến nỗi gãy xương, chỉ bị bong gân, sai khớp thôi, điều trị ít hôm nữa sẽ khỏi. Phải đi công tác gấp, có chút tiền mọn gửi em dùng tạm, mong không từ chối! Quân”.

Ngọc bỏ cả cọc tiền lẫn tờ thư vào phong bì trả lại Dịu:

- Nói chung, Quân là một người tốt, em cứ nhận khoản tiền này đi, đừng ngại gì cả.

- Nhưng mà... - Dịu nhăn nhó, đôi mày trên cặp mắt to sáng cau riu lại - Em thấy

kỳ quá hà! Anh có lỗi gì đâu mà cứ hết xin lỗi đến cảm ơn em? Lại nữa, mới quen chưa chi đã xưng anh mí lị em ngọt xớt!

Ngọc cười. Dịu lảng cái nhìn xa vắng ra tận khóm hồng oặt ẹo vẫn ráng hết sức nở một đóa còi cọc ở bồn hoa trước sân bệnh viện.

Trong hơi lạnh dễ chịu phả từ máy điều hòa, bà Thu ngồi sau bàn làm việc ở văn phòng công ty, ký xong mớ giấy tờ, xóc lại gọn ghẽ đưa cô thư ký Phụng đứng chờ bên cạnh:

- Bảo phòng kinh doanh báo cáo ngay doanh số của đại lý miền Trung trong ba tuần qua để kịp điều chỉnh kế hoạch phân phối này, sẽ họp bàn vào sáng mai.

Cô thư ký “ạ!” khẽ, ôm xấp giấy tờ đã bỏ vào kẹp trình ký quay ra ngoài. Cùng lúc Ngọc bước vào, khép nhẹ cửa, kêu lên:

- Má!

Bà Thu rời bàn làm việc:

- Má biết rồi!

Hai mẹ con đến ngồi ở salon.

- Sáng nay con không đi học sao?

- Dạ không! Thì ra... má hay rồi à?

- Ờ, dì Năm đã gọi cho má từ bến xe. Đơn giản là vết thương trên đầu ổn rồi, dì đã được phép xuất viện, bốn tuần nữa mới quay lại cắt băng cánh tay nên xin được về quê tịnh dưỡng.

- Thiệt ra dì ngại cánh tay chưa lành về nhà mình..

- À ra vậy, má hiểu rồi. Sao dì cả nghĩ đến vậy chứ! Mấy chục năm nay má vẫn coi dì như chị em ruột dì hổng biết sao?

- Bà ngoại thì đâu coi dì...

- Vắng dì Năm không ai lo cơm nước, hôm rày đành kêu cơm nhà hàng mang tới, má bỏ cái lệ qua bữa trưa ở công ty, về nhà ăn với ngoại cho vui. Không thông cảm đã đành, ngoại còn nặng nhẹ với má đủ điều, thiệt rầu hết sức. À, con nhỏ Dịu sao rồi?

- Khá lên nhiều rồi. Thằng nhóc gây tai nạn tuy nghèo mà rất biết điều.

- Chưa từng gặp, nhưng từ hôm nghe con kể về trường hợp của nó má cứ suy nghĩ hoài.

- Riêng con thì thấy cái áo của em Trang đã tưởng không bao giờ... nhưng rồi bỗng gặp lại bất ngờ như vậy, quả là một hồi âm kỳ diệu về lòng từ thiện của má!

- Má cũng nghĩ tương tự như con, cảm thấy có chút nhân duyên trong việc này, rồi cứ băn khoăn nửa muốn nửa không muốn gặp con nhỏ bất hạnh đó, và đâm ra mất ngủ.

Quay lại cái nơi quen thuộc thuở ngày ngày cơm hộp, băng video giao tận nơi, bà Báu có cảm tưởng cái cầu thang đã được tay tinh quái nào đó cơi nới thêm cho nó lắm bậc, tới tầng hai đã mệt, lên tầng ba càng mệt hơn, và đến tầng bốn thì phải nói là... bỏ hơi tai. Đứng trước căn hộ cửa đóng im ỉm có tiếng tivi văng ra, bà Báu đưa tay chặn ngực cố nén hơi thở dồn dập, nghỉ một giây lát mới lớn tiếng đỉnh đạc kêu:

- Út ơi, mở cửa coi!

Tiếng kêu lặp lại lần thứ hai, cửa mới mở hé, Lựu vừa cài cúc áo phía trên vừa thò đầu ra xoe tròn mắt nhìn khách, ngỡ ngàng nói:

- Bà... muốn gặp ai?

- Ủa, vợ chồng thằng Út Liêm hồng có đứa nào ở nhà sao? - Bà Báu chưng hửng, cố dụ giọng - Tui là má thằng Út, còn... cô là ai?

Lựu mở rộng cửa:

- Dạ, xin mời bà...

Người đàn bà trẻ cúi xuống bế thốc đứa bé gái chừng một tuổi đang lê la trên sàn, ngồi vào ghế salon, bấm remote tắt ti vi. Bà Báu dè dặt ngồi xuống ghế đối diện với cảm giác hẫng hụt pha chút ám ức như thể mình vừa bị mắc lừa, đến cái nơi không nên đến, ngồi cái chỗ rõ ràng chẳng hề chờ đợi mình. Miễn cưỡng cầm ly nước lọc Lựu đưa mời, hắng giọng định nói cái gì đó nhưng rồi bà mím môi giữ im lặng. Đáp lại tia nhìn dò hỏi của bà cụ, người đàn bà trẻ từ tốn nói:

- Thưa bà, cháu là chủ mới của căn hộ này.

- Ủa, từ hồi nào vậy?

- Dạ, từ vài tuần nay thôi, thủ tục sang nhượng và giấy tờ hợp lệ, nếu bà cần...

Bà Báu cố giữ điềm tĩnh, giọng vẫn run khê:

- Trời đất, tui nó đâu cho tui hay. Thằng Út bán nhà sao đồ đạc còn y nguyên vậy nè?

- Bộ salon này ảnh lưu chủ, còn cái ti vi, đầu máy video và ít đồ gỗ trong kia, ảnh trừ nợ cho má cháu.

- Má cháu?

- Dạ, cháu là con thứ năm của má Chín, ở đây người ta thường gọi là bà Chín... mập í mà!

- À ra vậy, bà Chín đồng bóng, chuyên cho vay nóng chứ gì?

- Ủa, thì ra bà cũng từng là thân chủ của má cháu sao?

- Hồng dám, có lúc tui từng ở đây vô ra thỉnh thoảng gặp rồi quen sơ thôi!

- Vậy mà má cháu lại nói là quen rất thân với má anh Út.

- Bà chỉ vui miệng nói chơi, may ra thì chỉ có người côi tiên mới chơi thân với bà

nổi!

Cái giọng gay gắt và vẻ mặt bức bối không thêm giấu của bà Báu khiến Lựu hơi... dỗi, vội cười, nói bồ bã:

- Vợ chồng anh Út hứa bán căn hộ này cho má cháu lâu rồi, nhưng cứ hoãn đi hoãn lại mãi. Vừa rồi những ông bà chủ nợ họp nhau lại, thuê cả bọn giang hồ chuyên đòi nợ mướn tới làm dữ, vợ chồng anh túng thế đành...

Đang căng tựa dây đàn chọt chùng xuống y bánh trắng nhúng nước, bà Báu lặng người giây lát, đoạn thở hắt, buồn rầu lắc đầu:

- Vậy cô Năm có nghe hay biết tụi nó dọn đi đâu không?

Con bé cẩu rẩu khóc, Lựu vạch áo chìa vú cho con bé, buông thông:

- Dạ không!

Quay về nhà, sau bữa cơm trưa do nhà hàng mang tới, dù bà Thu đã hâm nóng lại, bà Báu vẫn cứ cảm thấy chán ngắt, như là nhai rơm rạ. Hai mẹ con ra phòng khách ăn măng cụt trắng miệng, uống nước. Bà Báu lấy từ túi áo bà ba ra cái phiếu ghi kết quả siêu âm hôm trước Út Liêm đưa đặt trước mặt bà Thu:

- Con coi giùm cái phiếu siêu âm này dỏm hay thiệt?

- Siêu âm gì? Của ai vậy má?

- Của vợ thằng Út.

Bà Thu cầm phiếu coi, lật qua lật lại sẫm soi, buột thốt:

- Thiệt, không dỏm đâu! Con trai, ba mươi một tuần tuổi, chỉ còn chừng sáu, bảy tuần nữa má có thằng cháu nội đích tôn, con xin chúc mừng!

Bá Báu chẳng tươi tỉnh lên chút nào, cười nhạt:

- Nó báo cho má biết sẽ đẻ con trai, rồi nay lại bán nhà, con nghĩ thằng Út tính giờ thêm quẻ, thêm chiêu gì đây?

°

Chiều muộn. Dưới bóng râm một tán cây trong khuôn viên bệnh viện Bình An, Dịu lặng lẽ ngồi trên ghế đá, cây nạng gỗ dựng kế bên. Những âm thanh, tiếng động ngoài phố vẳng vào như thể hòa âm của một thứ nhạc đệm hổ lốn, nhưng không thể át được bao sắc âm của ký ức dần dà mừng ngợp trong cô.

Gió thổi rạp những bông súng trắng chen hoa điên điển vàng phủ đầy trên chiếc quan tài bằng gỗ tạp không sơn phết đặt trên bốn cái cọc tre xóc treó cách mặt nước chừng hai tấc giữa đồng trống.

Trên các ghe, xuồng, đám học trò, những thầy cô và bà con làng nước lặng lẽ vây quanh. Mọi ánh mắt đổ dồn về bó nhang lớn cắm đầu áo quan tỏa khói mù mịt. Chén cơm công cái hột vịt luộc cắm đôi đũa đặt trước khung ảnh lộng kính chân dung Chinh tươi cười. “Nam mô tiếp dẫn đạo sư a di đà phật!...”. Vị sư trọng tuổi khoác áo cà sa

ngồi dưới tán dù hoa trước quan tài gỗ mỗ tụng kinh. Tiếng mõ và kinh bát trong gió. Quỳ sau lưng ông, Dịu tiều tụy với khăn xô trắng chít trên đầu tóc xòa và áo bà ba rộng thùng thình màu nâu non mượn tạm của bà Tư Hồng, chấp tay cúi sát ván xuống lạy mỗi lúc vị sư gõ mõ lời dần, lấy hơi để tụng tiếp câu kinh khác.

Lễ cầu siêu chấm dứt, mọi người ra về. Thấy Dịu mải ngồi bó gối trên xuống, Thiện nói với lũ bạn về trước, đoạn bước từ ghe lớn sang xuống cô bạn, dỗ dành:

- Về thôi Dịu ơi! Ngồi đây khóc riết, đang nắng đổ bệnh thì khổ.
- Kệ mình, Thiện về đi!
- Chỗ thím Tư Hồng chật chội, má Thiện nói Dịu có thể đến ở tạm nhà mình.
- Cảm ơn, không tiện đâu!

Gã trai buồn bã lắc đầu, nhẹ tay gỡ sợi lòi tói buộc mũi xuống vào cái cọc xóc treo đầu quan tài, xô xuống ra, khuấy chèo cho xuống đi.

- Về nhà mình ghen?
- Đã nói rồi mà!
- Vậy giờ muốn đi đâu?
- Đâu cũng được, còn nhà đâu nữa mà về!
- Phải chi hổng có gì buồn xảy ra tụi mình vẫn cùng nhau đi học như thường ngày há Dịu!

- Qua lũ, chắc Thiện đi học một mình thôi!
- Ủa, sao vậy?

Cô gái làm thình, trông xa vời lên những đám mây trên trời.

Hôm ấy, Thiện chèo xuống đưa Dịu đi qua không biết bao nhiêu chợ, bao nhiêu bến sông. Lúc quay về nhà bà Tư Hồng thì đã tối mịt. Dịu đâu ngờ đó lại là cuộc gặp sau cùng của hai đứa, để rồi cả mấy năm sau họ mới lại gặp nhau!

Hôm sau, tảng sáng, Dịu và mấy đứa nhỏ chưa thức dậy, bà Tư Hồng đã chèo xuống ra chợ.

Trưa, thằng cu An và hai đứa em gái mặt mày nhếch nhác, buồn thiu đứng ngồi không yên trước ô cửa nhỏ trở trên mái lá thắc thỏm trông ngóng. Thoáng thấy bà Tư và chiếc xuống nhô ra sau một tán cây, chúng reo hò tỏ mở:

- Má về, má về!

Buộc xuống vào đầu kéo dập dình làn nước bạc, bà Tư khệ nệ ôm bọc hàng cứu trợ chui vào mái lá vui vẻ hét lũ trẻ tránh ra nhường lối. Gối quà được mau mắn mở ra. Gạo, mì gói, mùng mền, quần áo cũ bày ra trên sàn ván kê sát nóc. Chẳng chờ mẹ phân phát hay cho phép, mỗi đứa trẻ nhặt lấy một gói mì ăn liền xé ra, bốc ăn rau rầu.

Dịu lặng lẽ ngồi quay lưng ngoài mé sàn buồng chân xuống nước khuấy nhè nhẹ. Cảm từng món quần áo cũ lên sà m soi, bà Tư Hồng giăng rộng cái áo thun màu vàng

cam, giữa ngực áo in hình trái tim đen và dòng chữ Tây trông rồi rằm, cười nói:

- Dịu nè, cái này chắc mày mặc vừa, còn mới lắm.

Vẫn găm mắt xuống những vòng tròn xõa rộng dưới chân, Dịu nhỏ nhẹ nói:

- Thím giữ lấy mà dùng. Chưa biết tới lúc nào nước mới chịu giựt, còn cứu trợ dài dài, lo gì.

- Ờ, chiều mày ra mà nhận lấy phần, lúc này tao và thằng Thiện nhận thế, mấy ông ngoài ủy ban không cho.

- Vậy người ta có cứu trợ đất không hả thím?

Bà Tư xoe tròn mắt:

- Đất à? Mày nói gì tao không hiểu?

- Cái cháu cần lúc này là một chỗ đất cao ráo để anh Hai cháu được mồ yên mả đẹp.

- Buồn quá mày nói sảng rồi chắc? Người ta giúp mình cái ăn cái mặc lúc ngặt nghèo như vậy, ai lại đi cứu trợ đất để chôn cất bao giờ? À, suýt quên, thằng Thiện nhắn mai mày ghé nhà lấy mấy tay lưới bén, lờ, lợp vừa có việc làm đỡ buồn, vừa có thêm cái ăn...

- Ủa, Thiện nó hổng xài mấy thứ đó nữa sao?

- Không. Hôm qua đi với nhau cả buổi, nó hổng nói gì à?

- Toàn chuyện trên trời dưới đất, tào lao bắc xế chớ có chuyện gì đâu!

- Hèn gì nó nói với thím là tính chào cháu để đi, nhưng thấy cháu buồn quá nên...

- Đi đâu, chạy lũ tiếp hay sao hả thím?

- Thằng anh nó ngoài Cao Lãnh mới mở thêm một nhà máy nước đá kêu nó ra ngoài ở luôn, vừa phụ việc vừa đi học. Mà nè, tao hỏi thiệt, chơi thân với nhau từ nhỏ, đi học đi mần thêm, từ làm cỏ cắt lúa tới bắt ốc hái rau, quăng lưới đặt lờ đặt lợp luôn cặp kè sớm tối, tụi bây hổng có tình ý gì với nhau sao?

Dịu cười buồn:

- Tụi cháu còn nhỏ nhít mà thím. Vả lại từ năm cháu 13 tuổi hổng tắm truồng chung với lũ con trai trong xóm nữa, Thiện nó bắt đầu mắc cỡ, lúc nào cũng đóng vai ông cụ non...

- Mày nói sao tao nghe vậy, nhưng sao hồi trưa hể nhắc tới mày là trông nó buồn thiu buồn chảy?

Cả Thiện, cả bà Tư Hồng, và cả làng quê tan biến khi Ngọc sóng vai bà Thu bước tới chỗ Dịu ngồi.

- Trời đất, em ở đây mà chị cứ kiếm mãi - Ngọc nói, đoạn quay sang bà Thu - Má chị nè Dịu!

Dịu lễ phép gật đầu chào bà Thu, khẽ dịch người nhường chỗ, hai mẹ con ngồi vào

ghế đá. Đôi mắt to tỏa ánh buồn dịu dịu của cô gái cứ hút lấy bà Thu, nhìn cô quên chớp. Dịu ngượng ngừng cúi mặt, bà Thu nhỏ nhẹ nói:

- Cô thành thực chia buồn cùng cháu về cái chết của người anh trong trận lũ vừa rồi!

- Cháu xin cảm ơn cô!

- Có phải vì sự mất mát to lớn ấy mà cháu...

- Sau khi nước rút, chôn cất anh Hai xong, nhà cửa bị cuốn sạch không nơi nương tựa...

- Cô hiểu rồi, nhưng đi liền ra thành phố cháu hồng nghĩ tới mọi bất trắc có thể xảy ra nơi xứ lạ đường xa sao?

- Dà, cháu chỉ nghĩ đơn giản là ở hiền sẽ gặp lành.

- Sẽ có Bụt hiện ra giúp đỡ y như trong các câu chuyện cổ tích?

Dịu tên tò nở nụ cười yếu xiu chữa thẹn. Ngọc nói giọng cà rỡn:

- Có Bụt hiện ra thiệt đó má!

- Đâu có, chị... - Dịu cãi, Ngọc cười:

- Bụt đã hiện ra trong lột một chú chàng sinh viên đi giao hàng, sao em chóng quên vậy hả?

Họ cùng cười. Bà Thu nói vui:

- Cháu hồng công nhận kẻ đã tông mình suýt gãy chân là ông Bụt à?

- Dạ có... chút chút! Nhờ ông Bụt dỏm đó cháu mới được đưa vô đây điều trị, được gặp chị Ngọc, dì Năm, và bây giờ gặp cô. Còn đối với anh Quân, chị Ngọc à, kể như em mắc nợ anh.

- Ủa, nợ gì? Hồi nào?

- Món tiền anh gọi là chút tiền còm, nhưng với em thì chưa lúc nào em có được nhiều tiền như vậy. Em định bụng sau này có việc làm tử tế thế nào em cùng tìm anh để trả lại.

- Quên đi nhỏ! - Ngọc làu bàu - Hấn hồng tốt như em nghĩ đâu, làm chút nghĩa cử đẹp để rồi đông biển í mà.

- Thiệt vậy sao chị? Mà em cũng đâu tính làm phiền gì anh nữa!

- Giờ cháu tính thế nào? Về quê hay tiếp tục tha phương cầu thực? - Bà Thu thấp giọng. Dịu cười buồn:

- Trước khi đi cháu đã khấn vái, nguyện với vong linh anh cháu là sau này dù sung sướng hay khổ cực thế nào cháu cũng sẽ quay về nơi chôn nhau cắt rốn! Giờ thì...

- Cháu đã từ bỏ các nhà hàng trá hình đó dứt khoát đến nỗi suýt chết, cô tin cháu không thể là người xấu hoặc yếu đuối. Cứ yên tâm, cô hứa sẽ hết lòng giúp đỡ cháu.

Bà Thu bỗng gặp người, ôm bụng nhăn nhó, mặt mày tái nhợt, tướt vãi mồ hôi.

Ngọc lo lắng:

- Ủa, má sao vậy? - Vừa nói cô vừa lấy khăn tay lau mồ hôi cho mẹ. Bà Thu gượng cười.

- Tới kỳ tái khám mà hôm rày má... quên!

°

Bà Thu và cô Phụng thư ký ngồi ở salon văn phòng công ty. Họ vừa ăn trái cây, uống nước suối vừa vui vẻ trò chuyện:

- Sao? Việc đi học của nhỏ Dịu em giúp chị tới đâu rồi?

- Kể như xong, thưa chị. Em đã tìm hiểu kỹ, vô trường công lập thì không thể rồi, trong số các trường bán công và dân lập, trường phổ thông dân lập Hoài Bảo là có uy tín nhất...

Bà Thu đưa tay bóp trán:

- Trường Hoài Bảo à? Ông hiệu trưởng tên Vinh phải không?

- Thì ra chị cũng biết ổng sao?

- Chắc em còn nhớ công ty mình góp hai phần học bổng cho các em khiếm thị học giỏi? Cùng tham gia đợt này còn có trường Hoài Bảo, và vài doanh nghiệp tư nhân khác tặng thêm cả chục phần nữa. Tháng rồi đi dự lễ phát học bổng trong chương trình Những ước mơ xanh, chị đã ngồi kế bên ông Vinh...

- Văn phòng trường Hoài Bảo đã đồng ý nhận hồ sơ của em Dịu vì chiếu cố trường hợp đặc biệt của em và đầu tuần tới phải đi học ngay mới kịp học kỳ 2.

- Vậy thì tốt quá rồi, rất cảm ơn em!

- Về việc chú Phong muốn bán lại toàn bộ cổ phiếu thế nào, chị?

- Công ty sẽ mua lại tất.

- Hội đồng quản trị sẽ khuyết mất một ghế.

- Lo gì, không mợ chợ vẫn đông. ổng rút, sẽ bầu bổ sung người khác vào kỳ đại hội cổ đông sắp tới.

- Trưa nay chị nhớ ra quán Trúc Xinh kéo Ngọc chờ.

- Con nhỏ buồn cười lắm, thỉnh thoảng tạo cơ này nọ để chị và ba nó có dịp ngồi với nhau. Bữa nay là cơ mới lãnh lương kèm trẻ học đàn.

- Con cái nào mà hồng mong ba mẹ sum vầy hả chị? Vả lại, thời chiến tranh lạnh chấm dứt rồi mà!

Họ cùng cười. Và, buổi trưa bà Thu mang theo nụ cười tươi tắn ấy đến quán ăn Trúc Xinh, ông Thái và Ngọc đã chờ sẵn ở đó. Họ ăn cơm, tán gẫu đủ thứ chuyện từ thời sự đến kinh tế, sau cùng đề cập đến trường hợp của Dịu. Bà Thu nói:

- Về việc cái áo của nhỏ Trang đi theo đoàn cứu trợ về Đồng Tháp rồi ngược lên thành phố, ba con Ngọc thấy thế nào?

- Một sự tình cờ thú vị.

- Em đã nhờ phòng hành chánh công ty về quê xác minh lý lịch nó, ai cũng thương quý hai anh em con Dịu.

- Thì ra nhà từ thiện này cũng kỹ tính gớm!

- Em nghĩ, con Trang mình không may mắn số. Gặp con Dịu không hẳn là tình cờ mà do Phật trời run rủi. Một ngày nào đó nếu thấy Dịu đúng là người tốt, em sẽ chính thức nhận nó làm con nuôi.

- Má thiệt... tuyệt vời! - Ngọc gần như reo lên.

Ông Thái lảng mắt ra phố, tránh cái nhìn đau đầu của bà vợ cũ. Bà Thu đập khế tay ông:

- Nói đi ba con Ngọc, những vấn đề như vậy em rất mong được nghe ý kiến của anh.

- Nếu em thấy có nhu cầu làm đầy sự trống vắng Trang để lại thì nên nuôi con Dịu, cho nó những điều tốt đẹp lẽ ra em đã cho Trang nhưng rồi... không còn kịp nữa.

Ngày Dịu xuất viện, vết bầm trên má không còn, chân đi hơi cà nhắc nhưng không cần nạng chống, Ngọc đưa cô về thẳng ngôi nhà lớn ở phố Hoa. Họ ngồi ở phòng khách, bà Thu nói:

- Tuần tới cháu sẽ đi học. Cái quan trọng là cháu có còn ham học nữa không?

- Dạ... còn! - Dịu dè dặt nói.

- Cháu sẽ ở căn phòng trước đây của chị Trang!

- Dạ, hồng dấm đâu! Sau bếp hoặc nhà kho cũng được, thưa cô Hai!

- Hay là cháu sợ?

- Mùa lũ vừa rồi, trong khi chờ nước rút, áo quan anh Hai cháu phải quàn treo ngoài đồng trống, đêm nào cháu cũng chèo xuồng ra với anh...

- Từ ngày nó ra đi, căn phòng yên ắng, lạnh lẽo quá, cô muốn bây giờ nó được âm hơi người trở lại - Quay sang Ngọc, bà Thu thấp giọng - Trước, mỗi sáng nghe tiếng nhạc Trang tập Aérobic, thỉnh thoảng thêm tiếng trống hay đàn ghi-ta của nó, đôi khi má bức mình, nay thì cảm thấy thiếu...

- Con hiểu, và xin má đừng có tự dằn vặt nữa. Bây giờ tiếng trống thỉnh thoảng vẫn còn vang lên đó thôi.

- Thì ra con cũng nghe thấy sao?

- Không chỉ con mà cả ba Thái, dì Năm và ngoại!

- Con giải thích điều này như thế nào?

- Con không giải thích nổi, ba thì nói chừng nào còn nghe thấy tiếng trống thì em Trang vẫn còn trong tâm tưởng mọi người!

Đôi giọt trong vắt lặng lẽ ứa lặn trên má bà Thu.

°

Không hài lòng vì bà Thu dám mang “một con nhà quê trôi sông lạc chợ” về cho ăn học tử tế, lại cho chiếm luôn cả căn phòng của “cô cháu yêu quý” của bà trước đây, bà Báu “hầm” lắm, nhưng hễ mỗi lần chớm nhắc tới việc này, bà Thu cứ giả lảng, lơ đi, thậm chí mượn cớ này cớ nọ để làm mình làm mẩy, bà giám đốc cũng... Sau cùng, bao nhiêu bức dọc, bà mang trút hết lên Dịu, kẻ giúp việc trong khi chờ bà Năm quay về. Cô cứ một mực ngậm tằm, cần mẫn chu đáo phục vụ, ì mặc bả dở đủ ngón quá quắt của một bà chủ khó tính xấu nét.

Đêm qua mê mải với một bộ phim video Trung Quốc nhiều tập mới ra lò đến hết canh tư, sáng nay mặt trời lên quá ngọn cây sa kê ngoài vườn, bà Báu còn ngủ nướng. Dịu giặt giũ xong đóng quần áo, đang máng lên dây phơi phía sau nhà thì chuông gọi cổng vang lên. Cô cầm xâu chìa khóa ra mở hé cánh cửa sắt.

Thoạt thấy nhau, cả khách lẫn Dịu cùng xoe tròn mắt kinh ngạc. Thoáng sững người, Dịu buột thốt:

- Ơ... ông là...

Vẫn ngồi trên xe Vespa, Út Liêm nheo mắt cười:

- Cậu Út đây, hồng nhờ em chưa quên. À mà sao em ở đây? Hồng phải bị xe cán chết đêm hôm đó rồi sao? Cái bà Huyền lão toét thiệt.

Dịu run tay đóng sập cánh cổng, bóp ổ khóa quay bước vào nhà mặc Út Liêm bấm còi xe lia lịa. Đoạn, gã dựng xe vừa bấm chuông vừa đá rầm rầm vào cánh sắt, la lối:

- Nè, sao không mở cửa cho ông hả con chết tiệt?

Dịu tưởng chừng trái tim trong lồng ngực chột hóa thành chim quẫy đập, đòi bay thoát ra ngoài.

°

Quán nước có mảnh sân hẹp bên hông rợp bóng cây. Dịu mặc đồng phục áo dài trắng, phù hiệu Trường phổ thông Trung học dân lập Hoài Bảo đính trên ngực áo, cặp sách đặt trên lòng. Quân, quần áo xộc xệch, tóc biểng chải, trông bù xù bụi bặm. Nhạc âm lượng vừa nghe, lác đác có vài cặp trẻ khác trong quán. Họ uống cà phê đá. Dịu nói:

- Gặp lại anh sớm hơn dự định nên...

- Cái gì mà nên với không nên? - Quân cười, đôi mắt sau kính cận hơi nheo lại nhìn cô gái nay gần như lột xác hẳn so với hôm nằm trong bệnh viện, trông tươi tắn hẳn ra - Nói đi, đừng nhìn chằm chặp vậy, mắt em to để làm người ta chết đuối lắm đó.

- Em định lúc nào có đủ số tiền hai triệu để trả lại anh thì mới gặp!

- Quên vụ đó đi nhỏ. Đó là tấm lòng của cả Nhóm Sao Biếc, chứ có phải riêng một mình anh đâu.

- Nghe chị Ngọc nói Nhóm Sao Biếc ai cũng dễ thương, ai cũng kêu anh bằng sếp. Chị dặn nếu có gặp em cũng nên gọi anh bằng sếp cho anh mừng, hay ăn chóng lớn.

- Muộn rồi nhỏ. Nhóm rã rồi, làm ăn lổ lã, mặt bằng bị đòi lại, đành tạm rút vô bí mật chờ thời thôi.

- Ủa, anh thiệt hay đùa vậy?

- Thiệt! Vừa tuyên bố “phá sản” cách đây đúng... – Quân lật tay dòm đồng hồ - Đúng hai giờ mười tám phút.

- Buồn quá anh mới đến chờ em trước cổng trường chứ gì?

Quân cười, cơ hồ nắng của cả trần gian đều đổ dồn vào nụ cười của hắn, sáng lóa tới độ Dịu phải lảng mắt vờ ngắm những nụ bông trứng cá sắp nở trên đầu hai đứa.

Từ sau lần gặp đó, sớm mai nào từ xóm cũ chùa Chơn Pháp chạy bộ sang khu biệt thự tập thể dục, Quân cũng lén đứng chờ trước ngôi nhà lớn. Thoạt tiên Dịu ngại, sau dạn dĩ dần và...

Từ đó phố Hoa trong mắt Quân bỗng giàu âm sắc hơn bất cứ khu phố nào khác. Hoa ở mọi nhà như tươi hơn đẹp hơn, cả bầu trời trên cao dù mưa hay nắng vẫn xanh ngắt ngát, trong leo lẻo...

Út Liêm tới Công ty Kim Phú tìm gặp bà Thu. Chẳng mấy ngạc nhiên về cuộc thăm viếng đột ngột này, bà miễn cưỡng tiếp cậu em ở văn phòng. Hai chị em ngồi ở salon.

- Lâu quá mới gặp cậu. Sao? Có chuyện gì không?

Giọng nói và vẻ mặt lạnh lùng của bà chị khiến cậu em bất bình. Ngả người ra lưng ghế, Út Liêm châm thuốc, nhả khói:

- Chị thừa biết, khỏi chuyện. Trước hết, bà già ra lệnh em phải gặp bà trong vòng 48 tiếng đồng hồ, không thì đăng báo từ luôn. Thứ đến là xin báo để chị biết, tụi em đang lâm vô cảnh khốn cùng.

- Có ai biểu cậu bán nhà rồi đến khu ổ chuột mượn nhà ở đâu? Cậu mợ tự tung tự tác thì ráng mà gánh lấy hậu quả.

- Chị nhứt định không thông cảm sao?

- Cậu tính sống kiểu lông bông cho tới bao giờ? Cái bằng kỹ sư cơ khí không giúp cậu tìm được việc làm nào ổn định sao? Cậu sẽ để cho má thẳng cháu đích tôn, rõ rồi, nhưng đừng dùng nó để yêu sách, tìm cách moi tiền má.

- Đừng vội trách người khác, chị hãy tự nhìn lại mình đi.

- Nói đi, thực ra cậu muốn gì khi đến đây?

Đáp lại cái nhìn khiếm nhã của bà chị, cậu em cười, nói tỉnh khô:

- Muốn gì đâu? Lâu lâu chị em gặp nhau tâm sự đôi điều, chị hổng chia sẻ được với em thì thôi. Nhân tiện xác minh những lời đồn đãi không có lợi cho địa vị và cả việc làm ăn của chị lúc này!

Thấy bà Thu có vẻ chùng xuống, Út Liêm cười khẩy:

- Dư luận cho rằng, việc chị nhận một con nhỏ bìa ôm về nhà cho ăn học là đạo đức giả, vì đằng sau nghĩa cử từ thiện ấy che giấu ý đồ hổng tốt đẹp gì.

- Cậu ăn nói cho cẩn thận vào, đặt điều hay bôi nhọ là không xong với tôi đâu.

- Ý đồ một, xóa bớt mặc cảm phạm tội vì trước đây đã dối xử bất công với nhỏ Trang, gián tiếp gây ra cái chết oan uổng của nó. Thứ hai, bây giờ hết lòng mua chuộc con Dịu, để sau này sẽ mượn vĩnh viễn quả thận trẻ trung của nó thay cho quả thận lâu nay triển miên đau yếu của mình.

Bà Thu bám chặt hai tay vào ghế, chúng vẫn khẽ rung lên vì tức giận, đoạn cổ trăn trăn:

- Láo toét! Sao nữa?

- Công ty Kim Phú đang tuột dốc, sắp phá sản, bà giám đốc lại bỏ ra cả một đồng tiền mua lại toàn bộ cổ phiếu của một cổ đông vì chán tư cách đạo đức, kiểu làm ăn không thức thời của bà nên rút khỏi hội đồng quản trị công ty.

Vẻ mặt bà Thu bỗng giãn hẳn ra, không cau có nữa. Bà cười nhạt, chậm rãi nói:

- Đây không phải là những lời đồn đãi như cậu phóng đại mà chỉ là phát biểu linh tinh của một cá nhân là ông Phong, người trước đây tôi đã lầm và bây giờ không bao giờ lầm nữa!

Bà vụt đứng lên, mắt tóe lửa, chỉ tay ra cửa:

- Đủ rồi, cậu cút đi, để tôi yên!

。

Vài trang rời trích từ nhật ký của Dịu:

Ngày tháng năm...

Anh Hai! Được tiếp tục cắp sách đến trường, tuy chưa thể hòa đồng ngay với các bạn trong lớp, nhưng em cảm thấy sung sướng như là được mặc chiếc áo vừa vặn với mình, sau khi lỡ khoác lộn áo khác. Em rất biết ơn cô Hai Thu đã cho em được mặc áo học trò trở lại...

Ngày tháng năm...

Sáng nay làm bài kiểm tra toán, em buồn xo vì mãi để trí óc lạc đi đâu giải sai mất một câu. Trưa về được niềm vui nho nhỏ bù lại: dì Năm đã lành lặn quay về. Gặp nhau chưa nhiều, nhưng em rất quý dì. Có dì, gánh nặng công việc ở nhà được dì san sẻ bớt đã đành, em còn có bạn để có thể trò chuyện, chớ hổng ngậm tằm suốt ngày như trước đây anh Hai à!

Ngày tháng năm...

Ba ngày rồi em bị cảm xoàng đâm ra lười viết, anh Hai đừng buồn ghen! Hôm qua chủ nhật em đi siêu thị chơi. Đẩy chiếc xe đựng hàng theo sau cô Hai và chị Ngọc, đi giữa những quầy kệ chất đầy hàng hóa lắm mẫu mã màu sắc, không dừng em bỗng nhớ những ngày cùng Thiện hoặc anh đi bữa lưới giăng câu, mò cua bắt ốc; không dừng tự hỏi mấy chục ký ốc, ký cua đồng mới đổi được một hộp tôm càng xanh đông lạnh chị Ngọc vừa lấy từ tủ đông ở quầy hải sản ra, bỏ vào xe đẩy một cách vô tư? Qua chỗ bán áo quần may sẵn dành cho nam giới, em chợt nhớ quanh năm anh chỉ có hai bộ quần áo tươm tất để thay đổi, bộ này “nghiêm” thì bộ kia “nghỉ”, thoáng nghe mắt cay cay...

Ngày tháng năm...

Dạo này, vào sớm tinh mơ thỉnh thoảng em lén ra khỏi nhà cùng chạy bộ, tán gẫu với sếp Quân. Sếp chỉ bảo cho em thiệt nhiều điều, lãnh vực nào hình như sếp cũng rành. Trước sếp bao giờ em cũng thấy trí khôn mình chỉ bằng hột gạo, so với trí khôn, sự lịch lãm của sếp ví bằng hột... me! Sếp cho em mượn nhiều sách, tha hồ đọc.

Sáng nay sếp bất ngờ rủ em sang xóm chùa Chơn Pháp ăn hủ tiếu tuyệt ngon của má Năm ở ngã ba Cây Bã Đậu.

Ngày tháng năm...

Bây giờ đã là 11 giờ đêm, nhưng em ghi vội vài dòng vì không thể không ghi nhớ cái ngày đặc biệt này. Tối nay, trong một bữa tiệc thịnh soạn ở quán Trúc Xinh có Ông Thái, chị Ngọc, và cả bà Báu - dù bà không mấy vui, luôn giữ vẻ lạnh lùng - cô Hai Thu đã tuyên bố chính thức nhận em làm con nuôi.

Anh Hai yên chí! Em hổng dám quên lời nguyện đã khấn với anh trước khi rời quê đầu. Từ hôm em gọi cô Hai là má, dù biết cô không thể thay thế được má mình, tiếng gọi này vẫn mang lại cái gì đó mới mẻ, lạ lẫm trong em!

Ngày tháng năm...

Không còn chị Trang, năm nay chị Ngọc không tổ chức mừng sinh nhật mình. Tuy vậy, má Thu vẫn tặng quà cho con gái cưng. Má hứa sẽ lo chi phí cho chị Ngọc đi du học dài ngày như chị hằng mơ ước, sau khi tốt nghiệp đại học.

Ngày tháng năm...

Chiều nay em đi học về, gặp cậu Út Liêm chặn ngay cửa thông báo: “Từ nay chúng ta thành người một nhà rồi ghen cháu... cưng!”. Hơi bất ngờ nhưng không mấy ngạc nhiên, em vào gặp dì Năm, dì nói gọn hơn: “Bà chủ lớn rước gia đình cậu quý tử về vì vợ cậu ta vừa đẻ cho bà một thằng cháu đích tôn!”.

Việc đưa gia đình cậu Út về bà ngoại nuôi không hề báo trước, má Thu giận lắm, đêm qua ở lại công ty luôn, không về!

Ngày tháng năm...

Thường ngày hầu hạ bà ngoại nuôi đã cực, giờ thêm vợ chồng cậu Út và thằng nhóc, công việc tăng gấp hai, ba lần. Hễ ở trường thì thôi, về nhà là em tiếp dì Năm đêm nào cũng tới 11, 12 giờ mới có thể ngả lưng. Má Thu xót lắm nhưng không thể “can thiệp” được vì bà chủ lớn luôn át giọng bà chủ nhỏ.

Đêm nay lại thêm một đêm mất ngủ! Hễ gặp em là cậu Út cứ úp úp, mở mở và sau cùng đã nói ra cái điều cậu ta cho là rất bí mật, rằng má Thu nuôi em ăn học tử tế hồng phải do lòng từ thiện hay chuộc lỗi với chị Trang mà thực ra nhằm mục đích “mượn đỡ” của em một quả thận khỏe mạnh sau này! Dù nửa tin nửa ngờ, em cũng hết sức băn khoăn. Bao lần tính hỏi chị Ngọc, ngại quá lại thôi. Bao lần em lén xét nét từng cử chỉ lời nói của má Thu, hồng thấy có gì đáng ngờ. Có nên hỏi sếp không hở anh Hai? Phải chi có anh lúc này!?...

Nhật ký nhưng thực ra đó là những mẫu thư ngắn gửi người đã khuất, Dịu viết khá đều đặn suốt thời học trò, và mãi đến sau này...

Chương 5

Năm năm đã trôi qua. Thời gian vừa đủ chín cho ước mơ của Nhóm Sao Biếc. Sau vài lần tan rôi hợp, họ vẫn giữ được tình bạn gắn bó giữa năm thành viên mà có lần Quân đã từng nói vui với Ngọc: “Toàn là công tử mí lì tiểu thư nửa mùa!”. Trầy trật mãi rồi Công ty Mỹ thuật công nghiệp Sao Biếc cũng được thành lập. Mãi mê “làm giàu”, chưa có mống nào trong nhóm lập gia đình. Sếp Quân là người bận rộn nhất.

Một thời để lạc mất nhau, bây giờ lại tìm thấy nhau, gia đình sum vầy trở lại như mong ước của Ngọc. Bà Thu chẳng khoác áo cưới dài phủ mấy ngọn núi khúc sông như Trang từng nằm mơ ngày đón ông Thái về ngôi nhà lớn, nhưng có ông, công ty Kim Phúc - có lúc lao đao tưởng chừng sắp phá sản - nay lại đứng vững.

Sau một ca mổ sỏi mật thành công, sức khỏe bà Thu khá lên rất nhiều. Cái tin bí mật về một quả thận sẽ bị “mượn đỡ” mà Út Liêm từng bật mí với Dịu hóa ra tin... vịt!

Tách khỏi Công ty Kim Phú, “nghỉ chơi” bà Thu, ông Phong mang vốn liếng hùn hạp với Huyền. Họ nhanh chóng trở thành một cặp bài trùng...

Có được cậu quý tử, Út Liêm bỗng đổi tính nết, bỏ tất cờ bạc rượu chè, tay nghề kỹ sư cơ khí được sử dụng, mở một cơ sở chuyên sản xuất máy bơm nước cung cấp cho thị trường đồng bằng sông Cửu Long, làm ăn khấm khá, có cả cơ ngơi riêng, không còn ở chung trong ngôi nhà lớn nữa. Bà Báu theo cậu con trai vì không thể xa thằng cháu nội đích tôn mà bà quý hơn vàng.

Ngọc đi du học, lấy chồng rồi định cư luôn ở Nhật, thỉnh thoảng mới về thăm nhà.

Sau Ngọc, Dịu cũng rời khỏi Phố Hoa. Vắng cô, khu phố quen thuộc quanh năm tươi rở màu sắc và ngát hương hoa ấy bỗng trở nên không còn như xưa nữa đối với Quân. Trong các thư điện tử hay thư qua bưu điện bạn bè gần xa, Quân thường viết câu mở đầu: “Phố Hoa Phai ngày tháng năm...”.

Có lần thư về cho Dịu, Ngọc viết: “Chỉ vì vắng em mà trong mắt Quân, tất thấy hoa ở phố nhà chúng mình phai tàn hết, em hãy về mau cho hấn bớt... gàn!”.

Ngôi nhà lớn bây giờ chỉ còn ông Thái, bà Thu và bà Năm. Trang vẫn còn trong tâm tưởng mỗi người nên thỉnh thoảng họ lại nghe giai điệu trống quen thuộc ấy vắng từ căn phòng hoang vắng Dịu bỏ lại.

Sau bao ngày tháng vừa làm tròn bốn phận một đứa con nuôi, phụ việc nhà với bà Năm, vừa chịu khó học hành, Dịu tốt nghiệp Đại học Sư phạm. Quân muốn cô ở lại Sài Gòn cùng hấn xây dựng sự nghiệp. Dịu không nghe. Giữ đúng lời nguyên, cô xin phép bà mẹ nuôi quay về quê nhà. Hôm chia tay, hai đứa cãi nhau một trận kịch liệt.

Về Đồng Tháp, bạn bè của đứa còn đứa mất, riêng đứa thân nhất là Thiện giờ trở thành một nghiệp chủ nhà máy nước đá khá giàu ở chợ Cao Lãnh. Bà Tư Hồng nửa đùa nửa thật bảo Dịu: “Chờ mãi hồng thấy mây về, Thiện nó tức mình lấy vợ để luôn một cặp sinh đôi cho bố ghét!”.

Vài tuần, lên Phố Hoa thăm bà Thu một lần, dù rất nhớ, Dịu vẫn “lì lợm” không nhắn tin hoặc đi tìm Quân. Vắng bật một thời gian, Quân gửi thư điện tử đều đặn qua địa chỉ E-mail của trường Tương Lai. Một tuần đôi lần, cô thư ký văn phòng trường tốt bụng lại đưa cho Dịu một mẫu thư in trên giấy. Nội dung thư thường ngắn, toàn những lời thăm hỏi, nhớ nhung mà Dịu cho là vu vơ, cô không trả lời.

Sau cái thư điện tử thứ 102 của Quân - bao giờ cũng mở đầu bằng dòng chữ “Phố Hoa Phai ngày... tháng... năm...” - thì mùa lũ tới. Mùa lũ đầu tiên sau 5 năm cách biệt khiến Dịu nao lòng nhớ Hai Chinh khôn xiết.

Sáng nay quá giang xuống bà Tư Hồng đến trường, vào lớp, Dịu bước lên bục gỗ ngập nước, tưởng chừng Hai Chinh cũng đang đứng đâu đó sau lưng, cũng nhìn xuống những đôi mắt ngời sáng của lũ học trò lớp 8 ngược lên y như thuở nào. Cô nghe giọng mình có chút gì nghèn nghẹn:

- Cách đây khá lâu, có một người thầy từng đứng trên bục giảng này muốn cùng các học trò của ông viết chung một tập văn xuôi về mùa lũ, nhưng rồi không may ông mất đột ngột, dự định đành bỏ dở. Bây giờ, cô muốn chúng ta tiếp tục.

Và, Dịu cầm phấn viết đề bài lên bảng:

“Hãy kể một câu chuyện không thể nào quên trong mùa lũ mà em từng biết, hoặc đã trải qua”.

Một giẻ lục bình công bông tím lặn lẽ trôi qua cửa, tấp vào bục gỗ, cùng lúc Quân - vai mang ba lô du lịch, quần xắn quá gối, kính cận trễ trên sống mũi - lặn lẽ xuất hiện ngoài cửa.

Dịu quay lại, xoe tròn mắt kinh ngạc, lặng nhìn vẻ mặt khó tả của Quân giây lát, đoạn bước xuống bục lội về phía hấn với trái tim vỗ cánh trong ngực, kêu khê:

- Ôi sếp, đi đâu mà lạc tới tận đây hả?

Quân mỉm cười, gỡ kính cầm chéo áo lên lau. Ánh mắt ươn ướt của cô gái âu yếm dõi theo cái cử chỉ không đâu ấy...